Dodie Smith

SZÁZ MEG EGY KISKUTYA

A NAGY ANGLIAI KUTYARABLÁS

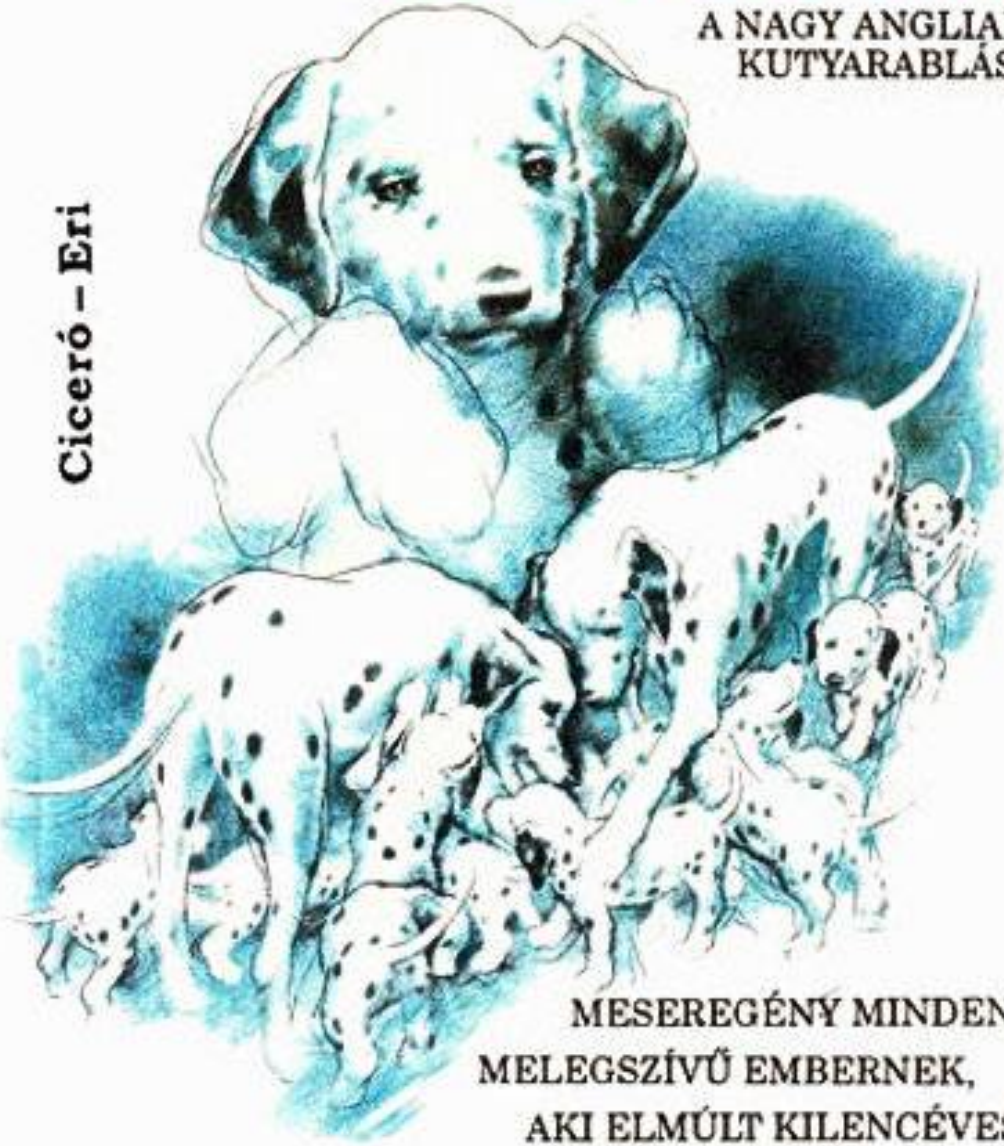

Ciceró – Eri

MESEREGÉNY MINDEN MELEGSZÍVŰ EMBERNEK, AKI ELMÚLT KILENCÉVES

Dodie Smith

SZÁZ MEG EGY KISKUTYA

Fordította

BOKOR KLÁRA
és
SZENTMIKLÓSI TAMÁS

ZDENEK NETOPIL RAJZAIVAL

CICERÓ – ERI

A fordítás a következő kiadás alapján készült:
Dodie Smith: The Hundred and One Dalmatians
Puffin Books, New York, 1989

Első kiadás
Budapest, 1995

Megjelent az Eri Kiadó (Simkó György, Zsikai Erika) és a
Falukönyv–Ciceró Kft. közös kiadásában

Felelős kiadó:
az Eri Kiadó és a Falukönyv-Ciceró Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti: Falukönyv–Ciceró Kiadói, Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. Budapest XIII., Kassák Lajos utca 79., 1134
Telefon: 129 1619, fax: 260 1170

ISBN 963 8090 03 0

Copyright © William Heinemann, 1956
Translation © Bokor Klára & Szentmiklósi Tamás, 1995
Illustration © Zdenek Netopil, 1994

Nyomtatta és kötötte a Dabasi Nyomda Rt.
Felelős vezető: Bálint Csaba vezérigazgató
Munkaszám: 95-0452

Tartalomjegyzék

1. Boldog párok....7
2. A kiskutyák megérkeznek....20
3. Perdita....31
4. Szörny Ella két látogatása....45
5. Alkonyi Ugatás....53
6. Indulás!....66
7. A régi fogadóban....76
8. Vándorlás....84
9. Meleg vajas pirítós....95
10. Kilátás a Bolondvárból....110
11. Az ellenség táborában....125
12. Derült égből villámcsapás....142
13. A kék kiskocsi....160
14. Karácsonyest....169
15. Csak a csoda segíthet....188
16. A fehér macska bosszúja....205
17. Miféle furcsa fekete kutyák ezek?....216
18. A százegyedik kutya....229
ÉS HOGYAN VOLT TOVÁBB?....238

1. Boldog párok

Nemrégiben történt, hogy élt Londonban egy fiatal dalmatapár. Úgy hívták őket: Pongó és Kisasszony. (Kisasszony ugyan az esküvő után fölvette férje nevét, de az emberek többsége továbbra is Kisasszonynak hívta őt.) Pongóéknak volt egy újdonsült házaspárjuk: Dearly úr és felesége. A kutyák szerencsésnek mondhatták magukat, mert embereik kedvesek, engedelmesek és rendkívül értelmesek voltak, szinte olyanok, mint a kutyák. Sok elugatott vezényszót megértettek: „Kimennék, kérlek!", „Bemennék, kérlek!", „Siessetek azzal a vacsorával!", „És mi lesz a sétával?", amit pedig véletlenül nem értettek meg, azt is képesek voltak kitalálni a lelkes pillantásból vagy a manccsal való bökdösésből. A legtöbb emberhez hasonlóan azt hitték, hogy ők tartják a kutyákat;

nem fogták föl, hogy a kutyák tartják az embereket. Pongó és Kisasszony ezt meghatónak és bájosnak találta; kedvenceiket meghagyták abban a hitben, hogy ez tényleg így van.

Dearly úrnak irodája volt London belvárosában, s fölöttébb jól ismerte a matematikát. Azt mondták róla, hogy a pénzügyek varázslója, ami nem ugyanaz, mint a szemfényvesztéssel foglalkozó varázsló, bár néha igen hasonló dologról van szó. Akkor, amikor történetünk kezdődik, Dearly úrnak egy bizonyos okból kifolyólag igen jól ment a sora. Rendkívül nagy szolgálatot tett a kormánynak (állítólag elrendezett valamit, amit úgy hívnak, hogy államadósság), amiért cserébe élethossziglan elengedték neki a jövedelemadót. Ezenkívül beköltözhetett a kormány által fölkínált házba, amely a Regent's Parkot övező Külső körúton feküdt, s a legmegfelelőbb volt egy olyan férfiú számára, aki feleségével és egy pár kutyával élt.

Dearly úr, mielőtt megnősült, Pongóval együtt egy kis legénylakásban lakott, ahol egykori dajkája, Butler néni viselte gondját kettejüknek. Dearlyné és Kisasszony szintén egy legénylakásban lakott (leánylakás nem lévén), róluk pedig Dearlyné egykori dajkája, Cook néni gondoskodott. A kutyák és emberkedvenceik egy időben ismerkedtek meg egymással, nagy boldogan és vidáman eljegyezték egymást, de mindannyiukat eléggé aggasztotta, mi lesz Cook nénivel és Butler nénivel. Minden rendben lett volna, ha Dearlyéknek van családjuk, különösen egy ikerpárjuk, hogy egy ikerre egy néni jusson, de addig is mihez kezdjenek a nénik? Mivelhogy ugyan tudtak reggelit vagy valami harapnivalót készíteni, de

egyikük sem értett ahhoz, hogy a háztartást vezesse a Regent's Parkra néző házban, ahová Dearlyék majd – reményeik szerint – vacsorára hívják barátaikat.

De aztán érdekes dolog történt. Cook néni és Butler néni találkozott és összeismerkedett; néhány percig tartó kölcsönös és mély bizalmatlanság után megtetszettek egymásnak. Majd sokáig nevettek a nevükön, amely szakácsot és komornyikot jelent.

–Kár, hogy nem vagyunk igazi szakácsnő és komorna – szólt Cook néni.

–Igen, az most nagyon jól jönne nekünk – mondta Butler néni.

És ekkor nagy ötletük támadt: Cook néni megtanulja a szakácsok, Butler néni pedig az inasok mesterségét. Mindjárt másnap elkezdik, s az esküvő idejére mindent tudni fognak.

–De tulajdonképpen szobalánynak, nem pedig inasnak kellene lennie – mondta Cook néni Butler néninek.

–Dehogyis – felelte Butler néni. – Nincsen meg hozzá az alakom. Inas leszek annak rendje és módja szerint, és Dearly úrról fogok gondoskodni. Ezt meg se kell tanulnom, mert attól a naptól fogva csinálom, hogy megszületett.

Így aztán amikor Dearlyék és Pongóék hazaérkeztek a közös nászútról, a Regent's Parkra néző kis házban a mesterségét tökéletesen kitanult Cook néni és Butler néni várt rájuk.

Kissé megrázta őket, hogy Butler néni férfinadrágot viselt.

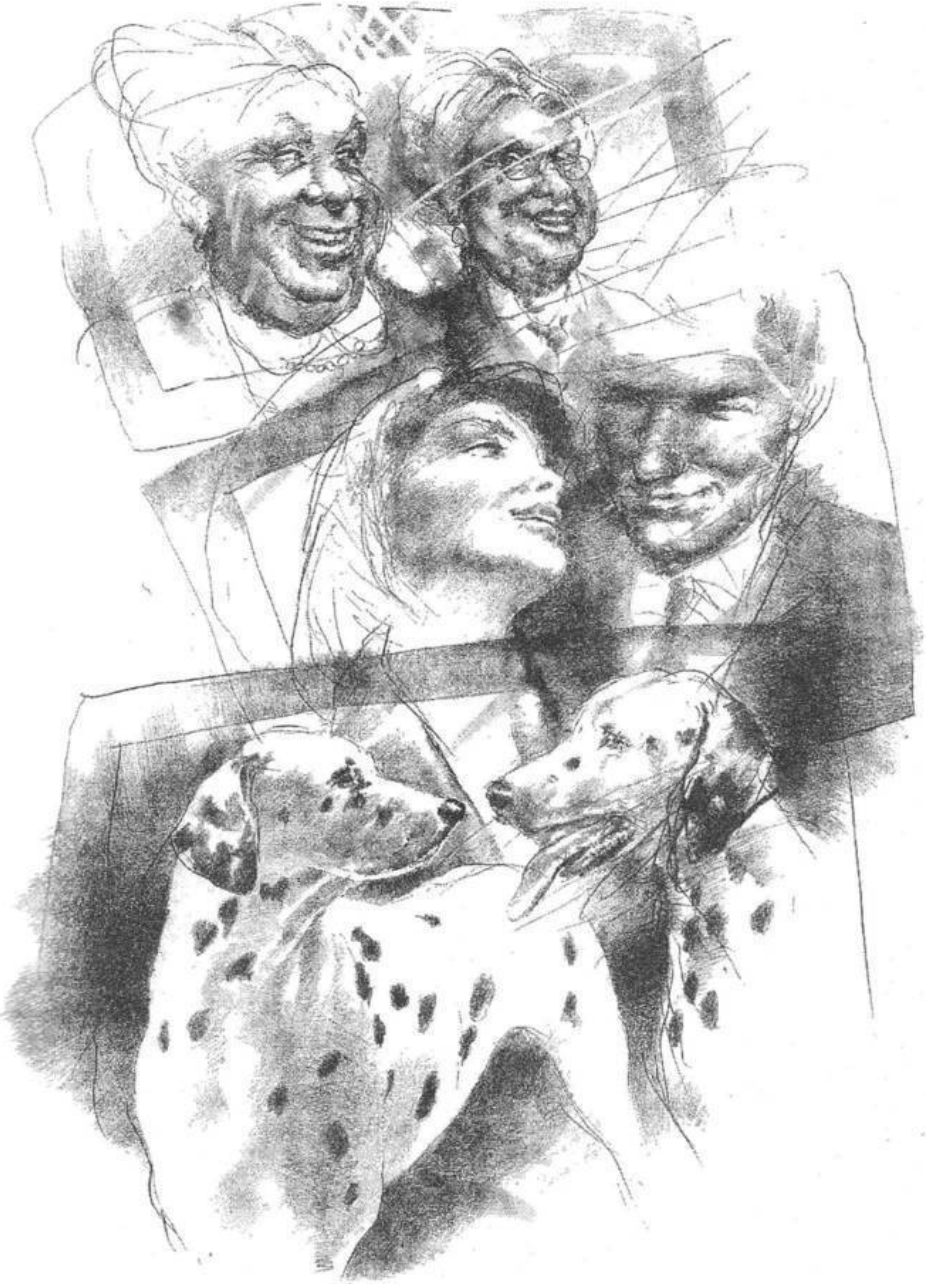

–Nem lenne szebb egy fekete ruha és egy csinos, fodros kötényke? – bökte ki Dearly úr felesége, méghozzá eléggé idegesen, mivel Butler néni sohasem volt a dajkája.

–Nadrág nélkül nem lennék inas – válaszolta Butler néni határozott hangon. – De fodros kötényről holnap gondoskodom. Nagyon eredeti lesz. – És tényleg az lett.

A nénik kijelentették, hogy ezentúl senki se hívja őket néninek, hanem a vezetéknevükön szólítsák őket. De ez még annak ellenére sem jött ki a legjobban, hogy a nevük szakácsot, illetve komornyikot jelent, így aztán Dearlyék „néni, kedves”-nek szólították őket továbbra is, mint azelőtt.

Amikor a kutyák és Dearlyék több hétig tartó boldog nászútjukról hazatértek, még szebb dolog történt velük. Dearly úr felesége elvitte Pongót meg Kisasszonyt jó barátjukhoz, Kiváló Állatorvoshoz a parkon túli St. John’s Woodba, és azzal a nagyszerű hírrel tért haza, hogy Pongóék családi örömök elé néznek. A kiskutyák egy hónap múlva érkeznek.

Butler néni és Cook néni hatalmas ebéddel kínálta Kisasszonyt, hogy jó erőben legyen, de ugyanolyat kapott Pongó is, nehogy mellőzve érezze magát (amint ez az érkező kiskutyák apjával néha előfordul). Délután mindkét kutya szundikált egy jót a legkényelmesebb kanapén. Mire Dearly úr a munkából hazatért, mindketten talpon voltak, sétára készen álltak.

–Ma mindannyian együtt menjünk sétálni, így ünnepeljük meg a nagy eseményt – javasolta Dearly úr, miután meghallotta a jó hírt. Cook néni közölte, hogy a vassora még odébb van, Butler néni pedig azt mondta, hogy ráférne egy kis mozgás, így mindannyian útra keltek a Külső körúton.

Elöl ment a Dearly házaspár. Dearly úr felesége igazán csinosan festett a leány korából való délutáni zöld kosztümjében. Akárcsak Dearly úr, aki a kutyasétáltató zakónak nevezett régi tweedzakóját vette föl (Dearly úr nem igazán szép férfi, hanem olyan ember volt, akiről azt mondják, hogy az arcára mindig jó ránézni). Utánuk következtek a nemes küllemű Pongóék, akik mindketten díjnyertes ebek lehettek volna, ha Dearly úr nem úgy véli, hogy a kiállítás untatja a kutyákat, no meg őt magát. Pompás fejük, finom válluk, erős lábuk és egyenes farkuk volt. Testükön szénfekete, körülbelül kétshillinges nagyságú foltok borították szőrzetüket, a fejükön, lábaikon és farkukon pedig apróbb pöttyök sorakoztak. Orruk és a szemük környéke feketéllett. Kisasszony lenyűgözően lépdelt. Pongónak, bár az a fajta kutya volt, amelyik parancsolásra termett, vidámság csillogott a szemében. Méltósággal sétáltak egymás mellett, és csak az átkelőhelyeknél fogták a póráz végére Dearlyéket. A sort a tiszta fehérbe öltözött (kövérkés) Cook néni, és a jól szabott frakkot, nadrágot és fodros köténytviselő (még kövérkésebb) Butler néni zárta.

Gyönyörű, szélcsendes, békés szeptemberi délután volt. A park és a krémszínűre festett régi házak sora a naplemente arany fényében fürdött. Sokféle hangot lehetett hallani, de semmi zavaró zajt. A játszadozó gyerekek zsivaja és a londoni forgalom zúgása csendesebbnek tűnt a szokásosnál, mintha a bársonyos este tompította volna erejüket. A madarak még egy utolsót daloltak, és messzebbről, a körútról, abból a házból, amelyben egy nagy zeneszerző lakott, zongoraszó hallatszott.

–Sohasem felejtem el ezt a boldog sétát – mondta Dearly úr.

Ebben a pillanatban éles hangú autóduda ricsaja zavarta meg nyugalmukat. Hatalmas kocsi tartott feléjük. Egészen közel, egy nagy ház előtt állt meg. Magas hölgy szállt ki belőle, és a bejárati ajtó lépcsőjéhez ment. Szűk, smaragdzöld szaténruha volt rajta, rubinvörös nyakláncokat és teljesen egyszerű fehér nercbundát viselt, amely egészen a magas sarkú, rubinvörös cipőjéig ért. Bőre napbarnított, szeme pedig fekete volt, egy árnyalatnyi vörössel a színében. Orra feltűnően hegyesnek látszott. A szigorú középső választék különös módon az egyik oldalon fekete, a másikon fehér részre osztotta a haját.

–Jé, ez Szörny Ella – kiáltott fel Dearly úr felesége. – Együtt jártunk iskolába. Kicsapták, mert tintát ivott.

–Kicsit hivalkodónak látszik, nem? – kérdezte Dearly úr, és szívesen sarkon fordult volna, de feleségét a magas hölgy észrevette, és visszajött a lépcsőn, hogy üdvözölje. Dearly úr felesége kénytelen volt Dearly urat is bemutatni.

–Jöjjenek be és ismerkedjenek meg a férjemmel – invitálta őket a magas hölgy.

–De látom, hogy indulni készült – próbálkozott Dearly úr, miután a hatalmas autó nyitott ajtaja mögött várakozó sofőrre pillantott. Az autó fekete-fehér csíkos volt, meglehetősen feltűnő.

–Nem sietek, ragaszkodom hozzá, hogy bejöjjenek!

A nénik közölték, hogy ők inkább hazamennek, elkészítik a vacsorát, és magukkal viszik a kutyákat is, de a magas hölgy

76

kijelentette, hogy a kutyák maradnak. – Olyan gyönyörűek, a férjemnek is meg kell őket mutatni – erősködött.

–Mi az asszonyneved? – kérdezte Dearly úr felesége Szörny Ellától, miközben egy zöld márvány előcsarnokon keresztül egy vörös márvánnyal borított nappaliba értek.

–Még mindig Szörnynek hívnak – válaszolta Szörny Ella. – Családom utolsó sarja vagyok, ezért a férjemnek kellett felvennie az én nevemet.

Ebben a pillanatban a teljesen egyszerű fehér nercbunda lecsúszott a válláról a földre. Dearly úr felvette.

–Milyen gyönyörű kabát – mondta. – Ma estére túl meleg lesz.

–Nekem soha semmi sem túl meleg – felelte Szörny Ella. – Egész évben bundát hordok. Éjszaka hermelintakarókkal alszom.

–Milyen kellemes – jegyezte meg Dearly úr felesége udvariasan. – Könnyen moshatóak?

Szörny Ella úgy tett, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

–Imádom a prémeket, a szőrme az életem. Ezért mentem feleségül egy szűcshöz – folytatta.

Ekkor Szörny úr is megjelent. Kicsi, aggodalmas képű emberke volt, aki tényleg szűcsnek látszott. Szörny Ella bemutatta. – És hol vannak azok a gyönyörű kutyák? – kiáltotta azután.

Pongó és Kisasszony egy hatalmas zongora alatt ült. Mindketten éhesek voltak. A falak vörös márványa a nyers húst juttatta eszükbe.

– Kiskutyákat várnak – mesélte Dearly úr felesége boldogan.

– Tényleg? Nagyszerű! – mondta Szörny Ella. – Gyertek ide!

Pongó és Kisasszony udvariasan odakutyagolt.

– Csodálatos bunda lenne belőlük, ugye? – kérdezte Szörny Ella a férjétől. – Tavaszra, fekete kosztümhöz. Még sohasem jutott eszünkbe, hogy kutyából is lehetne prémet csinálni.

Pongó rövid, dühös ugatást hallatott.

– Csak vicc volt, drága Pongó – mondta Dearly úr felesége, és megpaskolta a kutyát. – Időnként azt hiszem, minden szavunkat megértik – fordult azután Szörny Ellához.

Nem gondolta komolyan, pedig ez volt az igazság.

Legalábbis Pongó esetében. Kisasszony nem tudott annyi emberi szót, mint a férje, de Szörny Ella viccét ő is értette, és nagyon gonosznak találta. Pongó tajtékzott. Micsoda dolog ilyet mondani az első kicsinyeit váró felesége jelenlétében! Még jó, hogy Kisasszonyt nem kavarta fel a dolog.

– Jövő szombaton velünk kell vacsoráznotok! – közölte Szörny Ella Dearly úr feleségével.

És mivel Dearly úr feleségének semmi jó kifogás nem jutott az eszébe (nagyon igazmondó természete volt), elfogadta a meghívást. Azután kijelentette, hogy nem akarják Szörnyéket tovább feltartani.

Amint áthaladtak az előcsarnokon, csodaszép fehér perzsa macska szaladt el mellettük és felrohant a lépcsőn. Dearly úr felesége gyönyörűnek találta.

–Nem nagyon szeretem – mondta Szörny Ella. – Ha nem lenne olyan értékes, már vízbe fojtottam volna.

A macska megfordult a lépcsőn, és dühödt, prüszkölő hangot hallatott. Ez szólhatott Pongónak és Kisasszonynak, de az is lehet, hogy másvalakinek.

–Szeretném, ha meghallgatnátok az új autódudámat – mondta Szörny Ella, amikor lementek a bejárati lépcsősoron. – Anglia leghangosabb dudája.

Szörny Ella benyúlt a sofőr elé, és jó hosszasan nyomta a dudát. Pongó és Kisasszony majdnem megsüketült.

–Aranyos, aranyos kutyák – mondta Szörny Ella, amint beszállt a fekete-fehér csíkos autóba. – Annyira jól illenétek a fekete-fehér autómhoz és a fekete-fehér hajamhoz.

Ezután a sofőr cobolyprém szőnyeget terített Szörnyék térdére, és elhajtottak a csíkos autóban.

–Ez a kocsi olyan, mint egy zebra – jegyezte meg Dearly úr. – A barátnőd már az iskolában is fekete-fehéren viselte a haját?

–Nem volt a barátnőm. Féltem tőle – válaszolta Dearly úr felesége. – Igen, ugyanilyen volt a haja. Egyik copfja fekete, a másik fehér.

Dearly úr arra gondolt, milyen szerencséje van, hogy nem Szörny Ella a felesége. Sajnálta a férjét. Pongó és Kisasszony a fehér macskát sajnálta.

Az aranyszínű naplemente helyébe sötétkék alkonyat lépett. A park majdnem üres volt már, és a távolból a parkőr kiáltása hallatszott: „Mindenki távozzék! Mindenki távozzék!”. A napégette pázsit felől finom szénaillat szállt, a tó felől a vízi növények szaga érződött. A Külső körút kormányhivatalnak használt épületeit bezárták éjszakára. Minden ablak elsötétült. Dearlyéknél azonban hívogatóan égett a villany. Pongó és Kisasszony hamarosan megérezte a vacsora pompás illatát. Dearlyék is élvezték a finom szagokat.

Mindannyian megálltak egy pillanatra, és a korláton keresztül lenéztek a konyhába, amely az alagsorban kapott helyett, mégsem volt sötét egyáltalán. Ajtaja és két hatalmas ablaka egy szűk, kikövezett udvarra nyílt, amilyeneket gyakran látni régi londoni házaknál. Erről az apró, süllyesztett udvarról keskeny lépcsősor vezetett fel az utcára.

Dearlyék és a kutyák arra gondoltak, hogy milyen gyönyörű, világos konyhájuk van. A fal fehér, a linóleum a padlón piros volt. A konyhaszekrény tetején kék pöttyös porcelán sorakozott. Modern villanytűzhely szolgált a főzésre, de a két néni örömére megmaradt a hagyományos konyhai sparhelt. Cook néni a sütőben locsolgatott valamit, miközben Butler néni felrakta a tányérokat az ebédlőbe vivő ételliftre. A tűz mellett két kipárnázott kosár, de előbb a két fényes tálban a finom vacsora várta a kutyákat.

–Remélem, nem fárasztottuk ki Kisasszonyt – mondta Dearly úr, miközben kapukulcsával kinyitotta a bejárati ajtót.

Kisasszony szívesen megnyugtatta volna, hogy soha életében nem érezte még ilyen jól magát. De mivel beszélni nem

tudott, megpróbálta jelezni. Farkcsóválva rohant a konyhába. Pongó boldogan követte, már előre örült a finom vacsorának és a tűz melletti hosszú szundikálásnak, amikor együtt lehet drága Kisasszonyával.

–Kár, hogy mi nem tudjuk csóválni a farkunkat – szólalt meg Dearly úr.

2. A kiskutyák megérkeznek

Szörny Ella egy fekete márvánnyal borított szoba fehér márványasztalán tálalta az ünnepi vacsorát. Az ételek meglehetősen szokatlanok voltak.

A leves bíborvörös volt. És az íze? Borsos!

A hal élénkzöld. Az íze? Borsos!

A hús halványkék. Íze? Borsos!

Mindennek borsíze volt, még a fagylaltnak is, amely egyébként feketében pompázott.

Más vendéget nem hívtak. Vacsora után Dearly úr és felesége izzadtan pihegve ült a vörös márvánnyal borított nappaliban. Hatalmas tűz égett a kandallóban. Szörny Ella rubinpi-

ros szaténruhájában olyan közel húzódott a tűzhöz, amennyire csak tudott. Nyakában smaragd nyakláncok lógtak.

– Tegyél még a tűzre! – parancsolta Szörny úrnak.

Szörny úr akkora tüzet gyújtott, hogy Dearlyék attól tartottak, leég a kémény.

– Nagyszerű, nagyszerű! – kiáltotta Szörny Ella, boldogan tapsolva. – Ó, csak az a baj, hogy a lángok nem égnek sokáig! – Amint lejjebb lohadtak, Szörny Ella dideregni kezdett, és beburkolózott teljesen egyszerű fehér nercbundájába.

Dearlyék olyan korán távoztak, amennyire csak az udvariasság engedte, és végigsétáltak a Külső körúton, hogy egy kicsit lehűljenek.

– Milyen különös név ez a Szörny – szólalt meg Dearly úr. – Olyan gonosz hangulata van. Szörny Ella talán valami ördögféle. Ezért szeretheti a forró dolgokat.

Dearly úr felesége mosolygott, mert tudta, hogy a férje csak viccelődik. – Istenem! A vacsorameghívást viszonoznunk illik. És másokat is meg kellene hívnunk. Jobb lenne túlesni rajta, mielőtt Kisasszony kiskutyái megszületnek. Szent ég! Mi ez?

Valami puha dolog dörgölőzött a bokájához.

– Szörny Ella macskája – mondta Dearly úr. – Menj haza, cica, mert eltévedsz!

A macska azonban egészen hazáig kísérte őket.

– Lehet, hogy éhes – jegyezte meg Dearly úr felesége.

–Valószínű, hacsak nem kedveli a borsot – viccelődött Dearly úr, aki egyre a friss éjszakai levegőt nyeldekelte, hogy a torkát egy kicsit lehűtse.

–Simogasd egy kicsit, amíg kerítek neki valami ennivalót – mondta Dearly úr felesége, s lábujjhegyen ment le a konyhába, nehogy felkeltse az alvó Pongót és Kisasszonyt. Hamarosan tejjel és fél doboz szardíniával tért vissza. A fehér macska mindkettőt elfogadta, azután elindult a lépcsőn lefelé.

–Talán velünk akar lakni – jegyezte meg Dearly úr felesége.

Ez nagyon valószínűnek látszott, ekkor azonban Pongó felébredt és hangos ugatásba kezdett. A fehér macska megfordult, és eltűnt az éjszakában.

–Így van jól – mondta Dearly úr. – Szörny Ella feljelentene, ha az értékes macskáját elvennénk.

Lementek a konyhába, hogy fogadják Pongó heves üdvözletét. Kisasszony álmos volt, de azért ő is kitett magáért. A konyha kandallója előtti szőnyegen emberek és kutyák kupaca ölelkezett, amíg Dearly úr felesége – meglehetősen megkésve – észbe nem kapott, hogy férjének fekete öltönye csupa fehér szőr lesz.

Körülbelül három héttel később Kisasszony igen furcsán kezdett viselkedni. A ház minden négyzetcentiméterét felkutatta, és különös figyelmet fordított a szekrényekre meg a dobozokra. Leginkább egy hatalmas szekrény érdekelte, amely Dearlyék hálószobája mellett állt. A nénik mindenféle seprűket meg vödröket tartottak benne, és teljesen tele volt. Kisasszony, valahányszor sikerült bemásznia a szekrénybe, ha-

talmas csattanással felborított valamit, mire nagyon mérges arcot vágott.

– Szerintem ide akarja hozni a kiskutyáit – mondta Cook néni.

– Az a sötét, zsúfolt szekrény nem lesz jó, drága Kisasszony – ellenkezett Butler néni. – Fényre és levegőre lesz szükséged.

Amikor azonban Dearly úr felesége Kiváló Állatorvossal megtárgyalta a dolgot, az kijelentette, hogy Kisasszonynak most elsősorban egy kicsi, zárt hely kell, ahol biztonságban érezheti magát. Ha a seprűs szekrény tetszik neki, legyen az. És legjobb lenne, ha mindjárt megkapná, hogy hozzászokhasson, noha a kiskutyák csak pár nap múlva várhatók.

Így kiköltöztek a seprűk és a vödrök, Kisasszony pedig nagy örömére beköltözhetett. Pongó egy kicsit meg volt bántva, hogy nem mehet vele. Kisasszony azonban elmagyarázta neki, hogy az anyakutyák egyedül szeretnek lenni, amikor kölyköket várnak. Pongó megnyalta felesége fülét, és azt mondta, hogy megérti.

– Remélem, a vacsoravendégek nem izgatják fel Kisasszonyt – mondta Dearly úr, amikor hazaért, és meglátta a szekrényben elhelyezkedett kutyát. – Alig várom, hogy elmenjenek.

Éppen aznap estére várták őket. Mivel meglehetősen sokan jöttek, hagyományos ételeket főztek, de Dearly úr felesége előzékenyen nagy borstörőket helyezett Szörnyék elé. Szörny Ella annyi borsot használt, hogy mindenki prüsszögni kezdett, Szörny úr azonban hozzá sem nyúlt a borstörőjéhez. Ráadásul sokkal többet evett, mint otthon.

Szörny Ella éppen gyümölcssalátájának borsozásával volt elfoglalva, amikor Butler néni bejött, és Dearly úr feleségének fülébe súgott valamit. Dearly úr felesége rémült arccal elnézést kért a vendégektől, és ki sietett. Butler néni néhány perccel később visszatért, és most Dearly úrnak súgott valamit. Ő is rémült arcot vágott, elnézést kért, és ki sietett. Azok a vendégek, akik éppen nem tüsszögtek, udvarias beszélgetésbe merültek. Ekkor ismét megjelent Butler néni.

– Hölgyeim és uraim – jelentette be drámaian –, a kiskutyák hamarabb érkeznek, mint vártuk. Dearly úr és felesége megértésüket kéri. Mivel ez Kisasszony első szülése, teljes csöndre van szüksége.

Tökéletes némaság következett, amit csak egy feszült tüszszentés tört meg. Azután a vendégek felálltak, suttogva köszöntőt ittak a fiatal anya egészségére, majd lábujjhegyen távoztak.

Csak Szörny Ella maradt. Kijött az előszobába, meglátta a vendégeket búcsúztató Butler nénit, és odalépett hozzá. – Hol vannak a kiskutyák? – tudakolta.

Butler néninek esze ágában sem volt megmondania, de Szörny Ella meghallotta Dearlyék hangját, és felrohant a lépcsőn. Ma este fekete szaténruhát, rajta igazgyöngysorokat viselt a megszokott teljesen egyszerű fehér nercbundán kívül. Bundáját vacsora közben sem vette le, noha a szobában igen meleg volt (a bors pedig jó erős).

– Muszáj, muszáj látnom azokat az édes kutyuskákat – kiáltotta.

A szekrény ajtaja résnyire nyitva volt. Dearlyék bent ültek, és Kisasszonyt nyugtatgatták. Három kicsi már megszületett, amikor Butler néni, aki éppen tápláló csirkevacsorát hozott a kismamának, felfedezte, mi történt.

Szörny Ella feltépte a szekrényajtót.

–Dehát ezek korcsok! Teljesen fehérek, sehol egy pötty! Azonnal vízbe kell fojtani őket! – meredt a három kiskutyára.

–A dalmaták mindig teljesen fehéren születnek – hördült fel Dearly úr. – A foltok később jelennek meg.

–És akkor sem fojtanánk őket vízbe, ha valóban korcsok lennének – jelentette ki Dearly úr felesége ingerülten.

–Pedig semmiből nem áll. Tucatszámra fojtottam meg a macskám kölykeit. Mindig valami ócska kóbor kandúrt választ ki apának, így a kicsiket sohasem érdemes megtartani.

–Azért egy cicát meghagy neki? – kérdezte Dearly úr felesége.

–Eszembe sincs. Tele lenne a házam macskákkal – válaszolta Szörny Ella. – De biztos, hogy ezek a rémes fehér patkányok fajtatiszta dalmaták?

–Teljesen – morogta Dearly úr. – De most menjen, kérem, felizgatja Kisasszonyt.

Kisasszony valóban ideges lett. Annak ellenére, hogy Dearlyék ott voltak, hogy megvédjék őt és a kölykeit, egy kicsit félt ettől a fekete-fehér hajú, magas, mereven bámuló nőtől. És az a szegény macska, aki minden kölykét elvesztette! Kisasszony tudta, ezt soha, de soha nem fogja elfelejteni! Később, egy napon örülhetett, hogy emlékezett erre a beszélgetésre.

– Mikor lehet elválasztani a kiskutyákat? – kérdezte Szörny Ella. – Talán vennék egypárat.

– Hét vagy nyolc hét múlva – válaszolta Dearly úr. – De egyet sem akarunk eladni. – Ekkor becsukta a szekrényajtót Szörny Ella orra előtt. Butler néni kivezette a házból a nemkívánatos vendéget.

Cook néni Kiváló Állatorvost próbálta telefonon elérni, de éppen betegnél volt. Felesége megígérte, szól neki, amint hazaér, és közölte, hogy nem kell aggódni, mert a hallottak alapján Kisasszonnyal minden rendben lesz.

Így is történt. Megszületett a negyedik kiskutya. Kisasszony megmosdatta, Dearly úr pedig megtörölgette őt. Dearly úr felesége meleg tejjel kínálta Kisasszonyt. Ezután a kicsit három testvérével együtt egy kosárba, Kisasszony elé helyezték. Hamarosan az ötödik is megszületett. Azután a hatodik, majd a hetedik.

Hosszú volt az éjszaka. Nyolc kiskutya, kilenc. Biztos, hogy csak ennyien vannak? A dalmaták ritkán ellenek többet először. Tíz kölyök! Tizenegy!

Ekkor megérkezett a tizenkettedik, de egyáltalán nem hasonlított a testvéreire. Fehér szőrén keresztül is látszott, hogy bőre az egészséges rózsaszín helyett betegesen sárga. A kölyök apró lábaival nem rugdalt, hanem teljesen mozdulatlanul hevert. A szekrény mellett ülő nénik közölték Dearly úrral és feleségével, hogy a kicsi halva született.

– De hiszen olyan sokan vannak, nem fog hiányozni az anyjának – mondta Cook néni vigasztalóan.

Dearly úr sajnálkozva nézte a tenyerében tartott apró állatkát.

– Igazságtalanság, hogy egy percet sem élt – mondta felesége könnyes szemmel.

Ekkor Dearly úrnak valami felderengett egy régen olvasott könyvből. Masszírozni kezdte a kölyköt, törülközővel körülfogva lágyan dörzsölgette. Hirtelen halványpiros szín jelent meg a kutyus orra körül, azután az egész kis test rózsaszínűre váltott a hófehér szőr alatt. Megmozdultak a lábai! Kinyílt a szájacskája! Élt!

Dearly úr letette őt közvetlenül Kisasszony mellé, hogy megszoptathassa. A kicsi táplálkozott, amíg a következő kiskutya meg nem érkezett, merthogy megérkezett. Már tizenhárman voltak!

Nem sokkal pirkadat előtt megszólalt a csengő. Megjött Kiváló Állatorvos, aki egész éjjel talpon volt, hogy egy elgázolt kutya életét megmentse. Ekkorra már az összes kicsi megszületett, és Kisasszony éppen reggeliztette az első nyolcat. Csak ennyit tudott szoptatni egyszerre.

– Nagyszerű! – kiáltott fel Kiváló Állatorvos. – Milyen csodálatos család! És hogy van a kedves apuka?

Dearlyék hirtelen elszégyellték magukat. Amióta az ellés megkezdődött, Pongóról teljesen elfeledkeztek. Be volt zárva a konyhába. Egész éjjel fel-alá járkált, és egyetlenegyszer hallott valami hírt, amikor Cook néni lejött, hogy kávét és szendvicseket készítsen. Ő mondta neki, hogy Kisasszony jól

van, persze csak viccből, mert eszébe sem jutott, hogy Pongó értheti, amit beszél.

–Szegény Pongó, fel kell hoznunk – mondta Dearly úr felesége. Kiváló Állatorvos azonban úgy tudta, hogy az anyakutyák általában nem szeretik, ha az apakutyák közvetlenül a kölykök születése után mellettük vannak. Ebben a pillanatban körmök csattogását lehetett hallani az előszoba fényezett padlóján. Pongó, négyesével szedve a lépcsőfokokat, megérkezett. Cook néni lement, hogy teát készítsen Kiváló Állatorvosnak, és az izgatott apa abban a pillanatban, amint kinyílt a konyhaajtó, kirohant.

–Csak lassan, Pongó! – mondta Kiváló Állatorvos. – Nem biztos, hogy most szüksége van rád.

Kisasszony azonban fáradtan dobolt a farkával. – Menj le, reggelizz meg, és aludd ki magad! – mondta, ezt azonban Pongón kívül senki se hallotta. Az apa szeme, szélesen csapkodó farka mutatta, mit érez a felesége iránt. Mennyire szereti őt, és a nyolc boldogan reggeliző kicsit. És a kosárban sorukra várakozó többi kölyköt is. Hányan vannak tulajdonképpen?

–Kár, hogy a kutyák nem tudnak számolni – mondta Dearly úr felesége.

Pongó azonban kiválóan tudott számolni. Ment lefelé a lépcsőn, fejét magasra tartotta, szép, sötét szemeiben új fény csillogott. Tudta, hogy tizenöt kölyök büszke édesapja lett.

3. Perdita

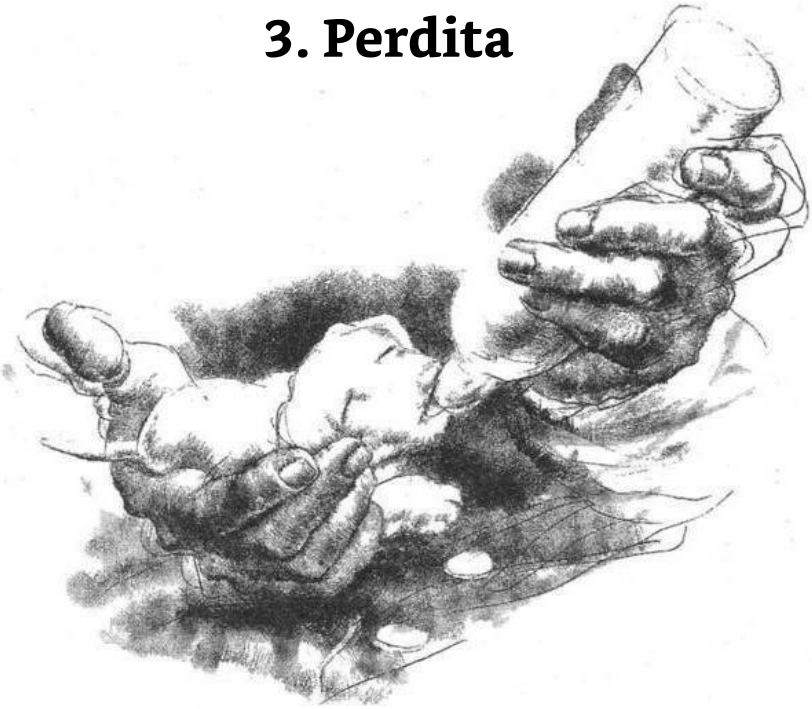

– Most pedig – mondta Kiváló Állatorvos Dearlyéknek – szerezniük kell egy pótmamát.

Elmagyarázta, hogy Kisasszony mindent meg fog tenni, hogy tizenöt kicsinyét táplálja, ettől azonban nagyon lesoványodik és kimerül. Az erős kölykök több tejet fognak kikövetelni, mint a gyengék. Az a kiskutya pedig, akit Dearly úr hozott vissza az életbe, különleges figyelmet kíván.

A legnagyobb kutyusnak az egyik fülét és arca egyik felét fekete folt borította. Ez nagy hiba egy dalmata esetében. A kölyköknek tökéletesen fehéren kell születniük, amint ezt Dearly úr elmagyarázta Szörny Ellának. Egyesek vízbe fojtották volna ezt a foltos kölyköt, mivel sohasem lesz értéke. Dearlyék mégis különösen szerették őt, amiért ilyen balsze-

rencsésen született. Az is tetszett nekik, hogy meg lehetett ismerni. Ugyanis amíg néhány hét múlva a többieken meg nem jelentek a pöttyök, csak a foltost és a törékeny kicsit tudták a többitől megkülönböztetni.

Kiváló Állatorvos azt mondta, hogy olyan szerencsétlen anyakutyát kell keresni pótmamának, aki elvesztette a saját kölykeit, de még van teje. Úgy gondolta, ő tud ilyen kutyát szerezni. Mivel azonban ebben nem volt egészen bizonyos, azt javasolta Dearlyéknek, telefonáljanak az összes kutyamenhelyre. Amíg nem találnak pótmamát, cumisüvegből vagy cseppentőből etessék a kicsiket, hogy Kisasszonynak segítsenek.

Ekkor Kiváló Állatorvos hazament egy órát aludni, mielőtt újra elkezdi a munkát.

Cook néni reggelit hozott, Butler néni pedig sétálni vitte Pongót. Kisasszonyt is rábeszélték, hagyja el a kicsinyeit egy néhány perces séta kedvéért. Mire visszaért, Dearly úr felesége rendbe rakta a szekrényt. Kisasszony megszoptatta a többi kiskutyát, majd tizenöt kölykével együtt csodálatos álomba merült. Pongó is hatalmasat aludt a konyhában, azzal a jóleső érzéssel eltelve, hogy minden a legnagyobb rendben van.

Amint a boltok kinyitottak, Dearly úr felesége elment cumisüveget és cseppentőt vásárolni. Ezután Butler néni, Cook néni és Dearly úr felváltva etette a kiskutyákat. Dearly úr felesége is szeretett volna segíteni, de telefonálnia kellett, hogy megpróbáljon pótmamát találni. A nénik túl kövérek voltak ahhoz, hogy kényelmesen elférjenek a szekrényben, így hamarosan Dearly úr egyedül etetett, ami nagyon jól ment neki,

csak néha dirigált egy kicsit. Természetesen nem tudott munkába menni, ami kellemetlenséget okozott, mert egy nagyon fontos üzlettel kellett volna éppen foglalkoznia. Szerencsére a hálószobájukban lévő telefonkészülék zsinórja elért a szekrényig, így Dearly úr etetés közben is beszélhetett. Kisasszony, a tizenöt kiskutya és a telefon társaságában ült a sötét szekrényben. Egy fontos üzletet kis híján elpuskázott, amikor az egyik kölyköt a füléhez tartotta, a kagylót pedig tejjel itatta.

Amint Dearly úr letette a telefont, Kiváló Állatorvos hívta őket, mert nem sikerült pótmamát találnia. Dearly úr feleségének sem, egész Londonban. Ekkor a London melletti kutyamenhelyeken kezdett érdeklődni. Már késő délután volt, amikor Londontól majdnem ötven kilométerre talált egy szoptatós anyakutyát. Csak nemrégiben vitték be a menhelyre a kutyát, és néhány napig még ott kellett maradnia, hátha keresik.

Dearly úr kidugta fejét a szekrényből. Miután éjjel végig fenn maradt, és egész nap a kölykök etetésével volt elfoglalva, kezdett igencsak elfáradni. Eltökélte, hogy segít Kisasszonynak, amíg a pótmama meg nem érkezik. – Mi lenne, ha megérdeklődnéd, nem hozhatod-e el kölcsönbe azt a kutyát? – kérdezte feleségétől. – Mondd meg, hogy visszaadjuk, ha előkerül a tulajdonosa.

Dearly úr felesége kihozta az autót a ház mögötti régi istállóból, és reménykedve elhajtott. Mire a kutyamenhelyre ért, kiderült, az anyakutyát már visszavitték haza. Örült a kutya szerencséjének, de ugyanakkor rettenetesen csalódottnak is

érezte magát. Kisasszony járt az eszében, aki már holtfáradt lehet a rengeteg kutyus etetésétől. És Dearly úrra gondolt, aki bizonyosan nem fog kijönni a szekrényből csak azért, hogy aludjon egy jót. Már attól félt, hogy egyáltalán nem sikerül pótmamát találnia.

Szinte teljesen besötétedett, borongós októberi este volt. Egész délután esett, de Dearly úr felesége nem törődött vele, mert tele volt reménységgel. Most azonban, amikor visszaindult Londonba, a csúnya időtől egyre jobban elkedvetlenedett. Az eső annyira rázendített, hogy az ablaktörlő alig győzte a munkát.

Egy elhagyatott legelő mellett ment, amikor valami csomagfélét pillantott meg az úton maga előtt. Lelassított, és amikor közelebb ért, látta, hogy nem csomag, hanem kutya. Hirtelen azt hitte, hogy elgázolták. A rá váró látványtól rettegve megállította az autót, és kiszállt.

Először úgy tűnt, a kutya már nem él, de amint lehajolt hozzá, erőlködve felállt. Sebesülés nyoma nem látszódott rajta. Annyira sáros volt, hogy nem lehetett megállapítani, milyen fajta. Az autó reflektorfényében észrevette, hogy a szerencsétlen teremtés szánalmasan sovány. Kedvesen beszélni kezdett hozzá.

A kutya lógó farka fáradtan megvonaglott, azután visszahullott.

„Nem hagyhatom itt.“ – gondolta Dearly úr felesége. „Még ha nem érte is baleset, félholt lehet az éhségtől.” Te jó ég! Otthon várja tizenhét kutya, és most még ezt a kóbor állatot is

hazavigye? Tudta azonban, hogy nem lenne képes leadni szegényt a rendőrségen.

Megpaskolta a kutyát, és próbálta rábírni, hogy menjen utána. Szegény szívesen megtette volna, de annyira rozogán állt a lábain, hogy Dearly úr felesége kénytelen volt felvenni őt. Érezte, nagyon könnyű, mintha csak csont és bőr lenne. De hirtelen kiderült valami. Gyorsan letette a kutyát az autó ülésére, és felkapcsolta a világítást. Látta, hogy a kutya szoptatós, és bár nagyon ki van éhezve, még lehet egy kis teje.

Beugrott a kocsiba, és a lehető leggyorsabban vezetett. Hamarosan London külvárosába ért. Tudta, a forgalom miatt még beletelik egy időbe, amíg hazajut, ezért megállt egy kisvendéglőnél. Itt a tulajdonostól tejet, nyers húst vásárolt, és kölcsönkérte az ottani kutya tányérjait. A kiéhezett állat farkasétvággyal kezdett enni és inni, azután rögtön elaludt. A vendéglő kedves tulajdonosa visszavitte kutyája edényeit, és jó szerencsét kívánt Dearly úr feleségének, aki továbbindult.

Szinte egyszerre ért a házba Kiváló Állatorvossal, aki azért jött, hogy megnézze Kisasszonyt és a kölyköket. Ő vitte be a konyhába a kóbor kutyát. Alapos vizsgálat során megállapította, hogy a kutya a szüléstől, nem pedig az éhezéstől van ennyire lesoványodva, és ha jól táplálják, nem apad el a teje. Arra gyanakodott, hogy szegény eltévedhetett, amikor a kicsinyeit elvették tőle, és a keresésükre indult.

–Meg kellene fürdetnünk – állapította meg Cook néni. – Még bolhásak lesznek tőle a kiskutyáink.

Kiváló Állatorvos egyetértett, így a kutyát bevitték a mosókonyhává átalakított kis szobába. Cook néni, amilyen hamar

csak lehetett, nekikezdett a fürdetésnek, nehogy Dearly úr ezt is maga akarja majd csinálni. Dearly úr felesége felment férjéhez, hogy elmesélje a történteket.

Az elkóborolt kutya nagyon jól érezte magát a meleg vízben. Éppen szappanozták, amikor Pongó megjött a sétából Butler nénivel, és berontott a mosókonyhába.

– Nem fog bántani egy hölgyet – mondta Kiváló Állatorvos.

– Remélem nem, hiszen az ő gyerekeit fogja táplálni – jegyezte meg Cook néni.

Pongó felágaskodva orron puszilta a vizes kutyát. Azt mondta neki, nagyon örül, hogy itt van, és a felesége hálás lesz neki. (Ezt persze az emberek nem hallották.)

– Nagyon fogok igyekezni, de semmit sem ígérhetek – felelte a kóbor kutya. (Az emberek természetesen ezt sem hallották.)

Ekkor jelent meg sietve Dearly úr, hogy megszemlélje a jövevényt.

– Milyen fajta kutya ez? – kérdezte.

Cook néni ebben a pillanatban kezdte a szappanhabot lemosni a kutyáról. Mindenkinek tátva maradt a szája. Ő is dalmata volt, de nem fekete, hanem barna foltokkal, amit a dalmaták esetében májbarnának neveznek.

– Tizennyolc dalmata egyetlen fedél alatt – jegyezte meg Dearly úr felesége még mindig tátott szájjal. – Micsoda szerencse! (Nem volt akkora szerencse, de ezt csak később tudta meg.)

A szegény májbarna foltos kutya vizesen soványabbnak látszott, mint azelőtt.

– Perdita lesz a neve – jelentette ki Dearly úr felesége. – Ezt a nevet – magyarázta a két néninek – egy Shakespeare-hős nyomán kapja, aki szintén el volt veszve. És latinul az elveszettet *perditus*nak mondják. – Megpaskolta Pongót, aki kivételesen értelmes képet vágott, Dearly úr felesége szerint mintha fölfogta volna, miről van szó. Természetesen tényleg értette. Igaz, azonkívül, hogy *Cave canem,* igen keveset tudott latinul, de fiatal kutya korában felfalt egy egész Shakespeare-kötetet (ízletes bőrkötéses kiadásban).

Perdität a konyhai tűzhely mellett megszárogatták, és újra étellel kínálták. Kiváló Állatorvos azt mondta, Perdita kezdje el a kölykök szoptatását amennyire hamar csak lehet, hogy szaporodjon a teje. Ezért aztán két megszáradt kiskutyát, akik már szundítottak is egy keveset, kivettek a szekrényből, amíg Kisasszony elment egy kicsit levegőzni. Kiváló Állatorvos úgy gondolta, az anya nem fogja észrevenni, hogy kivitték őket, ami elég valószínű is volt, hiszen csak Pongó tudott számolni kettejük közül. Kisasszony azonban nagyon jól tudta, hová kerülnek a kölykök, hiszen Pongó elmondta neki, és udvarias üzenetet is küldött Perditának. Egy kicsit bántotta Kisasszonyt, hogy elvesznek tőle néhány kölyköt, de tudta, így jobb lesz nekik.

Kiváló Állatorvos, mielőtt elment, figyelmeztette Dearlyéket, hogy ha Perdita nem tudja táplálni a kölyköket, akkor se adják őket vissza Kisasszonynak, mert a szagukról megismerné, hogy másik anyával voltak, és megharagudhatna rá-

juk. Ez néha előfordul. Kisasszonnyal ugyan nem történhetett volna meg, hiszen azt már eddig is láthattuk, hogy Pongó és Kisasszony inkább különleges, mint átlagos kutyának számított.

Perdita mindenesetre meg tudta szoptatni a két kiskutyát. Pongó felment, és ezt elújságolta Kisasszonynak (bár Dearlyék csak valami farokkoppintgatásokat hallottak). Azután jó éjszakát kívánt, és visszament a konyhába, ahol a kosara már várt rá. Perdita pedig Kisasszony kosarában aludt. Megszoptatta és megmosdatta a két kölyköt, aztán könnyű vacsorát kapott, mert Kiváló Állatorvos meghagyta, hogy annyit egyen, amennyit csak bír, és akkor visszanyeri az erejét. Pongó is bekapott valamit, hogy biztassa Perdität. A két néni aludni tért, és a konyhában már csak a tűz fénye világított. Amikor a két kölyök elszenderedett, Perdita elmesélte a történetét Pongónak.

Hatalmas vidéki házban született, nem messzire attól a legelőtől, ahol Dearly úr felesége rátalált. Nagyon szép kölyök volt, de nem olyan értékes, mint a testvérei, mert foltjai túl kicsik lettek, a farka pedig visszakunkorodott (később, amikor nőni kezdett, megerősödött a farka is). Mivel egyetlen gazdag vagy fontos embernek sem kellett, odaadták őt egy gazdálkodónak, aki nem volt hozzá kegyetlen, de nem részesítette abban a szeretetben, amelyre egy dalmatának szüksége van. Ráadásul hagyta, hadd kószáljon, ami egyetlen kutyának sem tesz jót.

Egyszer eljött az idő, amikor hatalmas vágyat érzett, hogy férjhez menjen. De senki sem szerzett neki párt, és mivel a

gazdaság majdnem két kilométerre feküdt a legközelebbi falutól, nem akadtak udvarlói. Így aztán egy napon felkerekedett, hogy férjet keressen magának.

A falu felé a legelőn kellett átmennie. Hatalmas, szép autót pillantott meg a fűben. Egy csapat ember piknikezett, és egy, gyönyörű, májbarna foltos dalmata volt velük. Tudni kell, hogy a dalmaták között igen ritka az ilyen. Perdita volt az egyetlen a saját családjában, és mindig értéktelenebbnek érezte magát. Azonnal rájött azonban, hogy a legelőn megpillantott kutya nem lehet értéktelen, hiszen gyönyörű nyakörvet viselt, és egy elegáns hölgy csirkével kínálta. Ebben a pillanatban látta meg Perdität.

Szerelem volt az első látásra. A csirkéről tudomást sem véve száguldott Perditához, és mielőtt bárki megállíthatta volna őket, eltűntek messze az erdőben. Itt gyorsan megtették az előkészületeket a házasságukhoz, és örök szerelmet ígértek egymásnak. Ezután a boldog férj közölte feleségével, hogy természetesen vele kell mennie, és visszavezette a legelőre. Amint visszaértek, zörgő autójával megjelent a gazdálkodó. Bevonszolta Perdität a kocsiba, a piknikezők pedig férjét tuszkolták be a sajátjukba. Mindkét kutya ellenkezett és nyüszített, de nem volt remény. A kocsik az ellenkező irányba hajtottak el.

Perdita házasságkötése után kilenc héttel nyolc kölyköt hozott a világra. A gazdálkodó nem adott neki több ételt, mint máskor, és nem segített a kiskutyák táplálásában, így Perdita egyre csak fogyott és fogyott. Mire kölykei egy hónaposak lettek, már csont és bőr volt. Ekkor a gazdálkodó a kicsiknek

már adott külön ételt, és azok hamarosan meg is tanultak egyedül enni, de azért visszajártak szopni Perditához, akinek így semmi esélye sem maradt, hogy visszanyerje a súlyát. Túl fiatal anya volt, épphogy már felnőtt maga is, de annyira szerette a kicsinyeit, hogy mindent megtett értük, amit csak tudott. És ahogyan kölykei növekedtek, ő maga úgy fogyott.

A dalmaták foltjai két hét után kezdenek megjelenni. Mire Perdita kölykei hathetesek lettek, egyértelművé vált, hogy nagyon szépek és igen értékesek. Perdita hallotta, amint a gazdálkodó erről beszélt egy idegen férfival, aki egy reggel a gazdaságba érkezett. A kicsik fölfalták, amit a gazdálkodó adott nekik, de azután még mindig szoptak is. Utána mindannyian a Perdita hálóhelyéül kijelölt régi dobozban szoktak aludni egy jót.

Egyik délután Perdita arra ébredt, hogy kölykei eltűntek mellőle. Átkutatta a házat, átkutatta az udvart. Egyetlen kicsit sem talált. Kiszaladt az útra, attól tartott, hogy elgázolták őket. Szaladt, időnként egyet-egyet ugatott, de nem érkezett válaszugatás a kölyköktől. Hamarosan esni kezdett. Arra gondolt, hogy a kicsinyei megáznak, és még kétségbeesettebben ugatott. Egy autó majdnem elgázolta. Az árokba ugorva menekült meg, ahol a szeme és a füle sárral lett teli. Mikor már azt a legelőt is átkutatta, ahol a férjével találkozott, reszketett a hidegtől, és a lábai teljesen elgyengültek. Az elvesztett férj emléke még elkeserítőbbé tette a kiskutyák hiányát. Az előző délután óta nem evett semmit, hiszen a gazdálkodó csak naponta egyszer adott neki. Végül az éhségtől és a teljes

elkeseredettségtől összeesett. Dearly úr felesége nem sokkal később talált rá.

Ez volt Perdita életének története, csak azt hallgatta el, hogy a gazdálkodó Foltosnak nevezte, mert a Perdita név sokkal jobban tetszett neki.

Pongó teljes szívével együtt érzett a kutyalánnyal, és mindent megpróbált, hogy megvigasztalja. Azt mondta, hogy szerinte a kiskutyák nem vesztek el. Sokkal valószínűbb, hogy mindet eladták, esetleg éppen annak az idegennek, aki eljött, hogy megnézze őket. És talán ez a legjobb, ami velük történhetett, hiszen ha értékesek, bizonyos, hogy jó kezekbe kerültek. Úgysem jutott volna nekik elég ennivaló a gazdaságban felnőtt korukra. Perdita érezte, hogy ez így igaz. Es a két apró kölyök a kosarában csodálatosan megnyugtatta. Az is nagyon meghatotta őt, amint Pongó hálás szavakkal köszönetet mondott neki, hogy táplálja a kicsiket. Hamarosan sokkal jobban érezte magát, és felmelegedve, jóllakottan elaludt.

Pongó sokáig ébren maradt még; szerette volna, ha Kisasszony és az összes kölyök is vele lennének a jó meleg konyhában. Közelebb húzódott, és megszemlélte a két alvó kicsit Perdita mellett. Büszkeséget érzett, hogy vigyázhat rájuk. Nagyon sajnálta Perdität. Tényleg igen csinos lány volt, ha Kisasszonyhoz nem is hasonlítható.

Azután visszament a kosarába, egy kicsit mosakodott, majd lefeküdt aludni. A tűz alábbhagyott, a konyhát hamarosan csak a Külső körút egyik lámpájának halvány fénye világította meg. Pongó aludt. Perdita aludt. És a két kiskutya, aki sike-

resen átélte élete első napját, olyan békésen nyugodott, mintha a saját anyja mellett feküdne.

Odafenn, a szekrényben Kisasszony éppen túljutott nyolc kölykének szoptatásán, és kicsit elfáradt. Dearly úr öt kiskutyát vacsoráztatott meg, de annyira kimerültnek érezte magát az egész napos kutyaetetéstől, hogy csak négykézláb tudott kimászni a szekrényből. Felesége ágyba fektette, és termoszból meleg tejet adott neki. Nyitott ajtónál aludtak, hogy meghallják, ha Kisasszonynak esetleg szüksége lenne valamire, de ő teljesen rendben volt. Igaz, elalvás előtt eltöprengett egy kicsit az idegen nőszemélyen, aki Pongó mellett alszik a konyhában. Nem izgatta a dolog, inkább csak törte a fejét.

A legfelső emeleten Cook néni kisbabáknak öltöztetett dalmatakölykökről, Butler néni pedig dalmatakölyköknek öltöztetett kisbabákról álmodott.

A négy ember, a három kutya, és a tizenöt kölyök csendes és mély álma betöltötte az egész házat.

4. Szörny Ella két látogatása

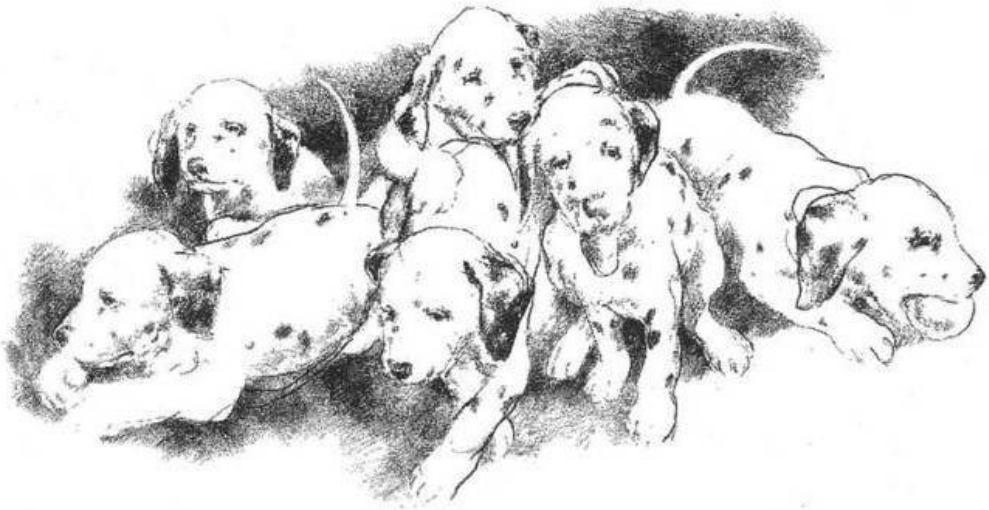

Másnap még öt kiskutyát levittek Perditához, aki ügyesen megszoptatta mindannyiukat. Így Dearly úr elmehetett dolgozni. Korán hazasietett, hogy tudjon etetni, de felesége addigra már ellátta az emeleti kutyusokat, Butler néni és Cook néni pedig egymást váltva táplálta a konyhai kicsiket. Dearly úr kissé féltékeny lett, de hamar túltette magát a dolgon, hiszen tudta, csak az a fontos, hogy a kölykök elég tejet kapjanak, anélkül hogy Kisasszony és a szegény, sovány Perdita nagyon kifáradna.

Perdita helyét áttették a konyhaszekrénybe, ahol a fény nem bánthatta a kölykök szemét, amely nyolc nap múlva fog csak kinyílni. Egy héttel később a foltok is kezdtek megjelenni a kiskutyákon.

Micsoda nagy nap volt, amikor Dearly úr felfedezte az első pöttyöt! Ezután már gyorsan előjött a többi is, bár teljesen csak néhány hónap múltán alakultak ki. Heten voltak a lányok, nyolcan a fiúk. A legszebbik lány az az apróság volt, amelyiknek az életét Dearly úr megmentette, amikor született, de látszott, hogy nagyon kicsi és törékeny. Dearly úr mindig Pöttömnek hívta őt.

Pötyi, a fekete füllel született kutyus volt továbbra is a legnagyobb és a legerősebb. Állandóan Pöttöm körül ólálkodott, mint hogyha már akkor tudta volna, hogy nagyon fogják egymást szeretni. Volt egy mókás, kövér kölyök, akit Rosszcsontnak neveztek, mert minduntalan huncutkodott. A legfurább kölyöknek pedig szerencsepatkó alakú folt nőtt a hátán, ezért őt Mázlinak keresztelték el. Nagyon mozgékony volt, és már az elején látszott, hogy ő lesz a vezéregyéniség testvérei között.

Néhány nappal azután, hogy az első pöttyök megjelentek, nagyon aggasztó dolog történt: Perditának elapadt a teje. Rettenetesen érezte magát, mert sajátjaként szerette a hét kölyköt, akiket táplált. Nagyon, nagyon megijedt. Most, hogy már semmi hasznát nem veszik, minek is tartanák Dearlyék ebben a meleg, kényelmes házban, ahol életében először jóllakhatott. De nem az ennivaló vagy a meleg számított neki a legjobban. Hanem a szeretet. Úgy kezelték, mint egy családtagot. A gondolat, hogy el kell mennie, több volt, mint amit el tudott viselni.

És mi történik azokkal kutyákkal, akikre senkinek sincs szüksége? Száz szörnyű gondolattól összeszorult a szíve.

Azon a reggelen, amikor észrevette, hogy egy csepp teje sincsen a kölykök számára, boldogtalanul kimászott a konyhaszekrényből. Dearly úr feleségét és a néniket pillantotta meg, amint teáznak. Perdita még a kekszet sem vette el, amelyet Dearly úr felesége nyújtott feléje, hanem csak hozzálépett, a térdére hajtotta a fejét és nyöszörgött.

Dearly úr felesége megsimogatta őt. – Szegény Perdita, bárcsak megmondhatnánk neki, hogy majd segítünk etetni a hét kicsit, nem kell aggódnia. Drága Perdita, te nagyon szépen megmosdatod, éjszaka meg melegíted őket. Nem tudnánk meglenni nélküled – mondta neki.

Nem remélte, hogy a kutya megérti, amit beszél, csak abban bízott, hogy megnyugtató hangja vigasztaló lesz számára. Perdita azonban napról napra egyre több emberi szót ismert, és tökéletesen értette a hallottakat. Nagyon megkönnyebbült. Ekkor látszott először igazán boldognak. Ugrált, Dearly úr feleségét csókolgatta, azután visszaszáguldott, hogy még egyszer megmosdassa a kiskutyákat.

Pár nappal később a kölykök kezdték megtanulni, hogyan lefetyeljék egyedül a tejet, és hamarosan tejes pudingot meg beáztatott kenyeret is tudtak enni. Túl nagyok voltak már ahhoz, hogy a szekrényben lakjanak. Kisasszonyt nyolc kölykével átvitték a mosókonyhába, Perdität a hét másikkal hagyták a konyhában rohangászni, ahol sokszor majdnem a nénik lába alá kerültek.

–Milyen kár, hogy nem lehetnek a mosókonyhában a testvéreikkel – mondta Cook néni egyik reggel.

–Lehet, hogy Kisasszony bántaná ezeket, nem fogadná el őket a sajátjának – válaszolta Butler néni. – Kisasszony és Perdita összeveszne.

Pongó hallotta, mit beszélnek, és érezte, tennie kell valamit. Tudta, bármilyenek is a kutyák általában, Kisasszony megismerné a saját kölykeit, és soha nem veszekedne Perditával. A mosókonyha ajtaja alatti résen váltott néhány szót Kisasszonnyal, és még aznap délután, amikor a nénik az emeleten voltak, hatalmas ugrással feltépte az ajtót. Kisasszony és a nyolc kiskutya kirohant, és amikor a két néni lejött, ott találta Kisasszonyt, Pongót és Perdität, amint vígan játszadoznak a tizenöt kiskutyával. Annyira össze voltak keveredve, hogy a nénik sokáig nem tudták megmondani, melyik kicsi melyik nevelőanyához tartozik.

Ezután az összes kutyát a mosókonyhába költöztették. Az ajtót nyitva hagyták, és egy deszkát tettek elé, hogy a kicsik ne tudjanak kijönni, de Kisasszony és Perdita át tudják ugrani, ha át akarnak menni a konyhába.

Elérkezett a december, de a nappalok szépek és meglepően melegek voltak, így a kiskutyák naponta többször is kimehettek az udvarra játszani. Biztonságban voltak, hiszen az utcára vezető lépcső végén álló kaput erős rugó tartotta csukva. Egyik nap, amikor a három kutya és a tizenöt kicsi éppen levegőzött, Pongó egy magas nőt pillantott meg, amint lefelé néz a korláton áthajolva.

Azonnal felismerte. Szörny Ella volt.

Teljesen egyszerű fehér nercbundáját viselte, mint mindig, de most egy barna nerckabátot is vett alá. Szőrmesapka, szőrmével díszített csizma és nagy szőrmekesztyű volt rajta.

„Mit fog hordani, ha tényleg hideg lesz?” – gondolkozott Butler néni, amint kijött az udvarra.

Szörny Ella kinyitotta a kaput, lement a lépcsőn, és megdicsérte a kiskutyákat, hogy milyen szépek. A mindenben első Mázli odafutott hozzá, és harapdálni kezdte a csizmája szélét díszítő szőrmecsíkokat. Szörny Ella felemelte, és bundája elé tartotta, mintha a kutyus is valami viselet lett volna.

–Milyen szép patkó – mondta, miközben a kiskutya hátán lévő foltokat nézegette. – De mindegyiknek gyönyörűek a pöttyei. Elég idősek már ahhoz, hogy el lehessen venni őket az anyjuktól?

–Nemsokára – felelte Butler néni. – De nem lesz rá szükség, mert Dearlyék mindet megtartják. – Bár a két néni néha eltöprengett, hogy ezt miként fogják megoldani.

–Milyen csodálatos! – kiáltott fel Szörny Ella, és elindult fölfelé a lépcsőn, de közben Mázlit még mindig a bundájához szorította. Pongó, Kisasszony és Perdita élesen ugatott. Mázli nyújtózkodott, és belecsípett Szörny Ella fülébe, aki sikoltva eldobta a kicsit. Butler néni szerencsére éppen el tudta kapni a kötényével.

Cook néni pont ekkor ért ki az udvarra.

–Ez a nőszemély olyan ijesztő, hogy még a pöttyök is eltűnnek tőle a kiskutyákról – mondta. – Mi baj, Mázli? – kérdezte a

kicsitől, aki berohant a mosókonyhába, hogy egy kis vizet nyeljen. Szörny Ella fülének borsíze volt.

A kölykök napról napra erősödtek, és egyre önállóbbak lettek. Most már teljesen egyedül megették az eléjük tálalt húsdarabokat, beáztatott kenyeret és tejes pudingot. Kisasszony és Perdita örült, hogy néha egy órára, vagy kicsit tovább is otthagyhatja őket. A három felnőtt kutya így minden reggel elvihette egy jó sétára Dearly úr feleségét és Butler nénit, amíg Cook néni elkészítette az ebédet, és ügyelt a kiskutyákra. Egyik délelőtt, éppen amikor kiengedte az udvarra a kölyköket, megszólalt a csengő.

Szörny Ella volt. Amikor megtudta, hogy Dearly úr felesége nincs otthon, azt mondta, bemegy és megvárja őt. Sok mindent kérdezett Dearlyékről és a kölykökről. Annyira sokat beszélt, hogy Cook néni végül kénytelen volt azt mondani neki, hogy be kell hoznia a kiskutyákat, mert hideg szél kezd fújni. Szörny Ella ekkor kijelentette, hogy elsétál a parkba, hátha összetalálkozik Dearly úr feleségével. – Talán már innen is látni őt – mondta, és az ablakhoz lépett.

Cook néni is odament az ablakhoz, hogy megmutassa a legrövidebb utat a park felé. Amint odaért, egy kis fekete teherautót vett észre a ház előtt. Abban a szempillantásban a kocsi sebesen elhajtott.

Szörny Ella hirtelen közölte, hogy mennie kell. Szinte rohant ki a házból, és futott lefelé a bejárati lépcsőn.

„Hihetetlen, milyen gyorsan tud futni abban a rengeteg szőrmében” – gondolta Cook néni, miközben becsukta az aj-

tót. „Szegény kutyuskák, halálra fagynak a vékony kis bőrükben.”

Szaladt le a konyhába, és kinyitotta az udvari ajtót.

A kiskutyák sehol.

„Játszanak velem. Elbújtak.” – mondta magában Cook néni. De tudta, hogy tizenöt kiskutya sehová sem tudna így elbújni. Azért minden bokor mögé benézett, még oda is, ahol egy egér sem rejtőzhetett volna el. A kapu a lépcső tetején jó erősen záródott. Egyik kölyök sem lett volna képes kinyitni. Mégis felrohant az utcára, és őrülten kutatni kezdte őket.

–Ellopták őket, tudom, hogy ellopták őket – nyögte, és könnyekben tört ki. – Biztosan azzal a fekete teherautóval, amelyiket láttam elhajtani.

Szörny Ella meggondolta magát a sétát illetően. Nagyon gyors léptekkel tartott hazafelé. Már félúton járt.

5. Alkonyi Ugatás

Cook néni könnyes szemmel nézett a park felé. Meglátta Dearly úr feleségét, Butler nénit meg a három kutyát, amint a hazafelé vezető útra befordultak. Különös és borzalmas érzés volt. Boldogan lépdeltek, pedig minden lépés egyre közelebb vitte őket a rájuk váró rettenetes hírhez.

Amint átkeltek a Külső körúton, Cook néni eléjük rohant. Annyira zokogott, hogy Dearly úr felesége alig értette meg a szavaiból, mi történt. A kutyák meghallották a kiskutya szót, látták Cook néni könnyeit, és lerohantak az udvarra. Aztán beszaladtak a házba, és őrült keresésbe kezdtek. Kisasszony és Perdita egyfolytában nyüszített, Pongó dühödten ugatott.

Miközben a kutyák kutattak, a nénik pedig egymásra borulva zokogtak, Dearly úr felesége felhívta a férjét, aki azonnal hazatért, és elhozta magával a Scotland Yard egyik főemberét. A főember az udvar kerítésén talált egy darabka vásznat, amiből megállapította, hogy a kiskutyákat valószínűleg zsákba dobták, és a fekete teherautóval vitték el. Megígérte, hogy átfésüli az alvilágot, de figyelmeztette Dearlyéket, hogy az ellopott kutyák ritkán kerülnek elő felajánlott jutalom nélkül. Nem tűnt valami ésszerűnek, hogy jutalmat ajánljanak fel egy tolvajnak, de Dearly úr beleegyezett.

Elsietett a lapszerkesztőségek utcájába, a Fleet Street-re, és hatalmas hirdetéseket rendelt az esti újságok címoldalára (meglehetősen sok pénzért), valamint még nagyobb hirdetéseket adott fel a másnap reggeli újságok címoldalára (még több pénzért). Úgy tűnt, ezenkívül semmit sem tehetnek, így Dearly úr és felesége megpróbálta vigasztalni egymást, a két nénit és a kutyákat. A nénik hamarosan abbahagyták a sírást, csatlakoztak a vigasztalókhoz, és finom ételeket készítettek mindenkinek, de senkinek sem volt étvágya. Éj borult a szerencsétlen házra.

A kutyák kimerülten feküdtek a konyhai tűz mellett, a kosarakban.

–Elképzelem az én kicsi Pöttömömet egy zsákban – hüppögte Kisasszony.

–Pötyi, a bátyja vigyázni fog rá – mondta Pongó, hogy nyugtassa. Magát azonban nem tudta megvigasztalni ezzel.

–Mázli olyan bátor, hogy megharapja a tolvajokat – jajgatott Perdita. – Meg fogják ölni.

– Nem fogják – mondta Pongó. – Azért lopták el a kölyköket, mert értékesek. Senki sem fogja őket megölni. Csak élve van értékük.

Amikor ezt kimondta, szívében rettenetes gyanú ébredt, amely nőttön-nőtt, miközben telt az éjszaka. Jóval azután, hogy Kisasszony és Perdita teljesen kimerülve elaludt, Pongó még virrasztott, bámulta a tüzet, és a kosár fülét rágta, mint egy pipázó férfi.

Aki nem ismeri jól Pongót, azt gondolná, hogy szép, kellemes és kedves kutya, de nem valami okos. Még Dearlyék sem tudták, milyen értelmes. Hiszen gyakran olyan kölykösen viselkedett. Szívesen szaladt labda vagy bot után, belemászott az emberek ölébe, ahonnan már kinőtt, és a hátára fordult, hogy simogassák a hasát. Honnan tudhatta volna bárki is, hogy ez a játékos teremtés a kutyatársadalom egyik legkiválóbb koponyája.

Agya erősen dolgozott. A hosszú decemberi éjszakán összeadta, mennyi kettő meg kettő. Eredményül négyet kapott, sőt néha ötöt.

Nem akarta Kisasszonyt és Perdität felkelteni a benne ébredt gyanú miatt. Szegény Pongó! Nemcsak saját fájdalmát élte át, hanem a két anya bánata is nyomta a szívét (meggyőződése volt ugyanis, hogy kölykeinek két anyja van, bár azt sohasem érezte, hogy neki két felesége lenne; mindig úgy gondolt Perditára, mint egy hőn szeretett lánytestvérre). Legsötétebb félelmeiről nem akart semmit mondani addig, amíg nem látja teljesen tisztán a helyzetet. De most fontos felada-

tot kellett teljesítenie. Még akkor is ezt tervezgette, amikor másnap lejöttek a nénik, hogy megkezdjék napi teendőiket.

Máskor ez volt a nap legszebb időszaka. A frissen gyújtott tűz melege, a rengeteg ennivaló, a játékos kiskutyák... Ezen a reggelen azonban Butler néninek semmi kedve sem volt erre emlékezni. Ennek ellenére ezt tette, és éppúgy a többiek is a kiskutyátlan házban.

Egyetlen jó hír sem érkezett egész nap, de Dearlyéket meglepte és megnyugtatta, hogy a kutyák rendesen ettek (Pongó ugyanis szigorúan meghagyta a lányoknak, hogy vigyázniuk kell erejükre). Délután, az emberek még nagyobb meglepetésére Pongó és Kisasszony egyértelműen jelezték, hogy sétálni szeretnének. Perdita nem ment. Úgy döntött, otthon marad, hátha valamelyik kölyök hazajön, és meg kell mosdatni.

Beállt a rossz idő, már csak egy hét volt hátra karácsonyig.

–Kisasszonyra fel kell adnunk a kabátját – mondta Dearly úr felesége.

Gyönyörű kék kabát volt, fehér szegéllyel. Kisasszony nagyon büszke volt rá. Pongónak és Perditának is vásároltak kabátot, de Pongó jelezte, nem kívánja viselni.

Így Kisasszonyra ráadták ruháját, és mindkettőjükre feltették pompás nyakörvüket. A kutyák a póráz végére fogták Dearlyéket, és kivezették őket a parkba.

Rögtön látszott, hogy pontosan tudják, merre akarnak menni. Nagyon határozottan keresztülvágtak a parkon, átkeltek az úton, a Kankalin-dombnak nevezett nyílt terület felé haladtak. Ez nem lepte meg Dearlyéket, hiszen a kutyák

mindig erre szerettek sétálni. Az azonban megdöbbentő volt, hogy amikor Pongó és Kisasszony felértek a dombra, egymás mellé állva ugatni kezdtek.

Először észak felé, azután dél felé fordulva ugattak, majd keletnek és nyugatnak. Minden alkalommal, amikor irányt változtattak, három nagyon különös, rövid, éles vakkantással kezdték újra az ugatást.

– Olyan, mintha jeleket adnának le – szólalt meg Dearly úr.

Ezt persze nem gondolta komolyan. Pedig valóban ez történt.

Valószínűleg sok ember észrevette már, hogy a kutyák alkonyat idején nagyon szeretnek ugatni. A napnyugtát néha a kutyaugatás órájának is nevezik. Az elfoglalt városi kutyák kevesebbet ugatnak, mint a vidékiek, de mind ismerik az Alkonyi Ugatás intézményét. Ezzel tartják a kapcsolatot távolban élő barátaikkal, így cserélik ki a fontos híreket, vagy egyszerűen egy jóízűt pletykálkodnak. Azok a kutyák azonban, akik Pongó és Kisasszony ugatására feleltek, nem számíthattak izgalmas pletykákra, a három rövid ugatás ugyanis azt jelentette: Segítség! Segítség! Segítség!

A kutyák csak akkor folyamodnak ehhez a jelzéshez, ha igazán nagy bajban vannak. Így nincs is olyan társuk, aki ne felelne rá.

Néhány percen belül a kölykök elrablásának híre bejárta egész Angliát. Minden eb, aki hallotta, azonnal nyomozásba kezdett. A londoni alvilág kutyái (kegyetlen harapásokat megélt, kegyetlen harapásokra képes állatok) elindultak, hogy átfésüljék a sötét sikátorokat, ahol a kutyatolvajok por-

tyázni szoktak. Az állatkereskedésekben tartott ebek sietve meggyőződtek arról, hogy az eladó kölykök között nincs-e álöltözetbe bújtatott dalmata. Akik egyebet nem tehettek, gyorsan továbbították a hírt egész Londonban, onnan a külvárosokba, és vidékre is mindenhová. – Segítség! Segítség! Segítség! Elraboltak tizenöt dalmatakölyköt. A híreket továbbítsátok Pongónak és Kisasszonynak a londoni Regent's Parkba. Üzenet vége.

Pongó és Kisasszony legalábbis remélte, hogy ez történik. Mindössze annyit tudhattak biztosan, hogy kapcsolatba kerültek a hallótávolságban tartózkodó kutyákkal, és azok másnap alkonyatkor is ott lesznek, hogy továbbítsák a friss híreket.

A Hampstead irányában lakó hatalmas német dog reményt öntött beléjük.

–Egész Angliában vannak barátaim – dörögte öblös hangján. – Éjjel-nappal készenlétben leszek. Bátorság, Regent's Park kutyái! Bátorság!

Már majdnem besötétedett. Dearlyék nagyon gyengéden jelezték, hogy szívesen vennék, ha Pongóék hazavinnék őket. Így Pongó és Kisasszony, miután néhány utolsó szót váltott a doggal, levezette őket a Kankalin-dombról. A kutyák, akik a válaszokat adták, már elcsendesedtek, de az Alkonyi Ugatás egyre szélesedő körben terjedt. És ezen az éjszakán nem is halkult el szürkület után, hanem egyre folytatódott, miközben a hold magasra emelkedett Anglia felett.

Másnap aztán sokan, akik olvasták Dearly úr hirdetéseit, telefonáltak, hogy együttérzésükről biztosítsák őket. Szörny

Ella is köztük volt, és nagyon feldúltnak tűnt, amikor meghallotta, hogy a kiskutyákat éppen akkor lopták el, amikor ő Cook nénivel beszélgetett. Senki sem mondott azonban semmi használhatót. A Scotland Yard teljesen tehetetlennek mutatkozott. Így telt el Dearlyék, a nénik és a kutyák újabb nagyon-nagyon szomorú napja.

Közvetlenül szürkület előtt Pongó és Kisasszony megint jelezte, hogy szeretne elvinni sétálni Dearlyéket. Elindultak, és a kutyák ismét a Kankalin-domb tetejére vezették őket. Itt újból egymás mellé álltak, és három rövid, éles ugatást hallattak. Ez alkalommal azonban (ezt persze az emberi fül nem tudta érzékelni) az ugatások kissé különböztek az előző napitól. Nem azt jelentették: Segítség! Segítség! Segítség!, hanem: Figyelünk! Figyelünk! Figyelünk!

Azok a kutyák válaszoltak először, akik egész Londonból összegyűjtötték a híreket. Jelentések érkeztek nyugatról, a West Endről, keletről, az East Endről, valamint a Temze folyó déli partjáról. Mindegyik híradás megegyezett. – Üzenet Pongónak és Kisasszonynak a Regent's Parkba. A kölykökről semmi hír. Nagyon sajnáljuk. Üzenet vége.

Szegény Kisasszony! Annyira reménykedett, hogy a kölykei még Londonban vannak. Pongó – titkos gyanúja miatt – úgy érezte, hogy inkább a vidékről kapott híradást kell figyelnie. Hamarosan szivárogni kezdtek az onnan jövő hírek. Több is érkezett Londonon át. De mindegyik ugyanaz volt.

–Üzenet Pongónak és Kisasszonynak a Regent's Parkba. A kölykökről semmi hír. Nagyon sajnáljuk. Üzenet vége.

Pongó és Kisasszony újra és újra leadták a Figyelünk! jelzést, mindig friss reménnyel szívükben. De újra és újra keserűen csalódniuk kellett. Már csak a Hampstead irányában lakó hatalmas dog üzenete maradt. Jeleztek neki. Ez volt az utolsó reménységük.

Dörgő ugatás hallatszott.

– Üzenet Pongónak és Kisasszonynak a Regent's Parkba. A kölykökről semmi hír. Nagyon sajnálom. Üzenet vé...

A dog a szó közepén hagyta abba az ugatást. Egy pillanattal később újra felvakkantott. – Várjatok! Várjatok! Várjatok!

Pongó és Kisasszony halálos csöndben, hevesen verő szívvel vártak. Annyira sokáig álltak ott, hogy Dearly úr rátette a kezét Pongó fejére.

– Mi lenne, ha indulnánk, fiú? – kérdezte.

Pongó életében először elrántotta a fejét Dearly úr kezétől, és kővé meredve állt tovább. És végre újra megszólalt a dog, hangja büszkén harsogott az egyre sűrűsödő félhomályban.

– Hívás Pongónak és Kisasszonynak. Hírek! Hírek végre! Maradjatok, míg továbbítom a részleteket!

Csoda történt. A doghoz – amikor éppen be akarta fejezni az adást – egy spicc éles vakkantása jutott el. A spicc egy uszkártól, az egy boxertől, amaz pedig egy pekingi pincstől vette át az üzenetet. Szinte mindenfajta kutya akadt a hírvivők sorában, köztük sok keverék is (akik semmiben sem maradtak el a többiektől, mert mindannyian okosak és ügyesek voltak). Összesen négyszáznyolcvan kutya továbbította a több mint száz kilométeres ugatóláncon közvetített üzenetet. Mind-

egyikük hozzátette a Sürgős! jelzést, ami elhallgattatta a pletykálkodókat. Azon az éjszakán nem sok kutyának maradt ideje pletykálni, szinte az egész Alkonyi Ugatás az elveszett kölykökkel foglalkozott.

Pongóhoz és Kisasszonyhoz a következő különös történet jutott el. Néhány órával korábban egy idősebb óangol juhászkutya, aki Suffolk megye egy távoli parasztgazdaságában lakott, kódorogni ment délután. Tudott már a kölykök eltűnéséről, és előtte éppen róluk beszélgetett jó barátjával, a gazdaság nőstény macskájával.

Nem messze a falutól, egy kietlen pusztán egy szokatlanul magas fallal körülvett régi ház állt. Két testvér, Saul Baddun és Jasper Baddun élt benne, de ők csak gondnokok voltak, nem a tulajdonosok. A ház rossz híre miatt egyetlen kutyának sem jutott eszébe, hogy bedugja az orrát a magas vaskapun. A kapu egyébként is mindig zárva volt.

Úgy esett, hogy a juhászkutya sétája a ház mellett vitt el. Meggyorsította a lépteit, mert semmi kedve sem volt találkozni egyik Baddunnal sem. Ebben a pillanatban valami átrepült a magas falon.

Egy csont, látta a juhászkutya örömmel, de undorral állapította meg, hogy hús nélkül. Régi, kiszáradt csont volt, és különös karcolások látszottak rajta. A karcolások betűket formáztak. „S. O. S.” volt a csontra írva.

Valaki segítséget kér! Valaki a magas falak, és a hatalmas, beláncolt kapu mögött! A juhászkutya mély hangon, óvatosan ugatott egyet. Éles vakkantás volt a válasz. Azután vonyítást hallott, mint amikor egy kutyát fejbe vágnak. – Mindent

megteszek, amit tudok – ugatott újra a juhászkutya. Azután a fogai közé vette a csontot, és hazaszaladt a tanyára.

Otthon megmutatta a csontot a macskának, és a segítségét kérte. Együtt visszasiettek a magányos házhoz. Találtak mögötte egy fát, amelynek az ágai átnyúltak a fal túlsó oldalára. A macska felmászott a fára, végigment az ágain, és átugrott a falon belül álló másik fára.

–Vigyázz magadra! – figyelmeztette a juhászkutya. – Ne felejtsd el, a Baddun testvérek nagyon gonoszak.

A macska hátrálva leereszkedett a földre, azután átsietett a bozót között. Hamarosan egy istállóudvart övező régi téglafalhoz ért. A fal mögül vinnyogás és szuszogás hallatszott. Felugrott a fal tetejére és lenézett.

A következő pillanatban a Baddun testvérek közül az egyik észrevette a macskát, és egy követ hajított felé. Az félrehajolt, leugrott a falról, és eliszkolt. Néhány pillanat múltán már biztonságban volt a juhászkutya mellett.

–Ott vannak! – szólt győzedelmesen. – Az istállóudvar hemzseg a dalmatakölyköktől.

A juhászkutya nagyszerű alkonyi ugató volt. Ma éjjel, amikor *ő* adhatta tudtul a kutyavilág legfontosabb hírét, magán is túltett. Az üzenet a falusi és a városi ebek, a nagy és a kis kutyák közvetítésével eljutott Londonig. Néha egyetlen ugatás egy kilométert vagy nagyobb távolságot is átért, néha csak néhány méterre kellett elhallatszania. Egy éles hallású terrier azzal mentette meg a hírláncot, hogy két kilométerről elcsípett egy ugatást, és majdnem szétpukkadt a vakkantástól, hogy a szomszéd kutyának továbbítsa az üzenetet. Kilo-

métereken és kilométereken át szakadatlanul folytatódott a láncolat előbb vidéken, majd London külvárosaiban, végül az utcák szövevényében, Suffolk megyétől egészen a Kankalindomb tetejéig, ahol Pongó és Kisasszony még mindig szoborrá dermedve hallgatódzott.

– Kiskutyák megtalálva régi házban. S. O. S. öreg csonton…

Kisasszony nem értett meg mindent. Pongónak azonban semmi sem kerülte el a figyelmét. Útmutatást kaptak, miként lehet eljutni a faluba, javaslatok érkeztek az utazást illetően, szállásajánlatokhoz jutottak az egyes pihenőhelyekről. És a kutyalánc készen állt, hogy a kölykök számára továbbítsa a válaszüzenetet, amelyet a juhászkutya fog beugatni a falon át a legsötétebb éjszakai órában.

Kisasszony először túl izgatott volt ahhoz, hogy megszólaljon. Nem így Pongó. – Mondjátok meg nekik, hogy jövünk! Mondjátok meg, ma éjszaka indulunk! Mondjátok meg nekik, viselkedjenek bátran! – ugatta tisztán és érthetően.

Ekkorra Kisasszonynak is megjött a hangja. – Mondjátok meg nekik, nagyon szeretjük őket! Mondjátok meg Pötyinek, vigyázzon Pöttömre! Mondjátok meg Mázlinak, ne legyen túl vakmerő! Mondjátok meg Rosszcsontnak, ne huncutkodjon! – Mind a tizenöt kicsinyének üzent volna, ha Pongó nem kezd el a fülébe suttogni. – Elég lesz, drágám! Nem szabad túl bonyolultan üzennünk. Hadd lásson munkához a dog.

Így aztán leadták a befejezés jelét, és hirtelen beállt a csend. És ekkor, bár nem túl hangosan, újra hallani lehetett a hatalmas dogot. Most azonban már nem nekik szólt az ugatása. A saját üzenetüket hallották, amint elindult útjára Suffolk felé.

6. Indulás!

Pongó, miközben Dearlyéket kísérték hazafelé, Kisasszonyhoz fordult.

–Hallottál valamit arról, hogy kié a ház, ahol a kicsiket fogva tartják?

–Sajnos nem, Pongó, attól tartok, sok mindent nem értettem a dog ugatásából – válaszolta.

–Később mindent elmagyarázok – nyugtatta meg Pongó.

Pongónak gondja támadt. Rettenetes gyanúja immár beigazolódott, és eljött az ideje, hogy Kisasszony is megtudja az igazságot. Csakhogy ha vacsora előtt elmondja neki, elmegy az étvágya, viszont ha vacsora után árulja el, talán még kiadja magából az ételt. Inkább hallgatott. Rábeszélte feleségét,

hogy minden morzsát tüntessen el, és kérjenek repetát. Ezt a nénik örömmel teljesítették.

– Talán sokáig nem fogunk ételhez jutni – magyarázta.

Amíg a nénik vacsorát adtak Dearlyéknek, a kutyák megvitatták a tervüket. Perdita rögtön felajánlotta, hogy elmegy velük Suffolkba.

– Még túlságosan gyenge vagy az utazáshoz. Különben is, hogyan segíthetnél rajtuk? – beszélte le Kisasszony.

– Meg tudnám őket mosdatni – válaszolta Perdita.

Pongó és Kisasszony biztosította Perdität, hogy kitűnő kölyökmosdató, de az ő feladata az lesz, hogy megnyugtassa Dearlyéket. Perdita belátta, hogy ez így van rendjén.

– Bárcsak megértethetnénk velük, miért kell elhagynunk őket! – fakadt ki Kisasszony.

– Ha erre képesek lennénk, el sem kellene hagynunk őket – válaszolta Pongó. – Autóval el vinnének bennünket Suffolkba, és kihívnák a rendőrséget.

– Próbáljunk meg újra az ő nyelvükön beszélni velük – javasolta Kisasszony.

Dearlyék a kandalló mellett ültek a nagy fehér nappali szobában. Örömmel üdvözölték a kutyákat, és a kanapéra akarták ültetni őket. Pongónak és Kisasszonynak azonban semmi kedve sem volt most a kényelmes szunyókáláshoz. Egymás mellett állva könyörgő szemekkel nézték Dearlyéket.

– Vau, vau, vaufolk! – kezdett finoman ugatni Pongó.

Dearly úr megpaskolta, de semmit sem értett meg.

– Vau, vau, vaufolk! – próbálkozott ekkor Kisasszony.

– Azt mondjátok, a kiskutyák Suffolkban vannak? – kérdezte Dearly úr felesége.

A kutyák vadul csapkodtak a farkukkal. Dearly úr felesége azonban csak viccelt. Reménytelen volt, és a kutyák tudták, hogy minden hiába.

A kutyák nem tudnak emberi nyelven beszélni, és az emberek nem tudnak kutyanyelven beszélni. Sok kutya azonban megérti az emberek majdnem minden szavát, az emberek viszont ritkán képesek arra, hogy fél tucat ugatásnál többet felismerjenek. Pedig az ugatás csak egyik része a kutyák beszédének. A farkcsóválás is sok mindent jelenthet. Az emberek értik, hogy a kutya örül valaminek, de azt nem sejtik, hogy minek szól az öröm (igaz, már az is szép az emberektől, hogy egyáltalán értenek valamit a farkcsóválásból, hiszen nekik nincs is farkuk). Aztán a sokféle szuszogás, szaglászás, fülhegyezés is mind mást és mást jelent. Sok-sok szót pedig a szemével fejez ki a kutya.

Pongó és Kisasszony leginkább a szemével beszélt azon az estén, hiszen tudták, Dearlyék legalább egyet megértenek a szembeszédből, azt, hogy szeretlek. A kutyák – fejüket Dearlyék térdére hajtva – újra meg újra elismételték ezt. Ők pedig drága Pongónak és drága Kisasszonynak szólították őket újra meg újra.

– Azt kérik, keressük meg a kiskutyáikat, tudom, hogy azt kérik – mondta Dearly úr felesége, és nem gondolta, mit mondanak a kutyák valójában.

–Mi fogjuk megkeresni a kölyköket! Bocsássátok meg, hogy elhagyunk benneteket! Higgyétek el, bizonyosan visszatérünk!

Tizenegy órakor a kutyák utoljára megnyalták Dearly úr feleségének kezét, és utoljára levitték Dearly urat sétálni. Perdita is csatlakozott hozzájuk. Ő a nénikkel töltötte az egész estét, mert érezte, hogy Pongó és Kisasszony egyedül szeretnének maradni kedvenceikkel. Azután mindhárom kutya bebújt a kosarába a meleg konyhában, és ház lakói nyugovóra tértek.

A nyugalom azonban nem tartott sokáig. Röviddel éjfél előtt Pongó és Kisasszony felkelt. Megettek néhány eldugott kekszet, és jó nagy adag vizet ittak. Utána szeretettel elbúcsúztak a könnyekben úszó Perditától. Orrukkal kinyitották a ház egyik hátsó ablakát, és kiugrottak a szabadba (tudták, hogy az alagsorból felvezető lépcső végén álló kaput nem bírnák kinyitni). Orrukkal óvatosan becsukták az ablakot, hogy Perdita meg ne fázzon, azután körbementek a konyhaablak előtti korláthoz, hogy egy utolsó mosolyt küldjenek neki (a kutyák különféleképpen szoktak mosolyogni, Pongó és Kisasszony az orrát ráncolta). Perdita ott állt a konyhaablaknál, és vadul csóválta a farkát.

Kisasszony meglátta Perdita mögött a tűz vöröses fényében a három kipárnázott kosarat. Eszébe jutott a magáéban eltöltött sok békés éjszaka, visszaemlékezett arra a boldog időre, amikor a finom reggeli tudatában hajthatta álomra fejét. Szegény Kisasszony! Természetes, hogy mindennél jobban szerette Pongót, a kölykeit, Dearlyéket, a néniket és a drága, ked-

ves Perdität. De azért nagyon szerette a megszokott kényelmet is. Soha nem tűnt számára ennyire kedvesnek az otthona, mint most, amikor egy veszélyes, ismeretlen világért el kellett hagynia.

És milyen hideg világért! Szép éjszaka volt, a csillagok ragyogtak, de heves szél fújt. Legalább a meleg konyhában felakasztott gyönyörű kék kabátját magával hozhatta volna.

Pongó észrevette, hogy reszket. A didergő feleség nagyon szomorú látvány a szerető férj számára.

– Nem fázol, Kisasszony? – kérdezte aggodalommal.

– Nem, Pongó – felelte Kisasszony reszketve.

– Én igen – mondta Pongó kedves hazugsággal. – De hamarosan átmelegszem.

Pongó farkát megcsóválva búcsút intett Perditának, aztán fürgén elindult a Külső körúton, és nagyon élénknek látszott. Kisasszony felvette az iramot, de farka, miután egy utolsót intett vele Perditának, lehanyatlott.

– Felmelegedtél már, Kisasszony? – tudakolta Pongó néhány perc múlva.

– Igen, Pongó – válaszolt Perdita, még mindig reszketve, és továbbra is lekonyult farokkal.

Pongó tisztában volt azzal, hogy Kisasszony, ha nem képes *őt* felvidítani, nem tud majd szembenézni az előttük álló nehézségekkel. De valójában *őrá* is ráférte volna egy kis vidítás. Így rövid beszédbe kezdett, hogy felbátorítsa feleségét és önmagát.

– Néha azt hiszem, egy kicsit el vagyunk kényeztetve. Persze a kényeztetés a jó kutyáknak nem árt, feltéve, ha nem kényelmesednek el túlságosan. Mert ha igen, idő előtt megöregszenek. Soha nem szabad elveszítenünk a kalandvágyunkat, nem feledhetjük el, hogy egykor szabadon éltünk. – Éppen az állatkert mellett jártak. – Természetes, hogy mindketten aggódunk a kölykeinkért, de minél idegesebbek vagyunk, annál kevésbé tudunk nekik segíteni. Legyünk bátrak, sőt vidámak, éreznünk kell, hogy sikerül. Felmelegedtél egy kicsit, Kisasszony?

– Igen, Pongó – válaszolta Kisasszony, még mindig reszketve, lógó farokkal.

Már majdnem elérték azt a hidat, amely a Külső körútról Camden Town felé vezet.

– Álljunk meg egy pillanatra – javasolta Pongó. Megfordult, és visszanézett a körút kanyarulatára. Egyetlen autót sem látott, és semelyik ablakban sem égett a villany. A lámpavasak őrszemek módjára vigyázták az alvó parkot.

– Gondolj arra napra, amikor a tizenöt kölyökkel a nyomunkban rohanunk itt hazafelé – mondta Pongó.

– Pongó, ezt komolyan így hiszed? – kérdezte Kisasszony.

– A legkomolyabban – válaszolta Pongó. – Felmelegedtél már egy kicsit, drága Kisasszony?

– Igen, Pongó – felelte Kisasszony. – És ezúttal igazat mondott.

– Akkor előre, Suffolk felé! – kiáltotta Pongó.

Amint a híd felé szaladtak, Kisasszony farka olyan magasan állt, mint az övé.

–Azért ne tartsd túl magasra, Kisasszony drága! – intette Pongó. – Fel a fejjel, de ne a farokkal, az nem lesz jó. – Ha a dalmata farka ugyanis túl magasan áll, s a kutya hátára visszakunkorodik, az csúnya hibának számít ennél a fajtánál.

Kisasszony még mindig a tréfán mulatott, amikor szíve hirtelen megdobbant. Egy rendőr közeledett feléjük.

Pongó gyorsan egy mellékutca felé vette az útját, és hamarosan biztonsággal kikerültek a rendőr látóteréből. A találkozásról azonban Kisasszonynak eszébe jutott valami.

–Jaj, Pongó! – kiáltott fel. – Törvényen kívüliek vagyunk. Nincs rajtunk nyakörv.

–Ennek megvan az előnye is – mondta Pongó. – A kutyát ugyanis a nyakörvénél fogva lehet a legjobban megragadni. Az viszont bánt, hogy nem hozhattuk el a kabátodat. – Ugyanis észrevette, hogy Kisasszony újra reszket, noha ezúttal azért, mert megijedt a rendőrtől.

–Én nem bánom – mondta Kisasszony bátran. – Ha rajtam volna a kabátom, honnan tudnám, mennyire fáznak a kicsik. Nekik nincs kabátjuk. Ó, Pongó, hogyan bírják majd ki az utat Suffolkból ebben a téli időben? Még a hó is eshet.

–Nem biztos, hogy most rögtön meg kell tenniük az utat – nyugtatta meg Pongó.

Kisasszony döbbenten nézett rá. – Dehát muszáj magunkhoz vennünk a kicsiket azonnal, mert a kutyatolvajok eladhatják őket.

–Egyelőre semmi sem fog velük történni – mondta Pongó, és érezte, itt az ideje, hogy elmondja az igazságot feleségének. – Pihenjünk egy kicsit – kérte, és egy biztonságos kapubejáróba vezette Kisasszonyt. Gyengéden beszélt tovább.

–Kedves Kisasszony, a kölykeinket nem közönséges kutyatolvajok lopták el. Próbálj meg nem nagyon megrémülni. Ne felejtsd el, hogy ki fogjuk őket szabadítani. A kicsiket Szörny Ella parancsára rabolták el. Azért, hogy bundát csináltasson a bőrükből. Kisasszonyom, légy erős!

Kisasszony összeesett. Lehanyatlott a ház lépcsőjére, lihegett. Szemei tele voltak rémülettel.

–Minden rendben lesz, Kisasszony drágám! Még hónapokig biztonságban vannak. Még túlságosan kicsik... ahhoz, hogy bundát csináljanak belőlük.

Kisasszony összerázkódott. Azután erőlködve felállt.

–Visszamegyek – kiáltotta. – Visszamegyek, és darabokra tépem Szörny Ellát.

–Azzal semmire se jutunk – jelentette ki Pongó szigorúan. – Először meg kell mentenünk a kölykeinket, ráér később a bosszúra gondolnunk. Előre Suffolkba!

–Akkor előre Suffolkba! – kiáltotta Kisasszony is, és botladozva lépdelt remegő lábain. – De visszajövünk még, Szörny Ella!

Kisasszony hamarosan kezdte jobban érezni magát, Pongó ugyanis elmagyarázta neki, hogy a szőrmekabátnak szánt kiskutyákat jól táplálják, gondjukat viselik, és együtt tartják. A közönséges kutyatolvajok talán azonnal eladták volna őket

mindenféle embereknek. Kisasszony sok kérdést tett fel Pongónak, aki elmesélte, hogyan ébredt föl benne a gyanú, amint eszébe jutott a Szörny Ella vörös nappalijában, a zongora alatt töltött este.

– Azt mondta akkor, Kisasszony, hogy elbűvölő bunda lenne belőlünk.

– Tavaszra, fekete kosztüm fölé – emlékezett vissza Kisasszony. – És rettenetesen érdeklődött a kölykök iránt.

– Meg ő tartotta szóval Cook nénit, amikor a kicsiket elrabolták – folytatta Pongó. – De csak ma este lettem teljesen bizonyos a dologban, az Alkonyi Ugatás idején. Te nem hallottál annyit, mint én, Kisasszony. A kölykeink a Pokoltanyán vannak, Szörnyék ősi kúriájában.

És azt is tudta, bár Kisasszonynak nem mondta, hogy az S. O. S. az öreg csonton azt jelentette: „Mentsétek meg a bőrünket!”.

7. A régi fogadóban

Pongó könnyedén megtalálta a Londonból kivezető utat, hiszen legénykorában sokat autózott Dearly úrral, és gyakran mentek Suffolkba. Az egyre hidegebb decemberi éjszakában a két kutya futva tette meg az egyik kilométert a másik után a kihalt utcákon. Végül elhagyták Londont, és hajnal előtt az Epping Forest egyik falvába érkeztek, ahol, remélték, eltölthetik a napot.

Elhatározták, hogy éjszaka utaznak, nappal pihennek. Jól tudták, Dearly úr hirdetést fog feladni az eltűnésükről, és a rendőrség is keresésükre indul. Éjszaka sokkal kisebb volt az esély arra, hogy meglássák és elkapják őket.

Alighogy beértek az alvó faluba, halk ugatást hallottak. A következő pillanatban egy megtermett arany retriever üdvözölte őket.

–Pongó és Kisasszony, ha nem tévedek? Mindent elrendeztünk az önök számára az Alkonyi Ugatáson. Kérem, kövessenek!

Egy régi fogadóba vezette őket, azután egy boltíves átjárón keresztül köves udvarra értek.

–Kérem igyanak a tálamból! – mondta. – Élelem várja önöket a szálláshelyükön, de vizet nem tudtunk biztosítani.

Ugyanis vízzel teli tálat egyetlen kutya sem tud arrébb vinni.

Pongó és Kisasszony, amióta elindult otthonról, csak egy lovaknak való régi vályúnál ivott, amely mellett volt egy alacsonyabb itató kutyák számára. Most szomjasan és hálásan lefetyelték a vizet.

–Fogadósként büszkén mondhatom, hogy módomban állt az egyik legjobb hálószobát foglalni az önök számára – közölte az arany retriever. – Szobáink a régi világ hangulatát ötvözik a legmodernebb kényelemmel, és az ágyban felszolgált reggelit nem számoljuk fel külön. Ennek ellenére nem lenne bölcs dolog ágyban reggelizniük.

–Valóban nem – válaszolta Pongó. – Még észrevennének.

–Pontosan. A lehető legbiztonságosabb helyet próbáltuk kijelölni önöknek. Természetesen a falu összes kutyája összegyűlt a Késői Ugatás után, amikor meghallottuk, milyen

megtiszteltetés éri községünket, hogy fogadhatjuk önöket. Erre parancsoljanak!

Az udvar legtávolabbi végében régi istállók voltak, és a legeslegutolsó istállórekeszben rozzant szekér állt.

–A legmegfelelőbb hely dalmaták számára – mosolygott Pongó. – Az őseinket ugyanis arra képezték ki, hogy lovas hintók és postakocsik mögött szaladjanak. Sokan még ma is kocsiskutyának neveznek bennünket.

–A Londonból futva megtett hosszú út bizonyítja, hogy méltóak őseikhez – mondta az arany retriever. – Amikor kölyök voltam, néha iskolai kirándulásokra mentünk ezzel a szekérrel, de pár éve senki sem törődik már vele. Elég biztonságos lesz itt, de azért néhány kutya mindig őrködni fog. Vészhelyzet esetén kimehetnek az istálló hátsó ajtaján, és a mezőn keresztül elmenekülhetnek.

A szekér padlóján puha szalmaágy várta őket, az ülésre pedig két gyönyörű karaj, fél tucat cukros sütemény és egy doboz mentolos szaloncukor volt szépen odakészítve.

–A hentes kutyájának, a pék kutyájának és a cukrász kutyájának ajándékai – mondta a retriever. – A vacsoráról én fogok gondoskodni, sült hús megfelelne?

Pongó és Kisasszony biztosította őt, hogy nagyszerű lesz, és megpróbáltak köszönetet mondani mindenért, de ő legyintett. – Nagy megtiszteltetés a számunkra. Egy kis emléktábla elhelyezését tervezzük – természetesen az emberi tekintetektől rejtve –, és ráírjuk, hogy „Itt aludt Pongó és Kisasszony”.

Ezután egy pókhálós ablakhoz vezette őket, és egy kutyára mutatott, amelyik teljesen olyan volt, mint ő, csak kisebb kiadásban. A szállást őrizte az udvarról.

– A legkisebb fiam már őrködik. Reméli, hogy egy pillanatra üdvözölheti önöket, amikor már kipihenték magukat, mert szeretne mancslenyomatot kérni önöktől, gyűjteménye megalapozásához. Jó éjt! Bár már inkább reggel van. Szép álmokat.

Amint elment, Pongó és Kisasszony farkasétvággyal enni kezdett.

– Talán nem kellene nagyon sokat ennünk elalvás előtt – mondta Pongó, így aztán meghagytak néhány mentolos szaloncukorkát (amelyet Kisasszony később alvás közben elfogyasztott). Elhelyezkedtek egymás mellett a szalmában, és fokozatosan felmelegedtek.

– Bizonyos vagy benne, hogy a kiskutyáinkat rendesen etetik, és gondjukat viselik? – kérdezte Kisasszony.

– Teljesen. És sokáig biztonságban lesznek, mert a foltjaik még egyáltalán nem elég nagyok egy hivalkodó bundához. Ó, Kisasszony, milyen jó itt kettesben lenni veled!

Kisasszony boldogan dobolt a farkával. Megkönnyebbülést érzett. Voltak ugyanis percek, amikor, bár nem volt féltékeny, kicsit elszomorodott, mert látta, hogy Pongó mennyire kedveli Perdität. Kisasszony szerette Perdität, hálás volt neki és sajnálta őt, de nagyon élvezte, hogy most egyedül lehet a férjével.

– Szegény Perdita! Férj és kiskutyák nélkül. Sohasem szabad éreztetnünk véle, hogy kettesben szeretnénk lenni! – mondta azért, erőt véve magán.

– Remélem, meg tudja vigasztalni Dearlyéket – jegyezte meg Pongó.

– Biztosan megmosdatja őket – felelte Kisasszony, és álomba zuhant.

Milyen csodálatos volt az álmuk! Most aludtak először igazán mélyen, mióta elvesztették a kölykeiket. Még az Alkonyi Ugatás sem zavartatta őket. Jó hírek érkeztek. Ezt az arany retrievertől tudták meg, amikor felébresztette őket közvetlenül sötétedés után. A kölykeikkel minden rendben van, és Mázli azt üzeni, több ételt kapnak, mint amennyit meg tudnak enni. Ettől Pongó és Kisasszony is hatalmas étvággyal látott neki a felszolgált sült húsnak.

Evés közben a retrieverrel és a feleségével, valamint a falu különböző házaiban lakó gyerekeikkel társalogtak. A retriever elmagyarázta Pongónak, hogyan jutnak el a következő faluba, ahol a másnapot fogják tölteni, amint azt az Alkonyi Ugatáson megbeszélték. Pongóék megették a húst, utána egy kis sajtot majszoltak éppen, amikor a postás corgija az esti újsággal a szájában megérkezett. Dearly úr az eddigi legnagyobb hirdetést helyeztette el benne Pongó és Kisasszony fényképével, amely a két pár közös nászútján készült.

Pongó szíve elnehezült, mert érezte, hogy a számukra eltervezett útvonal immár nem biztonságos. Falvakon keresztül vezetett, ahol még éjjel is felismerhetik őket, hacsak meg

nem várják, amíg minden ember aludni tér, ezzel viszont túl sok időt veszítenének.

– A földeken át kell mennünk – jelentette ki.

– De eltévednek – óvta őket a retriever felesége.

– Pongó sohasem téveszti el az utat – közölte Kisasszony büszkén.

– És majdnem telihold várható ma éjjel – mondta a retriever. – Nem lesz baj. Csak élelmet nehezen fognak szerezni. Több faluban megszerveztem, hogy várják önöket.

Pongó kijelentette, annyit ettek, hogy reggelig ellesznek élelem nélkül. De aggasztotta, hogy a kutyák fenn maradnak, és hiába várnak rájuk.

– Majd a Kilencórai Ugatáson lemondom az érkezésüket – nyugtatta meg a retriever.

Szuszogás hallatszott az istálló hátsó ajtajából. A falu összes kutyája eljött, hogy elbúcsúzzanak Pongótól és Kisasszonytól.

– Azonnal indulnunk kell – jelentette ki Pongó. – Hol van fiatal barátunk, aki mancslenyomatot szeretne?

A retriever legkisebbik fia szégyenlősen előrelépett egy régi étlappal a szájában. Pongó és Kisasszony rátette mancsjegyét a hátuljára, azután mindent megköszöntek a retrievernek és családjának.

Kint két sorban állva várták a kutyák, hogy üdvözöljék őket. De egyetlen emberi fül sem hallhatta szavukat, mert minden kutya látta a fényképet az esti újságban, és tudták, hogy a vendégek távozása csak teljes csöndben történhet.

Pongó és Kisasszony jobbra-balra meghajolt, majd hálás köszönetet szuszogott mindannyiuknak. Azután búcsút vettek a retrievertöl, és elindultak a holdsütötte mezőn át.

– Előre Suffolkba! – mondta Pongó.

8. Vándorlás

Kipihenték magukat, jóllaktak, és nemsokára elértek a tóhoz – a retriever megmutatta nekik, merre van –, ahol szomjukat oltották. Nem lett volna ugyanis biztonságos, hogy megint vendéglátójuk táljából igyanak, mivel túl sok ember járt arra. A kedvük sokkal jobb lett, mint amikor elindultak hazulról, a Regent's Parkra néző házból. Az otthon rettentően távolinak tűnt számukra, noha huszonnégy órával korábban még ott hevertek a konyhai kandalló előtt, a helyükön. Természetesen folyton a kicsinyeik miatt aggódtak, és sajnálták szegény Dearlyéket. De Mázli üzenete föllelkesítette őket, és azt remélték, hogy Dearlyéket majd kárpótolni tudják. Ezenkívül – ahogyan Pongó kifejezte magát – senkinek sem segítenének

azzal, ha siránkoznának, viszont erőt adhat, ha örülnek a szabadságuknak.

Pongó megkönnyebbült, hogy Kisasszony kiválóan bírja a futást és jó erőben van. Amikor a kölyköket szoptatta, rengeteg ennivalót kapott, ezért nem fogyott le annyira, mint Perdita, akinek nem adtak semmit.

– Nagyon szép vagy, Kisasszony – szólalt meg Pongó. – Büszke vagyok rád.

És amint Pongó ezt mondta, Kisasszony még inkább megszépült, Pongó pedig még büszkébb lett rá.

– Szerinted én is jól nézek ki? – szólalt meg ismét egy perccel később.

Kisasszony közölte, hogy csodálatosan, és arra gondolt, hogy ezt magától kellett volna mondania. Pongó nem volt hiú, de mindegyik férj szívesen hallja, ha felesége csodálja őt.

Futottak, futottak, egyszerre léptek, mint egy tökéletesen összeszokott páros. Egyáltalán nem fújt a szél, így aztán úgy tűnt nekik, hogy melegebb az idő, mint előző nap, de Pongó tudta, hogy fagy; s amikor néhány óra múltán egy újabb kis tóhoz értek, felszínét vékony jégréteg borította. Könnyedén áttörték a jeget és ittak egy jót, de Pongó aggódni kezdett, hová jutnak el hajnalra, mivel ilyen fagyban szükség lenne fedélre a fejük fölé. Nyílt tájon jártak, s nem tűnt valószínűnek, hogy falut találnának, ahol várják őket. Bizonyos volt benne, hogy a legtöbb kutya hallott róluk, és szívesen segít. „El kell érnünk valamilyen faluba, különben nem találkozunk kutyával” – gondolta.

Nem sokkal később földutat vettek észre és meghallottak egy toronyórát, amely éppen tizenkettőt ütött. Pongó úgy vélte, ilyenkor nem valószínű, hogy emberrel találkoznának. Szeretett volna útjelző táblát találni, hogy meggyőződjék róla, jó irányba haladnak. Körülbelül két kilométert futottak, és beértek egy alvó faluba. Az út szélén tábla állt, amelyet Pongó a hold fényénél kibetűzött (ugyanis igen jól tudott olvasni; kölyökkorában ábécés játékkockákkal szórakozott). Minden rendben volt. Jó pár kilométert megtakarítottak azzal, hogy átvágtak a földeken, és most Essex megye közepén jártak. Azt a falut, ahol eredetileg megálltak volna, már elhagyták. Ha északnak veszik az irányt, hamarosan Suffolk megyébe érnek.

Az viszont kevésbé kellemes érzés volt, hogy milyen régen ették meg vacsorára azokat a finom hússzeleteket. Most pedig, ezen a késői órán semmi reményük sem maradt, hogy bekaphassanak valamit. Más választásuk nem lévén futottak tovább a sötét úton, és igyekeztek elviselni a távolsággal egyre növekvő éhségüket.

Mire hajnalodott, már szörnyen fáztak, mivel kimerültek a fáradtságtól és az éhségtől, meg azért is, mert mind hidegebb és hidegebb lett. A jég a tavakon egyre vastagodott, míg végül egy olyan tóhoz értek, amelyiknek a jegét nem bírták áttörni, hogy igyanak.

Ekkorra Pongó már valóban nagyon aggódott, mert olyan vidéken jártak, ahol láthatólag igen kevés falu volt. Hol lelnek szállást és ennivalót? Hol tudnak elrejtőzni és a másnapi fagy elől menedéket találni?

Kisasszonynak nem beszélt kétségeiről, felesége pedig el nem árulta volna, hogy mennyire éhes. De Kisasszony farka egyre lejjebb konyult, s mind lassabban futott. Pongó sem érezte jól magát: fáradt volt, éhezett, félt, és nagyon szégyellte magát, hogy ilyen szenvedéseknek teszi ki feleségét. Mégiscsak kell itt lennie valahol egy falunak vagy egy nagyobb tanyának!

–Nem pihenhetnénk egy kicsit, Pongó? – kérdezte végül Kisasszony.

–Addig nem pihenhetünk, amíg nem találunk olyan kutyákat, akik segítenek nekünk, Kisasszony – válaszolta Pongó, s eközben megdobbant a szíve. Zsúpfedeles faházikók tűntek fel előttük! Már egész világos volt, és Pongó fölismerte a kéményekből felszálló füstöt. Itt biztosan lesz valamilyen kutya!

–Ha valaki meg akarna fogni bennünket, el kell menekülnünk a földeken át – mondta.

–Igen, Pongó! – válaszolt Kisasszony, noha nem úgy érezte, hogy bármerre is képes volna elmenekülni.

Odaértek az első házikóhoz. Pongó halkan ugatott egyet. Nem jelentkezett egy kutya sem.

Továbbmentek, és hamar rájöttek, hogy nem igazi faluba jutottak, hanem csak néhány kis ház állt egymás mellett, közülük több üres és romos volt. Azonkívül, hogy füst szállt föl a kéményekből, életnek semmi jelét nem észlelték addig, amíg el nem jutottak a legutolsó házikóig. Amikor odaértek, egy kisfiú nézett ki az ablakon.

Észrevette őket, és gyorsan kinyitotta a házikó ajtaját. Kezében nagy karéj vajas kenyeret tartott. Úgy tűnt, a kutyáknak kínálja.

– Óvatosan, Pongó – mondta Kisasszony. – Meg ne ijesszük.

A nyitott kapun át végigmentek a kikövezett kis úton, farkcsóválva, barátságosan figyelték a fiúcskát és a vajas kenyeret. A gyerek láthatólag nem félt tőlük, és nyújtotta feléjük a karéjt. És amikor már csak három méter lehetett köztük a távolság, a kisfiú lehajolt, felvett egy követ, és teljes erővel elhajította. A kő Pongót találta el, a gyerekből nevetés tört ki, bement a házba, és becsapta az ajtót.

A kutyák ebben a pillanatban férfihangot hallottak meg a házból. Megfordultak, és amilyen gyorsan csak bírtak, elszaladtak az úton keresztül a mezőre.

– Megsérültél, Pongó? – kérdezte Kisasszony futás közben. Majd észrevette, hogy Pongó sántít. Megálltak egy szénaboglya mögött. Pongónak vérzett a lába. Jó éles lehetett a kő! A csontig hatoló seb tényleg nagyon fájt. Pongó reszketett a fájdalomtól és a dühtől.

Kisasszony meg volt rémülve, de nem látszott rajta. Nyalogatta Pongó sebét, és azt mondta neki, hogy ilyenkor pihenni kell egy jót, aztán kutya baja se lesz.

– Pihenni? De hol? – kérdezte Pongó.

Kisasszony észrevette, hogy a szénaboglya csak lazán van fölrakva. Egypárszor jól beletúrt. – Nézd, Pongó, bemászhatsz a belsejébe, ott jó meleged lesz. Próbálj egy kicsit aludni. Ke-

resek ennivalót, biztosan találok valamit! Az első kutya, akivel találkozom, segíteni fog.

Pongó vágyakozva nézte a nagy üreget, amelyet Kisasszony a szénaboglya belsejében kialakított. De nem! Nem szabad hagynia, hogy Kisasszony egyedül menjen. Föltápászkodott.

– Veled megyek ennivalóért. Annak a gyereknek pedig ellátom a baját – szólalt meg a fájdalomtól nyöszörögve.

– Ne, Pongó, ne tedd! – rémült meg Kisasszony. – Hiszen még csak egy kicsi emberke. Mindenkinek a kicsinyei kegyetlenek; a mi drága kölykeink nekem is okoztak fájdalmat, és nem is tudták, hogy mit csinálnak. Az ember megharapása a legsúlyosabb bűntett, amit a kutya elkövethet. Csak nem hagyod, hogy ilyen bűn terhelje a lelkiismeretedet a miatt a rossz, meggondolatlan gyerek miatt? A fájdalmad és a haragod elmúlna, a bűntudatod viszont örökre megmaradna.

Pongó tudta, hogy Kisasszonynak igaza van, és már nem is akart elbánni azzal a fiúval. – De nem engedlek el egyedül – mondta.

– Akkor először mind a ketten pihenjünk – javasolta furfangosan Kisasszony. – Gyere, van itt hely mindkettőnk számára. – S ezzel bemászott a boglyába.

– Előbb valami ennivalót kellene találnunk, mert ha majd fölkelünk, nagyon gyengék leszünk az éhségtől – vélekedett Pongó. De azért Kisasszonyt követve bebújt a boglyába.

– Szundikálj pár percet, Pongó, addig vigyázni fogok – nyugtatta őt Kisasszony.

Pongó már nem bírt tiltakozni. Miközben azt akarta mondani Kisasszonynak, hogy nem szabad aludnia, elaludt.

Kisasszony várt egy kicsit, majd kimászott, és szénával betakarta Pongót, hogy ne lehessen észrevenni. Annyira izgatott lett, hogy álmossága elszállt. Még az éhségről is elfelejtkezett. Egyetlen dologra gondolt, arra, hogy élelmet kell szereznie kettejük számára, de el sem tudta képzelni, hogyan, mivel szinte bizonyos volt benne, hogy a közelben nincs egyetlen kutya sem, aki segítene neki. De amikor Pongó előtt bátorságot színlelt, mintha valóban egy csipetnyi bátorság költözött volna belé, és a farka már nem volt teljesen lekonyulva.

Kisasszony a házikók felé nézett, s észrevette, hogy mögöttük egypár tyúk futkos. Talán lenne nekik valamilyen száraz kenyérhéjuk, amit – mondjuk – kölcsön lehetne venni tőlük. Visszament a házakhoz.

Az elsőben lakott a kisfiú. Most ott állt hátul, s Kisasszonyt, figyelte! Még nagyobb szelet vajas-lekváros kenyeret tartott a kezében, mint az előbb. Kisasszony felé szaladt, és megkínálta a kenyérrel.

„Talán most tényleg ide akarja adni” – gondolta Kisasszony. „Esetleg bántja őt, hogy Pongót megsebesítette?” Így reménykedve lépdelt lassan feléje, készen arra, ha el kell ugrani a kő elől.

A gyerek megvárta, míg Kisasszony egészen közel ér hozzá. Akkor aztán újból lehajolt egy kőért. Csakhogy a füvön állt, ahol követ nem lehetett találni. Így a kő helyett a kenyeret dobta oda. Dühösen hajította el, nem szeretetből, de a kenyér

ezzel nem veszített az értékéből. Kisasszony ügyesen elkapta, és gyorsan elmenekült.

„No hiszen” – gondolta magában. „Ez csak egy olyan emberkölyök, amelyik szeret dobálódzni. Vehetnének neki egy labdát a szülei!”

Elvitte a kenyeret a szénaboglyába, és odatette alvó férjének orra elé. Addig meg sem nyalta, de most azért egy picinyke darabot lecsippentett belőle. Olyan borzasztóan ízlett neki, hogy rettenetesen éhes lett tőle, de meghagyta Pongónak, hadd találja meg, ha majd fölébred. Ismét betakarta férjét a szénával, és kiszaladt az útra. De az előtt a ház előtt, amelyikben a fiú lakott, meglátott egy férfit, ezért aztán nem merte meglátogatni a tyúkokat. A másik irányban elfutott.

Ragyogó, szép téli reggel virradt fel. Minden egyes fűszálon ezüstös zúzmara csillant meg a felkelő nap fényében. De Kisasszony túlontúl nagy gondban volt ahhoz, hogy élvezze az efféle szépséget. A megszerzett kenyér öröme elmúlt, s szörnyű gondolatai támadtak.

Mi van akkor, ha Pongónak súlyos a sérülése? Mi lesz, ha lesántul és nem folytathatja az utat? Kisasszony tisztában volt azzal, hogy eltévedne, ha valamerre tovább kellene mennie. Még a Regent’s Parkban is szinte mindannyiszor elkeveredett, amikor Pongóval szabadon engedték Dearlyéket. Gyakran nevettek rajta, amint földbe gyökerezett lábbal kereste őket, tekintgetve körbe-körbe. Mi lesz, ha nem talál vissza Pongóhoz, a férje pedig egyre csak keresni fogja őt, és sehol sem találja? Elveszett kutya! Maga a szó is borzasztóan hangzik!

És már most sem volt teljesen bizonyos abban, hogyan kell visszamenni.

„Ez nem igazságos” – gondolta magában Kisasszony. „Hogyha valakinek ennyi gondja van, akkor miért kell ráadásul még éhesnek is lennie?” Mivelhogy szörnyen éhes volt – meg szomjas is –, megpróbálta az árokban a jeget nyalogatni, de csak fölsértette a nyelvét, szomjúsága viszont nem csökkent.

Azon kezdett gondolkozni, hogy vissza kellene fordulnia, és meggyőződni arról, vajon tudja-e még, merre van a szénaboglya, miközben észrevett egy vörös téglás kapubejáratot, amely mögött kaviccsal felszórt út vezetett tovább. Megörült. Itt egy nagy vidéki ház lesz, olyan, amilyenbe leánykorukban gyakran jártak Dearlynével. Az ilyen házakban sok kutya szokott lenni, meg óriási konyha, ételhegyekkel. Boldogan futott át a kapun.

Házat nem látott maga előtt, mert az út kanyarodott. Kétoldalt gyom nőtt, és olyan hosszan folytatódott, hogy Kisasszony mór kételkedni kezdett, egyáltalán valamilyen házhoz vezet-e az út. Az elgazosodott és elhanyagolt gyalogút inkább erdei ösvényre, nem pedig házhoz vezető bejárati útra hasonlított. És furcsán csöndes volt; Kisasszony még soha az életben nem érezte magát ilyen elhagyatottnak.

Ahogy futott tovább, egyre jobban félt. Újabb kanyar következett, amikor nyílt területre ért, és hirtelen megpillantotta a házat.

Nagyon régi épület lehetett, ugyanolyan mohával benőtt vörös téglás, mint a kapubejárat, sok kis ablak volt rajta, meg egy nagy, amely egészen a tetőig ért. Az ablakok vidáman és

hívogatóan csillogtak a reggeli napfényben, de életnek semmi nyoma nem látszott. Az erős tölgyfa ajtóhoz vezető széles kőlépcső réseiben fű nőtt.

„Ez a ház üres!” – esett kétségbe Kisasszony.

Csakhogy nem volt üres. Egy nyitott ablakból egy spániel nézett kifelé, teljesen fekete volt, csak az orra körül őszült már meg a szőre.

–Jó reggelt kívánok – szólalt meg nagyon udvariasan. – Segíthetek valamit, kedveském?

9. Meleg vajas pirítós

Kisasszonyból dőlt a szó, de a spániel nagyon gyorsan megértette a történetet, noha az Alkonyi Ugatás híreit nem hallotta.

–Már évek óta nem hallgatom – mondta. – Valójában azt sem tudom, hogy képes lennék-e még létrehozni az összeköttetést. Jó messzire nem lakik itt egyetlen kutya sem. Ezenkívül esténként Sir Charlesnak szüksége van rám. Most nem vagyok szolgálatban, mivel Sir Charles fürdik.

A spániel egy kőpadlós, hatalmas konyhába vezette be Kisasszonyt, mutatta az utat, hogy az ablakon kell beugrani.

– Először reggelizzék meg, fiatalasszony, utána majd mesél tovább – mutatott egy hússal teli nagy tálra.

– De ez az ön reggelije – szabadkozott Kisasszony, s igyekezett eltitkolni, hogy mennyire éhes.

– Ugyan már. Hogy eláruljam, ez az én vacsorám. Nem volt hozzá étvágyam, és a reggelit is bármelyik percben hozhatják, de ahhoz sincs kedvem. Az uzsonnát részesítem előnyben. Igyekezzék, kedveském! Ha nem enné meg, csak kidobnák.

Kisasszony lenyelte az első csodálatos falatot, majd hirtelen megállt.

– A férjem…

A spániel közbevágott. – Az ő reggelijéről később gondoskodunk. Egye csak meg mind, gyermekem.

Kisasszony pedig csak evett, evett, aztán hosszan ivott a fehér porcelántálból. Ilyen tálat még életében nem látott.

– Ez egy tizennyolcadik századi kutyatál – mondta a spániel. – Ebben a családban egyik kutyanemzedékről a másikra száll. Most pedig el kellene mennie a férjéért, mielőtt még elalszik itt nekem.

– Igen, azonnal idehozom! – szólt lelkesen Kisasszony. – Magyarázza el nekem, kérem, hogyan jutok vissza a szénaboglyához!

– Menjen végig az úton, aztán forduljon balra!

– A balt meg a jobbot eléggé össze szoktam keverni – ismerte be Kisasszony. – Különösen a balt.

A spániel elmolyosodott, majd rápillantott vendége mancsaira. – Segítek önnek – mondta. – Az a mancsa, amelyiken az a bájos pötty van, a jobb.

– És melyik a bal?

– Nos, a másik, természetesen.

– A hátsó vagy az első? – kérdezte Kisasszony.

– A hátsót felejtse el.

Kisasszony teljesen meg volt zavarodva. El tud-e feledkezni a hátulsó lábairól? És nem lenne-e veszélyes, ha sikerülne elfelejteni őket?

A spániel folytatta. – Figyelje a mellső mancsait, és ne felejtse el: a pöttyös a jobb, a pötty nélküli a bal.

Kisasszony a mancsait bámulta. – Gyakorolni fogom – ígérte meg komoly hangon. – De árulja el nekem, kérem, hogyan kell balra fordulnom?

– Forduljon a felé a mancsa felé, amelyiken nincs pötty.

– Akárhol legyen is?

– Persze – mondta a spániel. – A pöttyös lesz mindig a jobb mancsa. Ebben megbízhat.

– Ha most ön felé fordulnék, akkor balra fordulnék? – tette fel a kérdést Kisasszony, miután egy kis időre mélyen elgondolkodott.

– Igen, igen. Kiváló! – mondta a spániel.

Kisasszony körbefordult. – De most azon az oldalon tetszik állni, amelyiken a pötty nélküli mancsom van – fakadt ki elgyötörve. – A jobb mancsomból bal lett.

A spániel feladta. – Megmutatom, hol van az a szénaboglya – mondta, s átvezette Kisasszonyt egy gazos területen, amely egykor nagyon szép veteményeskert lehetett. Utána kiértek a mezőre. Kisasszony meglátta a faházakat és a szénaboglyát.

– Csak egyetlen szénaboglya van ott – szólt a spániel. – Azért a biztonság kedvéért tartsa rajta a szemét, amíg oda nem ér. Elkísérném, de a reumám nem enged, Sir Charlesnak pedig szüksége lesz rám, hogy levigyem neki a szemüvegtokját. Tudja, kedveském, mind a ketten nagyon-nagyon öregek vagyunk már. Ő kilencvenéves, én pedig a szerint a balga emberi számolgatás szerint, hogy a kutyaélet egy éve hét emberi évnek felel meg, százöt volnék.

– Nem néz ki annyinak – jelentette ki Kisasszony udvariasan, és komolyan is gondolta.

– De azért elég fiatal vagyok ahhoz, hogy megnézzem magamnak a csinos kutyaleányokat, ha találkozom velük. – mondta gavallérhoz illően a spániel. – Most pedig szaladjon el a férjéért! Visszafelé könnyű lesz, a kéményünket már a szénaboglyától látni lehet.

– Jobbra vagy balra? – kérdezte viccesen Kisasszony.

– Az ön bájos kis orrocskája előtt lesz. Hogyha nem találnának ott, vigye be a férjét a konyhába, én pedig jövök önök után, mihelyt szabad leszek.

Kisasszony szinte boldogan rohant át a fagyos mezőn, közben le nem vette a szemét a boglyáról, és roppant büszke volt, amikor odaért, anélkül hogy eltévedt volna. Pongó még mindig mélyen aludt, a vajas kenyér pedig ott hevert az orra előtt.

Szegény Pongó! Rettenetesen ébredt: álmából riadt föl, fájt a lába, és megrettent, amikor megtudta, hogy felesége egyedül ment el. De Kisasszony elmondta neki az összes újságot, miközben megette a vajas kenyeret, s így a kedve is megjavult. S ugyan fájt a lába, de nem sántított.

–Merre megyünk? – érdeklődött, amikor kimásztak a boglyából.

Kisasszony tekintete gondterheltté vált. Semmiféle kéményt nem látott az orra előtt, ugyanis éppen ellenkező irányba nézett. Pongó viszont észrevette a kéményt, és elvezette Kisasszonyt. Még mielőtt a veteményeskertbe értek volna, Kisasszony megszólalt.

–Pongó, a kutyáknak a bal vagy a jobb lábukon van a pötty?

–Az a kutyától függ – válaszolta Pongó.

Kisasszony megrázta a fejét. „Ez reménytelen” – gondolta. „Hogyan bízhatok meg valamiben, ami függ valamitől?”

A spániel várta őket.

–Odaültettem Sir Charlest a kandalló mellé – mondta. – Van tehát legkevesebb egy szabad órám. Jöjjenek, reggelizzenek meg, kedves barátaim!

Megmutatta Pongónak a konyhában az ételtel teli tálat, amelyet éppen akkor kapott.

–De hiszen ez az ön reggelije, Sir – mondta Pongó.

–Én már Sir Charlesszal reggeliztem. Rendesen nem reggelizem, de a találkozás az ön bájos feleségével meghozta az étvágyamat, úgyhogy ettem pár szelet szalonnát. Sir Charles

ennek rendkívül megörült. Szolgálja ki magát, fiam. Én már nem bírok lenyelni egy falatot sem.

Így aztán Pongó evett, evett, majd ivott és ivott.

– Most pedig aludják ki magukat jól – mondta nekik a spániel.

A hátsó lépcsőházon és hosszú folyosókon át egy hatalmas, napfényes hálószobába jutottak, amelyben baldachinos ágy állt, mellette egy kerek kosár volt. – Ez az én kosaram – mutatta a spániel. – De nem használom. Sir Charles úgy akarja, hogy az ágyban aludjak. Szerencsére már meg van ágyazva, mert John, az inasunk elutazott. Ma szabadnapos. Ugorjanak föl mind a ketten.

Pongó és Kisasszony fölugrott a baldachinos ágyba és boldogan elnyújtózott.

– Estig ide be nem lép senki – mondta a spániel. – Sir Charles nem bír följönni a lépcsőn, amíg John itthon nem lesz, hogy segítsen neki. A tűz a kandallóban még kitart pár óráig. Mindig begyújtunk, ha Sir Charles a kandalló előtt a kádban fürdik. Nincsenek itt olyan modern vívmányok, mint vízvezeték és csatornázás. Aludjanak jól, gyermekeim.

A napsütés, a kandalló tüze, a falon a tapéta... Annyira szép volt minden, hogy Pongó és Kisasszony szinte bűnnek érezték, ha nem maradnak fönn és nem csodálnak meg mindent. Ezért aztán ébren is maradtak majdnem egy egész percig. Csak akkor ébredtek föl, amikor a spániel finoman költögette őket. A nap már lemenőben volt, a tűz kialudt, a szobában hűvös lett. Pongó és Kisasszony álmosan nyújtózkodott.

–Meghívom önöket egy teára – szólalt meg a spániel. – De előbb járjunk egyet a friss levegőn. Jöjjenek utánam.

A lenyugvó nap utolsó sugarainak fényében keresztülmentek a fagyos és elhagyatott kerten. Pongó megfordult, hogy szemügyre vegye a vörös téglából épült szép, régi házat, a spániel pedig elmesélte neki, hogy a ház négyszáz éves, és hogy csak ő, Sir Charles meg inasa, John lakik benne. A szobák többsége be van zárva.

–De időnként azokban is letöröljük a port – tette hozzá. – Olyankor jó sokat járok bennük.

A nagy ablakokban megcsillant a kandalló tüzének fénye. – Többnyire ott szoktunk üldögélni – mutatta a spániel. Valamelyik kisebb helyiségben melegebb lenne, de Sir Charles a nagy termet szereti. – Eközben megszólalt valamilyen ezüstcsengettyű. – Ez már nekem szól! Kész a tea. Most pontosan be kell tartaniuk az utasításaimat.

Bevezette őket a házba, majd egy tágas és magas terembe, melynek másik végén hatalmas tűz lobogott a kandallóban. Előtte öreg úr ült, de nem sokat láttak belőle, mert fotelja mögött spanyolfal állt.

–Feküdjenek le, kérem, a spanyolfal mögé – suttogta a spániel. – Sir Charles mindjárt elalszik, utána majd húzódjanak közelebb a kandallóhoz.

Pongó és Kisasszony lábujjhegyen odalopództak a spanyolfal mögé, s észrevették, hogy Sir Charles mellett egy nagy asztal áll, rajta egy tálca, azon az ebéd szalvétával letakart maradványa, meg a teázás kellékei. A spirituszfőzőre helye-

zett ezüstkannában zubogott a víz. Sir Charles leforrázta a teát. Utána levette az ezüstfedelet a kenyérszeletekkel teli tálról. A spániel csatlakozott hozzá, farka a padlót verdeste.

– Szóval éhes vagy? – kérdezte Sir Charles. – Már szépen ég is a tüzünk a pirítóshoz.

Ekkor egy szelet kenyeret fölszúrt a villára. Nem a sütéshez használt közönséges villa volt, hanem vasból készült, és majdnem másfél méteres lehetett. Eredetileg piszkavasnak szánták, vele tolták a kandallóba a fahasábokat. De éppen ilyen eszköz kellett Sir Charlesnak, s igen ügyesen bánt vele: elkerülte a lángokat, és egy izzó fahasábon megpirította a kenyeret. A pirítós egy perc alatt elkészült. Sir Charles vastagon megvajazta, odaadta a spánielnek, s figyelte őt, hogyan lakmározik.

Kisasszony egy kissé meg volt lepve, hogy az udvarias spániel nem őt kínálta meg előbb, de még jobban meglepődött azon, hogy a második szeletet is a spániel kapta és tüntette el Sir Charles szeretetteljes pillantása közepette. Kisasszony már nagyon éhes volt, és igen ideges lett. Talán csak nem azért hívta ide őket ez a kedves spániel, hogy végignézzék, hogyan táplálkozik? Majd Sir Charles a harmadik pirítóst nyújtotta oda a spánielnek, s ekkor véletlenül másfelé fordult. A spániel a pirítóst egy pillanat alatt a spanyolfal mögé dobta. Es utána ilyen módon vándorolt Pongóhoz és Kisasszonyhoz az egyik pirítós a másik után; a spániel csak időnként evett meg egyet-egyet, amikor Sir Charles ránézett. Kisasszony elszégyellte magát, hogy meggyanúsította házigazdájukat.

–Nem is emlékszem, mikor volt utoljára ilyen jó étvágyad, kiskutyám – mondta örömmel az öregúr, és csak készítette az egyik pirítóst a másik után, míg el nem fogyott az összes kenyér. Utána az egész megismétlődött a kaláccsal. Végezetül Sir Charles teát töltött egy ezüsttálba a spániel számára. A tálka közel volt a spanyolfalhoz, úgyhogy Pongó meg Kisasszony is ihatott belőle, amikor Sir Charles nem látta. A kiürült tálat újra és újra megtöltötte, amíg mindannyian tele nem itták magukat. Pongó és Kisasszony mindig nagyon jó ennivalót kaptak, de a vajas pirítóst meg a cukorral édesített tejes teát még nem kóstolták. Ezt a teázást sohasem fogják elfelejteni.

Végül Sir Charles feltápászkodott, újabb fahasábot tett a tűzre, ismét visszazökkent a fotelba, és lehunyta szemét. Hamarosan elaludt, a spániel pedig intett a fejével Pongónak és Kisasszonynak, hogy menjenek oda a kandallóhoz. Ültek a melegben, és nézték az öregurat. Ráncoktól barázdált arcával kicsit hasonlított a spánielre, vagy a spániel hasonlított őrá. Mindkettőjüket vörösre festette a kandalló tüze; mögöttük, a nagy ablakokon túl szürkésre váltott az ég kékje.

–Indulnunk kellene – suttogta Pongó Kisasszonynak. De olyan meleg volt, olyan nyugalom, s hasukat annyira megtöltötték a vajas pirítóssal, hogy végül boldogan elszunnyadtak.

Pongó hirtelen felriadt. Valaki a nevén szólította!

A kandalló tüze már csak kis lánggal égett, de fényében Pongó meg tudta állapítani, hogy az öregúr fölébredt. Ültében hozzájuk hajolt.

– De hiszen ez Pongó és a párja – nevetett. – Igazán nagyon örülök! Nagyon örülök!

Kisasszony kinyitotta a szemét.

– Ne mozogjanak! – súgta a spániel.

– Látod őket? – kérdezte az öregúr a spánieltől, s a fejére tette a kezét. – Ha látod őket, ne félj tőlük. Nem bántanak. Biztosan szeretnének téged. Vagy ötven évvel azelőtt haltak meg, hogy te megszülettél, talán még korábban. Ők voltak az első kutyák, akikre vissza tudok emlékezni. Mindig kérleltem az anyukámat, hogy állítsa meg a kocsit, és engedje fölszállni a kutyákat, mert sajnáltam őket, ahogy a kocsi után szaladtak. A végén családi kutya lett belőlük. Milyen sokszor üldögéltek itt, a kandalló előtt! Na mi lesz, ti ketten? Miért nem jelentetek meg már korábban is, ha a kutyák vissza tudnak térni?

Pongó rájött, hogy ők Sir Charles szerint kutyaszellemek. Emlékezett, Dearly úr azért nevezte el őt Pongónak, mert régen mindig így hívták azokat a dalmatákat, akik a postakocsikat kísérték. Sir Charles úgy gondolta, hogy ők gyermekkora dalmatáinak szellemei.

– Ez bizonyára az én hibám – folytatta az öregúr. – Sosem érdekelt a szellemvilág, ahogy mostanában mondják. Ez az épület állítólag teli van kísértetekkel, de én soha egyet sem láttam. És titeket is csak azért látlak, mert már nagyon közel vagyok hozzátok, s az időm is lejárt. Én már mindenre felkészültem, és boldog vagyok, hogy tudom, vannak kutyák a túlsó parton is. Mindig azt reméltem, hogy ott lesznek. Ez jó hír számodra, kiskutyám. – Megsimogatta a spánielt. – Pongó

és az a kedves párja annyi év után! A szemem ugyan már nem túl jó, de emlékezem rátok, és mindig emlékezni fogok.

A lángok lassan elhamvadtak. Az öregúr arcát már csak nehezen lehetett felismerni, egyenletes légzéséből azonban látták, hogy ismét elaludt. A spániel óvatosan felkelt.

–Jöjjenek velem – suttogta. – John mindjárt visszaérkezik, hogy elkészítse a vacsorát. Öreg kedvencemnek nagy örömet szereztek. Annyira hálás vagyok önöknek!

Lábujjhegyen kiosontak a tágas, sötét teremből a konyhába, ahol a spániel még egy kis ennivalót tukmált rájuk.

–Csak pár tápláló kétszersültet; mindig itt hagyják nekem nyitva a dobozát, amikor John szabadnapos.

Majd utoljára vizet ittak, a spániel pedig elmagyarázta Pongónak, hogyan jutnak Suffolkba. Csupa jobból meg balból állt az egész, s Kisasszony szinte semmit sem értett belőle. A spániel észrevette, hogy elkeseredett arcot vág.

–Melyik is a jobb mancsa? – incselkedett vele.

–Az elsők közül valamelyik – válaszolta Kisasszony furfangosan. Pongó és a spániel pedig jót nevetett ezen a bajsza alatt.

Pongó és Kisasszony ezután köszönetet mondtak a spánielnek, és elbúcsúztak tőle. Kisasszony kijelentette, hogy ezt a napot sohasem fogja elfelejteni.

–Én sem – mosolygott rá a spániel. – Szerencsés fiú vagy, Pongó!

–Igen, tudom – mondta Pongó, és büszkén nézett Kisasszonyra. S ezzel elindultak.

Amikor már egy ideje futottak a földeken át, Kisasszony gondterhelten megkérdezte:

– Mi van a lábaddal, Pongó?

– Sokkal, de sokkal jobb. Szégyellem, Kisasszony, hogy reggel baj volt velem. Tudod, borzasztóan feldühödtem. Aki dühös, annak minden jobban fáj. Segítettél nekem, és nagyon bátor voltál.

– Te pedig segítettél nekem akkor éjjel, amikor elindultunk Londonból – mondta Kisasszony. – Minden rendben lesz, csak ne egyszerre hagyjon el a bátorság mindkettőnket.

– Kisasszony, szerencsére nem engedted, hogy megharapjam azt a kicsi embert.

– Semmi sem vihet arra egy kutyát, hogy megharapjon egy embert – jelentette ki Kisasszony nemes lélekkel.

– Tegnapelőtt este megfogadtad, hogy Szörny Ellát darabokra téped – jutott erről eszébe Pongónak.

– Az egészen más – mondta Kisasszony komolyan. – Szörny Ellát nem veszem emberszámba.

Szörny Ella emlegetése aggodalommal töltötte el őket a kölykök iránt, ezért aztán némán szedték a lábukat, és sokáig szótlanok maradtak.

– Pongó, milyen messze vagyunk most a kölyköktől? – szólalt meg később Kisasszony.

– Egy kis szerencsével holnap reggelre náluk lehetünk – felelte Pongó.

Néhány perccel éjfél előtt értek Sudbury városkába. Pongó megállt, amikor a Stour folyó hídjára futottak.

–Most lépünk be Suffolk megyébe – jelentette be diadalittasan.

Régi házaktól szegélyezett csendes utcákon át értek be a főtérre. Azt remélték, hogy találkoznak egy kutyával, és az Alkonyi Ugatás híreiből megtudhatnak valamit a kölykökről, de még egy macska sem járt sehol. Amikor a kútnál ittak, akkor ütött éjfélt az óra.

–Pongó, holnap van! – szólalt meg boldogan Kisasszony. – Már ma a kölykeinkkel leszünk!

10. Kilátás a Bolondvárból

Ahogy telt-múlt az éjszaka, sok apró falucskán haladtak át, mígnem olyan lakatlan tájra értek, amilyet még soha nem láttak. Ritkultak a tanyák, egyre több lett az erdő és a puszta. A vad vidék óvatosságra intette Pongót, aki semmi pénzért nem tért volna le a szűk és kanyargó utakról. A hold elbújt a felhők mögé, úgyhogy Pongó nem lett okosabb attól a kevés útjelző táblától, ami az útjukba akadt.

– Annyira félek, hogy eltévesztjük a falunkat – aggodalmaskodott. – Kár, hogy az Alkonyi Ugatáskor nem tudtunk hírt adni magunkról, most senki sem vár bennünket.

Pongó azonban tévedett. A sötétben hirtelen hangos nyávogás ütötte meg a fülüket.

Azonnal megálltak. Közvetlenül a fejük fölött teknőctarka macska gubbasztott egy fán. – Pongó és Kisasszony? – szólította meg őket. – Ugye, nincs miért tartanom önöktől?

– Persze, hogy nincs, hölgyem – nyugtatta meg Pongó. – Véletlenül nem ön az a macska, aki segített megtalálni nekünk a kölykeinket?

– Én volnék – mondta a macska.

– Köszönjük önnek, nagyon köszönjük! – kiáltotta Kisasszony.

A macska leugrott. – Elnézésüket kérem, ha gyanakvónak tűnnék, de vannak kutyák, akik nem tudnak uralkodni magukon, ha meglátnak egy macskát. Nem mintha nekem személy szerint valaha is meggyűlt volna a bajom a kutyákkal. Szóval elérkeztek idáig.

– Milyen kedves öntől, hölgyem, hogy figyelt bennünket – mondta Pongó.

– Semmiség az egész, általában kint töltöm az éjszakát. Hívjanak csak Tibnek. Az igazi nevem Pussy Willow, de az olyan hosszú, hogy a legtöbben nem tudják megjegyezni. Kár, mert kedves a szívemnek ez a név.

– A lágy hangzása illik is önhöz – mondta Pongó a spánieltől eltanult udvarias hangon –, a karcsú alakjához és a puha szürke mancsaihoz. – Nem minden kockázat nélkül mondta ezt, hiszen a sötétben még az alakját sem láthatta, nemhogy a mancsait.

A macska úszott a boldogságban. – Szó, ami szó, sikerült megőrizni az alakomat, és a Pussy Willow nevet a mancsaim-

nak köszönhetően kaptam. No de bizonyára szívesen harapnának valamit, és egy kiadós pihenés is jót tenne.

–Kérem, mondja el nekünk, hogy még mindig jól vannak-e a kölykeink – mondta Kisasszony.

–Tegnap délután láttam őket utoljára. Vígan fickándoztak, és jó húsban voltak.

–Csak egy pillanatra láthatnánk őket, mielőtt eszünk és lefekszünk aludni? – kérdezte Kisasszony.

–Igen ám, de önnel ellentétben mi nem tudunk fára mászni – tette hozzá Pongó.

–Nem is kell – mondta a macska. – Az Ezredes gondoskodott önökről. A kölyköket azonban addig nem láthatják, amíg ki nem engedik őket futkosni, addig pedig még sok óra van hátra. Baddunék későn kelnek. Jöjjenek, hadd mutassam be önöknek az Ezredest.

–Az Ezredest? Egy embert? – kérdezte Kisasszony zavarodottan.

–Ugyan már. Az Ezredes a mi juhászkutyánk. Nagyszerű stratéga, kérdezzék csak meg a juhokat. Engem úgy kezel, mint a hadsegédjét.

A macska vezette őket az úton. Pongó megkérdezte, messze van-e még a tanya.

–Most nem a tanyára megyünk. Az Ezredes a Bolondvárban tölti az éjszakát. Őrült hely, de most kapóra jön.

A sötétség oszladozni kezdett. Az út csakhamar egy pusztát szelt át, majd tovább haladva valami sötét tömeget pillantottak meg a világosodó égbolt fényében. Pillanatok múltán

Pongó látta, hogy a sötét tömeg nem más, mint egy nagy kőfal.

– Itt is vagyunk – szólalt meg a macska. – A kicsinyeik a fal mögött vannak.

– Mint egy börtön – mondta Pongó.

– Randa egy hely – ismerte el a macska. – Az Ezredes tudna egyet s mást mesélni róla.

Letértek az útról, s átvágtak a gazos füvön. Ahogy közelebb kerültek, Pongó látta, hogy a fal úgy hajlik, mint hogyha egy kerek bástya lenne ott. A fal fölé magas fák törzsei emelkedtek, csupasz, fekete ágaik valósággal belefúródtak az égbe.

– Az első pillantásra mindenki azt hiszi, hogy ilyen erős fal mögött csak várkastély állhat – magyarázta a macska. – Mondják, hogy annak is készült, csak valami hiba csúszott a számításba. Hát ez lett belőle. Hogy pontosan mi, arról győződjenek meg a saját szemükkel.

A rozsdás vaskapuhoz vezette őket. Pongó és Kisasszony bekandikált a rácson keresztül. Már elég világos volt, hogy messzebbre is lássanak. A környező pusztához hasonlóan elvadult gyeptől körülvéve víz csillant meg, de furcsa módon feketének tűnt. Aztán rájöttek, hogy miért. Egy fekete ház tükröződött benne.

Pongó és Kisasszony még soha nem látott ilyen félelmetes házat. Az épület nagy, lapos homlokzatán sok ablak be volt téglázva, a többi pedig olyannak látszott, mint egy arc szeme és orra, a bejárati ajtó pedig a száj lehetett volna. Csak túl sok

volt a szemekből, az orr és a száj pedig nem a megfelelő helyre került, és ennek következtében az egész arc eltorzult.

–Meglátott bennünket! – zihálta Kisasszony. – És valóban, mintha a ház szemei meredtek volna rájuk a repedezett, málladozó arcról.

–Íme a Pokoltanya – mondta a macska.

Ment tovább, ők pedig követték. Megkerülték a girbegurba falat. Nem sokkal később a fák közül magasan kiemelkedő torony tárult a szemük elé. Durván megmunkált szürke kőből épült, akárcsak a fal, és inkább templomtoronyra emlékeztetett. Templomnak azonban híre-hamva sem volt. A torony, ki tudja miért, a falból nőtt ki. A keskeny ablakok egy része betört, a falazat málladozott. Romnak még nem volt mondható az épület, de látszott, hogy előbb-utóbb az lesz belőle.

–Nem véletlenül hívják Bolondvárnak! – jegyezte meg a macska.

Kisasszony nem ismerte a szó jelentését, de Pongó már látott bolondvárat, s mindent elmagyarázott neki. Gyakran illetik ezzel a névvel a drága, de semmiféle értelmes célt nem szolgáló különös épületeket.

A macska háromszor miákolt, amire válaszként három ugatás érkezett a toronyból. Aztán hallották, hogy valaki elhúzza az ajtón a reteszt.

–Tudomásom szerint az Ezredes az egyetlen kutya, aki a fogaival boldogulni tud a reteszekkel – büszkélkedett a macska.

Pongó menten elhatározta, hogy ő is megtanul bánni a reteszekkel.

–Jöjjenek, jöjjenek – mondta egy morgó hang hadd nézzem, kifélék-mifélék maguk. Nincs valami világos idebent.

Egy hatalmas juhászkutya lépett eléjük. Pongó rögtön látta, hogy nem valami jóvágású katonával van dolga, hanem egy lomha mozgású öreg bakával, akinek talán nem a gyors gondolkodás a fő erénye, de nagyon tapasztalt. Szürke-fehér gyapjas szőrzetén át huncut és barátságos szemek villantak ki.

–Üdvözlöm önöket, nagy dalmaták – mondotta elismerő hangon. – Nincs semmi kifogásom a kis kutyákkal szemben, de azért figyelek a fajták méretére. Mondják el, mi történt önökkel. A tegnapi Alkonyi Ugatáskor nem mindennapos felfordulást okozott, hogy semmi hír sem érkezett önökről.

Bevezette őket a Bolondvárba, mialatt Pongó beszámolt a spániellel töltött napjukról.

–Kiváló kutya lehet – mondta az Ezredes. – Kár, hogy nincs benne az ugatóláncban. Na, bújjanak be. Gondoskodtam reggeliről arra az esetre, ha felbukkannak.

Bent rengeteg, jó falusi eledel és egy vízzel teli, mély, kerek bádogedény várta őket.

–Hát ezeket meg hogy sikerült ide bejuttatni? – kérdezte meghökkenve Pongó.

–A kerek edényt a tanyánkról görgettem ide, benne az elemózsiával – mondta az Ezredes. – Kitömtem szalmával, hogy az ennivaló ne essen ki belőle. Aztán kölcsönöztem egy kis vödröt a kedvencemtől, Tommytól. Az az aranyos fiúcska bármiét kölcsönadná nekem. A vödör fogantyúját a számba

veszem, s úgy viszem. A pusztán átvágva hatszor jártam meg az utat a tóig, még jó, hogy tegnap olvadt. Na igyanak! Van belőle még bőven.

Mialatt ettek, a macska jó háziasszony módjára szorgoskodott körülöttük. Pongó, hogy jó modoráról tanúbizonyságot tegyen, mindig Willow asszonynak szólította.

–Miért szólítanak folyton Willow asszonynak? – szólalt meg egyszer csak az Ezredes.

–A Pussy Willow nevet történetesen úgy kaptam – mondta a macska. – És kétségtelenül asszony vagyok.

–Túl sok neved van – jegyezte meg az Ezredes. – Azért vagy Puss, mert minden macskát Pussnak hívnak. A Pussy Willow nevet azért viseled, mert így neveztek el. Azért vagy Tib, mert a legtöbben így szólítanak. Én Hadnagynak vagy Tib hadnagynak nevezlek. Azt hittem, örülsz neki.

–A Hadnagy tetszik, de a Tib hadnagy nem.

–A Willow asszony azért már sok. Nem lehet hat neved.

–Kilenc név illet meg, mert kilenc életem van – mondta a macska. – No de nem bánom, hívjanak Willow hadnagynak, a Pusst pedig tartogassuk az örömteli pillanatokra.

–Rendben van – felelte az Ezredes. – Most pedig megmutatjuk vendégeinknek a szálláshelyüket.

–Kérem – könyörgött Kisasszony – elalvás előtt nem vethetnénk egy pillantást a kölykeinkre?

A macska gyorsan az Ezredesre pillantott. – Mondtam nekik, hogy a kölykök még jó néhány órán át bent lesznek.

– Meg különben is, ha meglátnák Őket, az izgalomtól nem tudnának aludni – tette hozzá az Ezredes. – Ki kell pihenniük magukat, mielőtt elkezdenek aggódni.

– Aggódni? – vágott közbe Pongó. – Valami baj van?

– Szavamat adom, hogy a kölykeikkel minden rendben van – nyugtatta meg őket az Ezredes.

Pongó és Kisasszony hitt neki, de mindketten úgy érezték, hogy van valami különös a hangjában, és abban, ahogyan a macska előzőleg ránézett.

– No, gyerünk felfelé – folytatta gyorsan az Ezredes. – Önök a legfelső emeleten alszanak, mert csak ott épek az ablakok. Iparkodjunk, Wib hadnagy, akarom mondani Tillow hadnagy, azazhogy macska!

– Semmitől se berzenkedem annyira, mint attól, hogy csak úgy macskának hívjanak – tiltakozott a macska.

– Teljesen igazad van. Én sem szeretem, ha csak úgy kutyának hívnak – ismerte el az Ezredes. – Bocsáss meg nekem, Willow hadnagy. No, ugorj a hátamra, ha nem akarsz gyalogolni.

A macska felugrott az Ezredes hátára, és belekapaszkodott hosszú szőrébe. Ilyet sem látott még Pongó soha! Egy macska baráti szándékkal felugrik egy kutya hátára. Pongó nagyon megindítónak találta az Ezredes készségét és a macska bizalmát egyaránt.

Keskeny csigalépcső vezetett fel a Bolondvár öt emeletére. Minden szinten szemét, széttört bútorok, elkorhadt deszkák hevertek szanaszét. A legfelső emeleten kényelmes fekvőhely

volt odakészítve szalmából, amelyet az Ezredes hozott fel egy zsákban. Kisasszonyt azonban sokkal inkább érdekelte a keskeny ablak, hátha ellátni onnan a Pokoltanyáig.

Odaszaladt, hogy kinézzen. Igen, a fák koronáin és egy elhanyagolt gyümölcsösön túl látni lehetett a fekete ház hátsó oldalát. Ugyanolyan ronda volt, mint a ház elülső homlokzata, de nem annyira ijesztő. Az épület egyik oldalán nagy istállóudvart pillantott meg.

–Oda fognak kijönni a kiskutyák? – kérdezte.

–Igen, igen – felelt az Ezredes de arra még várni kell... egy darabig.

–Le sem tudom hunyni a szemem, amíg nem láttam őket – sopánkodott Kisasszony.

–De igen, le fogja hunyni a szemét, mert amit mesélek, az majd álomba ringatja – mondta az Ezredes. – A férje megkért, hogy meséljem el a Pokoltanya történetét. Na jöjjön, feküdjön le.

Pongó is alig várta már, hogy lássa a kiskutyákat, de tudta, hogy előbb aludniuk kell, s ezért minden hízelkedését latba vetve rábeszélte Kisasszonyt, hogy feküdjön le. Az Ezredes szalmával bélelte körül hálóhelyüket.

–Hűvös van itt, no persze én nem fázom – mondta. Aztán elküldte a macskát, hogy szerezzen ennivalót a következő étkezésre, majd morgó hangján mesélni kezdett. Így szólt a története:

A mai Pokoltanyát egykor közönséges parasztgazdaságnak építette egy Pokol nevű gazda. A ház körülbelül kétszáz éves, akárcsak az a tanya, ahol a juhászkutya és a macska él.

–A két épület nagyon hasonlít egymásra – magyarázta az Ezredes –, azzal a különbséggel, hogy a miénk kívülről fehér, és jó karban van. Emlékszem, milyen volt a Pokoltanya, mielőtt feketére festették, egyáltalán nem nyújtott olyan borzalmas látványt.

Pokol gazda eladósodott, és eladta a Pokoltanyát Szörny Ella egyik ősének, akinek tetszett, hogy az épület magányosan áll a szélesen elnyúló pusztaságban. Az volt a szándéka, hogy lebontja a házat, és egy mesebeli építményt húz föl a helyébe, amelyről nem lehet eldönteni, hogy kastély vagy katedrálise. Hozzá is látott a védőfal és a Bolondvár építéséhez. (Az Ezredes mindezt akkor hallotta, amikor a parókián járt.)

Mihelyt elkészült a fal és a nehéz vaskapu, különös híresztelések kaptak szárnyra. A falubeliek, ha éjszakánként a pusztán vágtak át, kiáltásokat és harsány nevetgélést hallottak. Foglyokat őriztek volna a börtönre emlékeztető épület falai között? Az emberek félteni kezdték gyermekeiket.

–Van, amit csak akkor mondok el önöknek, amikor már elálmosodtak – mondta az Ezredes. – Azt nem a parókián hallottam. Valamit azért elárulok, mert önöket nem kavarja fel annyira, mint ahogyan a helybeli embereket érthetően felkavarta. Ennek a Szörny nevű fickónak állítólag hosszú farka volt. Ezt sem a parókián hallottam.

Kisasszony mindebből nagyon keveset fogott fel, és már majdnem aludt, de Pongó érdeklődését nagyon felkeltették a hallottak.

– Az emberek ekkor már – folytatta az Ezredes – Pokoltanyának nevezték a helyet, azt a Szörny nevű alakot pedig egész egyszerűen ördögnek. Nos, a dolog úgy végződött, hogy egy éjszaka a környező falvakból égő fáklyákkal felfegyverkezett férfiak érkeztek azzal a szándékkal, hogy behatolnak a kapun és felgyújtják az épületet. Ám ahogy a kapuhoz közeledtek, rettenetes mennydörgés támadt, és a fáklyák kialudtak. Aztán a kapu – úgy tűnt, magától – feltárult, és Szörny hajtott ki rajta egy négylovas hintóval. Azt beszélik, hogy nem az ég ontotta a kéken cikázó villámokat, hanem maga Szörny. Mindenki kiáltozva, hanyatt-homlok elmenekült, és sohasem jött vissza. Nem tért vissza Szörny sem. A ház harminc éven át üresen állt. Aztán valaki bérbe vette. Azóta is újra meg újra bérbe veszi valaki, de soha senki nem lakik benne.

– Es a ház még mindig a Szörny család tulajdonában van? – kérdezte Pongó.

– Ma már csak Szörny Ella él a család tagjai közül. A ház az övé. Néhány éve megjelent itt, és feketére festette a házat. Belül, ahogy hallom, minden vörös. Szörny Ella azonban soha nem élt benne. A Baddun fivérek laknak ott ingyen, annak fejében, hogy vigyáznak az épületre. Én egy kutyaólat sem bíznék rájuk.

Ezeket a szavakat azonban Pongó már nem is hallotta, mert ahogy a történet véget ért, hatalmába kerítette az álom. A juhászkutya elégedetten nézett le a békésen szunnyadó párra.

–Hát ezeket sikerült megijeszteni – mormogta magában, majd lebotorkált a lépcsőn.

Egy óra sem telt el, amikor Kisasszony felriadt. A kölykeiről álmodott, álmában hallotta az ugatásukat, de most mintha tényleg ők ugattak volna! Kisasszony kiugrott a szalmaágyból, és az ablakhoz rontott. Egyetlen kutyát sem látott, de tisztán hallotta az ugatást a fekete házból. Aztán az ugatás egyre hangosabb lett, az istállóudvarra nyíló ajtó kitárult, és kiskutyák sorjáztak ki rajta.

Kisasszony csak pislogott. Az nem létezik, hogy az ő kölykei alig egy hét leforgása alatt ennyit nőttek volna!

És különben is, neki nem volt ennyi. Egyre több kutya sietett ki az udvarra, amely lassan megtelt finom szőrű, nagy termetű, egészséges dalmatakölykökkel, de...

Kisasszony kétségbeesetten emelte fel a fejét. Ezek a kutyák nem is az övéi! Az egész tévedés! Az ő kölykei még mindig nem kerültek elő, talán éheznek, talán meg is haltak. Nagy bánatában többször is felvonított.

Már az első vonításával felébresztette Pongót, aki másodperceken belül Kisasszony mellett termett, és ő is meredten nézte az udvaron hemzsegő kölyökkutyákat. A menetnek még mindig nem volt vége. Már egészen kicsi kutyák is felbukkantak.

És aztán meglátták őt. Még kisebb volt, mint amilyennek emlékezetükben őrizték. Mázli! Csak ő lehetett, hiszen a hátán ott volt a patkófolt. Utána következett Rosszcsont, aki szokásához híven megbotlott a saját lábában. Aztán szép sorjában jött Pötyi, a kicsi Pöttöm és a többiek. Mindannyian jó

bőrben voltak, mindannyian a farkukat csóválták, mindannyian alig várták, hogy vizet kortyoljanak az udvari esővízcsatornákból.

–No nézd csak, Pötyi segít Pöttömnek, hogy odaférkőzhessen – mondta vidáman Kisasszony. – Na de mit jelentsen ez? Honnan került ide a többi kutya?

Pongó, bár az alvástól még mindig kába volt, most is hasznát vette gyors észjárásának. Egyszeriben minden megvilágosodott előtte. Szörny Ella bizonyára már több hónapja lopdosta a kutyákat. Üzelmeit nyilván nem sokkal az után az este után elkezdte, amikor kijelentette, hogy szeretne magának egy dalmatabundát. Az udvaron lévő legnagyobb kutyák legalább öt hónaposnak tűntek. A többiek egyre kisebbek és kisebbek voltak. Mindegyikőjük közül az ő kölykei voltak a legkisebbek és legfiatalabbak, nyilván ők kerültek utoljára Szörny Ella kezére.

Még be sem fejezte okfejtését Kisasszonynak, amikor a juhászkutya felért a lépcső tetejére. Friss vizet hozott be, s hallotta Kisasszony vonyítását.

–Na most már legalább tudják – mondta. – Remélem, azért sikerült aludniuk is egy kicsit.

–No de miért néznek rám olyan aggodalmas arccal? – kérdezte Kisasszony. – A kölykeink biztonságban vannak és egészségesek.

–Igen, drágám. Csak figyeld őket tovább – mondta Pongó gyengéden. Aztán az Ezredeshez fordult.

–Jöjjön le, fiam, igyon egyet – javasolta neki az Ezredes.

11. Az ellenség táborában

Ami azt illeti, Pongót nem kellett nógatni, hogy igyon!

–Most pedig jöjjön el velem a tóhoz – javasolta az Ezredes, miközben egy apró bádogvödör fogantyúját a fogai közé szorította. – Ha nem tévedek, már nem kíván többet aludni.

Pongó úgy érezte, soha többé nem tudna aludni.

–Magamat hibáztatom, hogy ilyen rémületben volt részük – mondta az Ezredes, miközben elindultak a kora reggeli napsütésben. – A Hadnagy ugyanis nem tehet semmiről, hiszen tapasztalatlan még a megfigyelésben. Amikor megtudtam tőle, hogy a ház, úgymond, hemzseg a dalmatáktól, természetesen csak az önök kutyáira tudtam gondolni. Végül is tizenöt kiskutya elég egy kis hemzsegéshez. Csak tegnap jöttem rá az igazságra, miután a Bolondvárban rendeztem be a

főhadiszállásomat, és a falon át szemügyre vettem a terepet. A tegnapi Alkonyi Ugatáson természetesen továbbítottam a hírt, de önökhöz már nem juthatott el.

– Hány kölyök van összesen? – kérdezte Pongó.

– Nem tudom pontosan, mert soha sincsenek nyugton. De szerintem – az önök kutyáit is beleszámítva – lehetnek vagy százan.

– Százan??

Közben a tóhoz értek. – Igyon még egy kicsit – kínálta az Ezredes.

Pongó lefetyelt egy kis vizet, aztán elcsigázott arccal meredt a juhászkutyára.

– Ezredes úr, most mitévő legyek?

– A felesége őnagysága csak a saját kölykeit akarja megmenteni?

– Először talán úgy vélte – mondta Pongó –, de mihelyt végiggondolta, hogy ez a biztos halált jelentené az összes többi számára, bizonyára megmásította az elhatározását.

– Az önök kicsinyei egyébként sem elég erősek, hogy megtegyék a nagy utat – mondta az Ezredes. – Gondolom, ezzel ön is tisztában van.

Pongó tisztában volt ezzel. De már készen állt a terve. Kölykei a Pokoltanyán maradnak, amíg egy kicsit megnőnek, addig Kisasszonnyal vigyáznak rájuk, veszély esetén pedig megszöktetik őket. Elképzelését ismertette az Ezredessel.

– Pontosan ezt kell tenniük.

– No de mi lesz a többi kutyával?

– Gondoskodni fogok róla, hogy Anglia-szerte értesüljenek a sorsukról. Más szülők is jöhetnek, hogy megmentsék a kölykeiket.

– Kétlem, ennyi idő után – mondta Pongó.

– Ha minden kötél szakad, az önök kedvencei befogadnák őket?

Pongó nem tudta elképzelni, hogy Dearlyék ne segítenének egy kutyán. No de mihez kezdjenek százzal?! Az is igaz persze, hogy nagyon nagy nappalijuk van.

– Nem hiszem, hogy kiadnák az útjukat – mondta. – Csak az a baj, Ezredes úr, hogy ekkora társaságot soha az életben nem tudok elvinni Londonba.

– Most még nem, az kétségtelen. A fiatalurakat be kell tanítani. Meg kell tanulniuk menetelni, parancsokat teljesíteni; a nagyobbakat kioktathatnám a táplálékszerzés művészetére.

– Nekem is lenne mit tanulnom – vallotta be Pongó.

– Nagyszerű! Mi lenne, ha máris elkezdenénk? Próbálja meg a szájába fogni ezt a vödröt. Ennek a tudománynak mindig hasznát fogja venni. Ne, ne tartsa annyira előre a fejét, mert akkor a vödör a mellét verdesi. Kitűnő.

Pongó rájött, hogy egész könnyen tudja vinni a vízzel teli vödröt. Egyre jobb kedve támadt. A csodálatos és tapasztalt Ezredes segítségével az összes kutyát megmentheti. A Bolondvárban letette a vödröt.

– Most már jobb színben van – mondta az Ezredes –, akár alhatna is egy kicsit. Estig úgysem igen tehetnek mást. Amikor

aztán besötétedik, találkozhatnak a családjukkal. No megyek, hírül adom, hogy megérkeztek.

Valami nem hagyta nyugodni Pongót. – Ezredes úr, Szörny Ellának miért kellett olyan sok dalmatát ellopnia? Nem elég neki egy dalmatabunda?

A juhászkutya csodálkozva nézett rá. – Nem tudja, hogy a férje szőrmekereskedő? Ahogy én ismerem, Szörny Ella csak a szőrméi miatt ment hozzá feleségül.

Szóval így állt a dolog! Erről Pongó elfeledkezett. Viszont ha Szörnyék dalmatabundákat akarnak árusítani, akkor a Pokoltanya voltaképpen dalmataszőrme-üzem, és a dalmaták mindaddig veszélyben lesznek, amíg Szörny Ellát nem teszi valaki ártalmatlanná. „Cselekednem kell, ha visszaérek Londonba" – gondolta magában komoran Pongó, miközben felfelé kaptatott a lépcsőn.

Kisasszonyt elnyúlva találta a csupasz földön, az ablaknál. Végignézte ugyanis, amint a kiskutyák mind egy szálig bementek, aztán álomba zuhant. Pongó szalmát tett köré, aztán lefeküdt és szorosan hozzásimult, hogy melegítse. Kisasszony meg sem rezzent. Elalvás előtt melegség töltötte el Pongó szívét, amikor arra gondolt, hogy a juhászkutyát reszketeg, öreg vidéki naplopónak képzelte, pedig mennyi minden függött most ettől az agyafúrt, kedves katonától!

Sötét volt, amikor az Ezredes felébresztette őket.

–A kutyák továbbra is jól vannak, de egyetlen szülőtől sem érkezett üzenet az Alkonyi Ugatáson. Tájékoztatást adtam arról, hogy önök rendben megérkeztek, mire számolatlanul futottak be az önöknek szóló jókívánságok. Az egész kutyatár-

sadalom feszülten várja, hogy mi történik a mi csendes kis falunkban. Közöltem azt is, hogy néhány szó erejéig önök is ugatni fognak, ha már teljesen kipihenték magukat.

– Nagyon szívesen – mondta Pongó.

– Most pedig menjünk vacsorázni – hívta meg őket az Ezredes.

Lementek, és bőségesen belakmároztak abból a kolbászból, amelyet a macska szerzett napközben. Amíg ők ettek, a macska a tanyájukon volt, ugyanis, mint az Ezredes elmondta, kedvenceik megsértődnének, ha teaidőben nem inna meg velük egy tálka tejet. – Nekem csak később kell visszamennem, mert Tommy, a kis kedvencem akkor ragaszkodik a társaságomhoz, amikor fürdik. No, induljunk.

Az Ezredes felágaskodott, és kitárt egy ablakot. – A Pokoltanya védelmi rendszere gyermeteg – jelentette ki. – Mit ér a belakatolt kapu elöl, ha hátul be lehet jutni a Bolondváron keresztül?

Pongó ezután saját szemével is láthatta, hogy a Bolondvár egyik ajtaja és ablaka a Pokoltanya telkére nyílik, egy másik ajtó meg ablak pedig a pusztára, s az egész torony olyan volt, mint egy kapuőr bódéja. Az Ezredes a puszta felől általában az ablakon át közlekedett, de most a telekre sem mehettek be az ajtón, mert a Pokoltanya felőli oldalon el volt reteszelve, úgyhogy az Ezredes az ablakon át vezette be Pongót és Kisasszonyt.

– Óvatosnak kell lennünk – mondta. – Az ablak becsapódhat a széltől, és kívül nincs rajta kilincs. Az pedig beletelhetne némi időbe, amíg kireteszeljük ezt az ajtót. – Az Ezredes el-

húzta a Bolondvárba nyíló ajtón a reteszt, kinyitotta az ajtót, és egy nehéz követ görgetett elé. – Arra az esetre, ha gyorsan akarnának távozni. De nem hiszem, hogy így lesz. Csodálkoznék, ha nem tudnák a kölykeikkel tölteni az éjszakát.

Kisasszony örömében alig kapott levegőt, és kérdezősködni kezdett.

–Majd menet közben mindent elmagyarázok – mondta az Ezredes, és a Pokoltanya felé indult.

A sötét ház fölött telihold ragyogott.

–Ezredes úr, mi az ott a tetőn? – mondta Pongó. – Televízió-juk van? Egy ilyen helyen?

–Az bizony – mondta az Ezredes. – Amióta bevezették a villanyt, úgyszólván a falu minden házában van már. A többség részletre fizeti ki, no persze, már aki. Értesüléseim szerint Baddunék hónapok óta semmit sem fizetnek.

Az Ezredes ezután vázolta tervét, amelyben, mint csakhamar kiderült, a televízió fontos szerepet játszott. A Baddun fivérek éltek-haltak a televízióért, és miközben nézték a műsort, nem tudták elviselni a kutyaugatást.

Márpedig a kiskutyák, ha fáztak, vadul ugattak. A ház legmelegebb helyisége a konyha volt – ott állt a televízió-készülék is –, a kölykök tehát ott tartózkodtak (amikor nem az istállóudvaron futkároztak). A kutyák egy része szívesen televíziózott, a többiek elaludtak tőle; Baddunék számára az volt a lényeg, hogy egyikőjük sem ugatott, így nyugodtan lehetett élvezni a műsorokat. Az Ezredes mindezt Mázlitól tudta meg, akivel hosszas ugatásokat szokott folytatni.

–Annak a kölyöknek úgy vág az esze, mint a beretva – mondta az Ezredes. – Hónapokkal megelőzi a korát.

Pongó és Kisasszony melle dagadozott a büszkeségtől.

Nos, az Ezredes azt tervelte ki, hogy Mázli kihozza az istálló-udvarra a testvéreit, amíg Baddunék a televíziót bámulják.

–Kint azonban nem maradhatnak sokáig, mert nagyon hideg van – mondta az Ezredes –, de szerintem minden további nélkül visszamehetnek velük a konyhába. Mázlitól tudom, hogy a képernyőn kívül nincs más fényforrás, ha halkan lesznek, semmi veszély sem fenyeget. És ha Baddunék észre is veszik önöket, legfeljebb azt fogják hinni, hogy két nagyobb kölyköt látnak. Ez azonban szinte elő sem fordulhat, mert Mázli szerint Baddunék le sem veszik a szemüket a képernyőről. Aztán, amikor a műsor véget ér, a másik oldalukra fordulnak, s már alszanak is. Van két matracuk a konyhában. Szerintem nyugodtan ott tölthetik az éjszakát. Hajnalban aztán szólok önöknek, hogy kijöjjenek, mielőtt Baddunék felébrednek.

Pongó és Kisasszony el volt ragadtatva az Ezredes tervétől.

–Minden éjszaka ott alhatunk? – kérdezte Kisasszony.

Az Ezredes erre elmondta, hogy reméli, meg hogy a kutyákat éjjelente kell majd gyakorlatoztatni és felkészíteni a londoni útra.

–Mázli elmondása szerint Baddunék úgy alszanak, mint a bunda, úgyhogy én majd a konyhába járok be. Ott fogom tartani az órákat, s közben egyszerre tíz kiskutya gyakorlatozhat

az istállóudvarban. Előbb azonban önök töltsenek egy nyugodt éjszakát ott, és tájékoztassanak a körülményekről.

Ekkor már csaknem az istállóudvarnál voltak.

– Többet ne is mondjon, Ezredes úr – mondta Pongó. – Olyan izgatott vagyok, hogy alig értem a szavait. Jól vagy, Kisasszony?

Kisasszony ugyanis remegett. – Nem tudom elhinni, hogy csakugyan láthatom őket – mondta.

Az Ezredes feltárta az istállóudvarra nyíló kaput. Kisasszony egy halk nyögést hallatott, s átszaladt az udvaron. Mázli látványa indította erre, aki rájuk várt a hátsó ajtónál.

Mögötte pedig, a konyhába vezető hosszú, sötét folyosón ott volt az összes testvére. Leírhatatlan, hogy az anya és az apa mit érzett az elkövetkező percekben, miközben egyszerre próbálta dédelgetni mind a tizenöt, farkát boldogan csóváló, kígyószerűen tekergőző, nyelvét lógató kicsinyét. Mindenki próbálta megőrizni a nyugalmát, de a sok elragadtatott nyüszögéstől, boldog szuszogástól a juhászkutya ideges lett.

– Nem hallanak meg bennünket? – kérdezte Mázlit.

– Még hogy a Baddunék? – mondta Mázli motyogva, mert anyja füle a szájában volt. – Nem, teljes hangerővel bömböltetik a drágalátos televíziójukat.

Az Ezredes azonban csak akkor könnyebbült meg, amikor némileg alábbhagyott a viszontlátás öröme.

– Most már csend legyen! – mondta Pongó.

– Úgy hallgassatok, mintha kisegerek volnátok! – szólt rájuk Kisasszony.

Ám kellemesen meglepődtek, hogy a kölykök hirtelen mennyire elcsendesültek. Csak a száraz levél zizegett, amint a kicsik apró farka verdeste.

– Most már elég! – vezényelt Mázli.

Mind a tizenöt farok mozdulatlanságba meredt.

– Én tanítom őket engedelmeskedni – mondta Mázli az Ezredesnek.

– Jól van, fiú, jól van. Lássuk csak, ma délután ugye tizedesnek neveztelek ki? Ezentúl őrmester leszel. Ha minden jól megy, a jövő héten megkapod a beosztásodat. Most pedig mennem kell, mert Tommy, a kis kedvencem fürdik.

Az Ezredes közölte Pongóval, hogy néhány órán belül visszatér. – Surranjon majd ki, és mondja el, hogy miként látja a dolgokat, vagy üzenjen az őrmesterrel.

– Nem jön be televíziót nézni, uram? – kérdezte Mázli.

– Amíg Baddunék ébren vannak, nem – mondta az Ezredes. – Még ők sem lehetnek olyan ostobák, hogy dalmatának nézzenek.

Alighogy az Ezredes távozott, Mázli a konyhába küldte a többi kölyköt, majd apját és anyját is bevezette.

– Maradjatok hátul, amíg a szemetek megszokja a sötétséget – mondta.

Szó ami szó, nagyon sötét volt! Egyedül a képernyő és a konyhai tűz világított a nagyon tágas konyha túlsó végéből. A sötétvörösre festett fal és mennyezet nem vert vissza semmi világosságot. Roppant meleg volt, sokkal melegebb, mint amilyet tűzzel lehetett volna csinálni. A házban ugyanis köz-

ponti fűtés működött. Még Szörny Ella szereltette be, amikor úgy gondolta, hogy itt fog lakni.

Pongó és Kisasszony végre elég jól tudtak tájékozódni a szemükkel, és különös látvány tárult eléjük. Alig néhány méterre a televíziótól két férfi nyúlt el ócska matracokon, szemük szinte odatapadt a képernyőre. Mögöttük kölykök gubbasztottak rendezett sorokban, a kicsik elöl, a nagyobbak hátul. Akit nem érdekelt a televízió, az a tűz mellett aludt. A forró, vörös helyiség furcsa módon barátságos volt, bár Pongó időnként úgy érezte, mintha egy óriás szájában lenne.

– Arra gondoltam, hogy anya majd ellesz a családdal – szólt hozzá suttogva Mázli –, én meg körbevezetlek egy kicsit. Mindegyik kutya látni akar. Apa, ugye mindenkit megmentesz?

– Remélem – mondta Pongó megfontoltan, miközben egyre többet tépelődött azon, hogyan fogja ezt véghezvinni.

– Én mondtam nekik, de elég idegesek. Megnyugtatom őket, hogy számíthatnak rád. – Mázli súgott valamit az egyik sor végén ülő kutyának, s az üzenet futótűzként terjedt tova. Emberi füllel érzékelhető hang alig volt, legfeljebb néhány tompa farokpuffanás. Mindenki tudta, nem szabad elárulni, hogy Pongó köztük van, és amikor halkan végigment a sorok között, a kiskutyák meg sem moccantak. Pongó azonban így is érezte a felé áradó szeretetet és bizalmat. Hirtelen az összes kölyök valóságossá és élővé vált számára, nem csupán megoldandó feladatot jelentettek neki többé. Úgy érezte, mintha mindegyik az ő kicsinye lenne. És tudta, hogy már soha nem lenne képes sorsukra hagyni őket.

Különös rokonszenvet érzett a két hátsó sorban helyet foglaló nagyobb kutyák iránt, akik között voltak már félig-meddig felnőtt állatok is, nemcsak esetlenül mozgó, ügyetlen kölykök. Nem is olyan távoli ifjúságára emlékeztették. Arra gondolt, vajon meddig lehet még megóvni bőrüket Szörny Ellától, vajon meddig terjed Szörny Ella türelme? Tudják-e a nagyobb kutyák, hogy napról napra nő az őket fenyegető veszély? Valami a tekintetükben azt árulta el, hogy igen. Sok kutya már hónapok óta vesztegelt ezen a rettenetes helyen, s szívükbe csak akkor költözött vissza a remény, amikor Mázlitól megtudták, hogy jönnek a szülei. Mázli pedig most büszkén vezeti apját a kutyák sorai között, akik hősnek kijáró tisztelettel tekintenek Pongóra!

Kisasszony arca sugárzott a boldogságtól, ahogy ott ült gyermekei körében. Egyiket sem akarta szem elől téveszteni, de a kicsinyek ragaszkodtak hozzá, hogy vessen egy pillantást a televízióra. Még sohasem látott ilyen készüléket – Dearlyék mihaszna szórakozásnak tartották a televíziózást –, és nehezen tudta követni az egymást váltogató képeket. A kölykök sem tudták maradéktalanul követni a műsort, mert nem ismertek még elég emberi szót; ám örvendeztek az apró, mozgó alakok láttán, és mindig abban reménykedtek, hogy kutyák jelennek meg a képernyőn.

– Nekünk is lesz, ha hazamegyünk? – kérdezte Pöttöm.

– Persze, hogy lesz, kicsikém – mondta Kisasszony. – Valahogyan csak rá kell venni Dearlyéket, hogy vegyenek egy készüléket.

Pongó közben szép csöndben megismerkedett az összes kölyökkel. Közölte Mázlival, hogy szeretné jól szemügyre venni Baddunékat. Mázli ezért a hátsó lépcsőhöz vezette, néhány fokot megmásztak, mert onnan észrevétlenül figyelhették a két testvért.

Ránézésre senki sem találta volna ki, hogy Saul Baddun és Jasper Baddun testvérek. Saul nagydarab és sötét bőrű ember volt, akinek homloka olyan kicsire sikeredett, hogy bozontos szemöldöke gyakran belegabalyodott csapzott hajába. Jasper ezzel szemben vékony és szőke volt, élesen előreugró álla lyukat ejtett minden ingén, no nem mintha sok inge lett volna. A két testvér nagyon piszkosnak látszott.

– Mindig ezeket az ócska, régi ruháikat hordják – suttogta Mázli –, sohase mosakodnak. Apa, én nem is hiszem, hogy igazi emberek lennének. Léteznek félemberek?

Baddunék láttán Pongó ezt könnyen el tudta képzelni, azt azonban már nem, hogy milyen lehet a fivéreknek az a fele, amelyik nem emberi. Állati bizonyosan nem, mert az állatok nem ilyenek.

– Bántották valamelyikőtöket? – kérdezte aggódva.

– Nem, nagyon félnek a harapásunktól – válaszolta Mázli. – Rémesen gyávák. Néhányan a nagyobbak közül gondoltak arra, hogy megtámadják őket, de nem láttuk értelmét, mert nem tudtunk volna kijutni. És ha megölték volna Badduné-

kat, senki sem etetett volna bennünket. Ó, apa, úgy örülök, hogy eljöttetek!

Pongó megnyalta a fia fülét. A kisfiúkhoz hasonlóan a kölyökkutyák sem szeretik, ha apjuk túl érzelmes – anyjukkal más a helyzet –, ez azonban nagyon bensőséges pillanat volt.

Aztán visszamentek, és leültek Kisasszony meg a család mellé. Olyan furcsa volt, hogy ilyen békésen múlathatják az időt az ellenség táborában. Pongóék kölykei aztán egymás után elaludtak, kivéve Mázlit, Pötyit és Pöttömöt. Mázli nem volt álmos. Pötyi álmos volt, de ébren maradt, mert Pöttöm sem aludt el. Pöttöm pedig azért maradt ébren, mert bolondult a televízióért.

A nagyobb kutyák közül is sokan kényelmesen elnyújtózva leheveredtek aludni, azzal az elrablásuk óta először átélt érzéssel, hogy van valaki, akire számíthatnak. Pongó megérkezett! És vele jött Kisasszony is. Szégyenlősen nézték Kisasszonyt, megértették, hogy előbb saját gyermekeiről kell gondoskodnia, de remélték, hogy később rájuk is tud szakítani egy kis időt. Néhányan már alig tudtak emlékezni az anyjukra. A kisebbek azonban igen, és ők nem aludtak. Halkan és csöndben nyomultak egyre közelebb Kisasszonyhoz.

Kisasszony televíziózott, és Pöttöm segítségével egyre többet megértett a látottakból. Aztán egy egészen közeli, halk hang újra eszébe juttatta családját. Ez a hang azonban nem az övéitől származott. Majdnem harminc kölyökkutya gubbasztott mellette, nem sokkal voltak nagyobbak saját kicsinyeinél, és szeretetre éhesen bámulták alig néhány méternyi távolságból.

„Te jóságos ég, milyen szurtosak” – volt az első gondolata. „Hát nem tanultak meg az anyjuktól tisztálkodni?”

Aztán megesett a szíve rajtuk. De hiszen egyiknek sincs most anyja! Rájuk mosolygott, ők pedig orrocskáikat összeráncolva visszamosolyogtak rá. Aztán átnézett felettük, a nagyobb kutyák felé. Az idősebb lányocskák közül néhányban saját hajdani énjét vélte felfedezni karcsún, butácskán. Ezek a lányok tudtak tisztálkodni, de sok dolgot ők sem tudtak, sok mindent, amiben anyai tanácsra szorultak. Es hirtelen az összes kölyköt a sajátjának érezte. Az anyjuk lett, ugyanúgy, ahogy Pongó az apjuknak érezte magát. És ahogy a kisebbek egyre közelebb nyomultak hozzá, annyira összekeveredtek a sajátjaival, hogy már alig tudta megállapítani, melyikük tartozik a kis családjához, melyikük a nagyobbhoz.

Álmosság telepedett a meleg, vörös helyiségre. Még a Baddun testvérek is elszundítottak. Nem nagyon tetszett nekik, ami éppen ment a televízióban, és frissek akartak lenni, mire eljön a kedvenc műsoruk ideje. Még Kisasszony is aludt egy kicsit, tudván, hogy Pongó úgyis őrködik. Végül csak három szempár maradt nyitva. Pongónak azért nem jött álom a szemére, mert csak gondolkodott, gondolkodott. Mázli azért nem szundított el, mert őrszemnek tartotta magát, akinek szolgálatban nem szabad aludnia. Pöttömöt pedig azért kerülte el az álom, mert hőn szeretett televízióját nézte.

Aztán hirtelen erőteljes lépteket lehetett hallani a bejárati ajtó felől. A kutyák felriadtak álmukból. A Baddun fivérek feltápászkodtak, és az ajtó felé botorkáltak. Ám még mielőtt odaértek volna, az ajtó szélesre tárult.

Kint, a holdvilágos ég fényében egy hosszú, fehér kabátot viselő alak rajzolódott ki.

Szörny Ella volt az.

12. Derült égből villámcsapás

–Saul! Jasper! – kiáltotta el magát, miután egy darabig csak bámulta a gyéren megvilágított szobát. – Kapcsoljátok ki azt a televíziót! És gyújtsátok fel a villanyt!

–Nem tudjuk felgyújtani a villanyt, mert már nincs villanykörténk – mondta Saul Baddun. – Amikor vége az adásnak, mindig lefekszünk aludni.

–És ha kikapcsoljuk a tévét, az orrunkig sem látunk – tette hozzá Jasper Baddun.

–Akkor legalább a hangot vegyétek le – mordult rájuk Szörny Ella.

Jasper engedelmeskedett, mire a képernyőn mozgó apró figurák hirtelen elnémultak. Pöttöm méltatlankodva vakkantott. Kisasszony, aki családja körében lapult a földön, rögtön csöndre intette. Pongó, aki szintén a földön lapult, eltökélte, hogy Szörny Ellára veti magát, ha bántani merészeli valamelyik kölyköt. Szörny Ella azonban mintha észre sem vette volna őket. Ahogy a szobába lépett, a közelében lévő kutyák visszahúzódtak.

–Munkám van a számotokra, fiúk – mondta Szörny Ella a két testvérnek. – A kutyákkal végezni kell ma este, de mind egy szálig.

A fivérek szájtátva bámultak rá. – De hiszen még kicsik ahhoz, hogy bunda készüljön belőlük – mondta Saul.

–A legnagyobbak már nem, a kicsikből meg kesztyűket lehet csinálni. Mindenképpen el kell pusztulniuk, mielőtt valaki rájuk talál. Az újságok rengeteget foglalkoznak Dearlyék kutyáival. Egész Anglia a dalmatákat keresi.

–Hogyan találnának rájuk? – mondta Jasper Baddun. – Miért nem várhatunk, amíg felnőnek?

–Túl kockázatos lenne – mondta Szörny Ella. – Ha valaki meghallja a csaholásukat, szól a rendőrségnek. A férjem majd külföldre szállítja a bőröket, kivéve azokat, amikből az én bundám készül. Kifordítható lesz: az egyik oldalán perzsabunda, a másikon dalmata. A kutyabőrt viselem majd belül, amíg az emberek el nem felejtik Dearlyék kutyáit. Aztán összegyűjtök egy újabb társaságot, s megint beindítjuk a dalmataszőrme-üzemünket. Ezektől viszont meg kell szabadulnunk minél előbb.

– Hogyan? – kérdezték egyszerre a fivérek.

– Az már a ti dolgotok. Rátok bízom, hogy megmérgezitek, vízbe fojtjátok vagy agyonütitek őket. Van kloroformotok a kamrában?

– Egy csepp sem – mondta Saul Baddun. – És éterünk sincs.

– Ilyesmire nem telik nekünk – morogta Jasper Baddun.

– Akkor fojtsátok vízbe mindet.

– A kutyák tudnak úszni – közölte Saul Baddun. – És különben is, a tóban még félméteres sincs a víz.

– Akkor agyon kell ütni őket – parancsolta Szörny Ella.

Saul Baddun elsápadt. – Micsoda?! Üssünk agyon kilencvenhét kiskutyát? – mondta remegő hangon. – Erre képtelenek lennénk. Könyörüljön rajtunk, Szörnyné asszony. Ne akarjon ilyen rosszat nekünk.

– Nézzétek – mondta Szörny Ella. – Engem nem érdekel, hogyan pusztítjátok el a kis dögöket. Akasszátok fel, fojtsátok meg, dobjátok le őket a tetőről. Az isten szerelmére, annyi nagyszerű lehetőség kínálkozik. Bárcsak lenne időm, hogy magam végezzek velük.

– Nem tudna mégis időt keríteni rá, Szörnyné asszony? – reménykedett Jasper. – Bizonyára nagyszerűen csinálná, mi pedig ezer örömmel figyelnénk, hogy tanuljunk öntől.

Szörny Ella megrázta a fejét. – Vissza kell mennem Londonba. – Ekkor ördögi fény jelent meg a tekintetében. – Van egy ötletem. Zárjátok be őket, s ne adjatok nekik enni. Előbb-utóbb kiirtják egymást.

– Igen ám, de borzalmas zajt csapnának – vetette ellene Saul Baddun. – Semmit sem hallanánk a műsorból.

– No és tönkretennék egymás bőrét – tette hozzá Szörny Ella. – Márpedig akkor fabatkát sem érnének. Gondosan kell végeznetek velük, hogy aztán lenyúzhassátok őket.

– De hiszen mi nem tudunk kutyákat nyúzni! – siránkozott Jasper. – Nem tudjuk, hogyan kell csinálni.

– Majd a férjem megmutatja – mondta Szörny Ella. – Holnap este mindketten eljövünk. És megszámoljuk a tetemeket, úgyhogy vigyázzatok. Ha csak egyetlen kutya is elszökik, kidoblak benneteket a Pokoltanyáról. Jobb, ha máris munkához láttok. Jó éjszakát.

Szerencsére kevés kölyök ismerte annyira az emberek nyelvét, hogy igazán felfogta volna a hallott szavakat, de azt mindnyájan érezték, hogy Szörny Ella gonosz teremtés. Kifelé menet még egy rúgást irányzott egy kiskutya felé, aki veszélyesen közel volt hozzá. A rúgás annyira nem fájt a kölyöknek, de megijesztette. Ijedtében fájdalmasan és hangosan feljajdult. A nagyobb kutyák közül többen méltatlankodva mordultak Szörny Ellára. Mázli, akinek eszébe jutott, mi történt, amikor Szörny Ella fülébe harapott, sietve rájuk ugatott. – Ne harapjátok meg fiúk, ha jót akartok magatoknak, nagyon csípős!

Szörny Ella így sértetlenül jutott el a bejáratig. Kitárta az ajtót, és a holdfény megvilágította fekete-fehér haját meg teljesen egyszerű fehér nercbundáját. Aztán visszanézett a szobában hemzsegő kutyákra.

– Viszlát, undorító kis fenevadak – mondta. – Sokkal jobban fogtok tetszeni, amikor már csak a bőrötök marad meg belőletek. Azokat pedig egyenesen imádni fogom, akikből a kabátom lesz. Ó, mennyire várom már!

A kiskutyák látták, amint elhaladt a fekete házat visszatükröző kis tó mellett, és a nagy vaskapuhoz ért, amelyet kinyitott, majd újra bezárt maga mögött. A csendes téli éjszakában aztán hallották, ahogy berregni kezdett a beindított hatalmas autó, majd kisvártatva, fülsiketítő hangon megszólalt Anglia leghangosabb dudája.

Pongó és Kisasszony jól emlékezett erre a borzalmas hangra! Eszükbe jutott az a boldog este, amikor ott álltak a fekete-fehér csíkos autó mellett a Külső körúton. Ó, milyen biztonságban érezték magukat, milyen elégedettek voltak akkor, nem is sejtették, hogy miféle veszélyek várnak rájuk!

Jasper Baddun sietve becsukta a bejárati ajtót. – Ha ki kell nyírnunk a kiskutyákat, jobb, ha együtt tartjuk őket – fordult testvéréhez.

Pongó zavarba jött. Bárcsak eszébe jutna valami! Bárcsak vele lenne a juhászkutya, hogy tanácsot adjon neki!

– Ha meg akarod támadni a gazembereket, segítek neked, Pongó – hallotta Kisasszony suttogó hangját.

– Mindig van náluk kés – vágott közbe Mázli.

Pongó lázasan gondolkodott. – Ha megtámadjuk őket, megölhetnek bennünket – suttogta Kisasszonynak –, és akkor ki segít a kölykökön? Maradj csöndben, hadd gondolkodjam.

A fivérek fojtott hangon beszélgettek.

–Egy dolog biztos – mondta Jasper. – Ma nem csinálhatjuk meg, ha nézni akarjuk a *Mit követtem el?*-t.

A *Mit követtem el?* volt a kedvenc tévéműsoruk. Ebben a műsorban két-két, makulátlan ünneplőruhát viselő hölgynek és úriembernek kellett kitalálnia, hogy mi az a bűncselekmény, amelyet egy hasonlóképpen makulátlanul öltözött hölgy vagy úriember követett el. Szigorú erkölcscsőszök szerint a műsor hatására terjedt a bűnözés és váltak zsúfolttá a börtönök, mert sokan csak azért követtek el bűncselekményeket, hogy hátha sikerül szerepelniük a műsorban. A bűnözés azonban így is, úgy is terjed, a börtönök így is, úgy is tele vannak, úgyhogy a *Mit követtem el?* valószínűleg nem sokat osztott vagy szorzott. A fivérek szerettek volna tettesként szerepelni a műsorban, de tudták, hogy csak akkor eshet rájuk a választás, ha valami csakugyan eredeti bűncselekményt követnek el, márpedig soha semmi eredeti nem jutott az eszükbe.

–A kutyákkal a *Mit követtem el?* után is végezhetünk, Jasper – mondta Saul. – Ma éjszaka kellene megtennünk, amíg alszanak. Ébren veszélyesebbek.

–Nehéz ügynek tűnik nekem ez az egész – mondta Jasper. – És bárhogyan csináljuk, kimerülünk tőle. Előbb öldökölni, aztán nyúzni!

–Hátha belejövünk – mondta Saul és nézhetjük a műsort, mialatt nyúzzuk őket.

–Azért gondolj csak bele, kilencvenhét kutyakölyök! – mondta Jasper. Ekkor szemei vadul villogni kezdtek. – Saul, fogadom, hogy még soha senki nem gyilkolt meg kilencven-

hét dalmatát. Hogy erre eddig nem gondoltam! Talán bekerülünk a *Mit követtem el?*-be.

– Ez a beszéd! – mondta Saul Baddun. – Már látom is magunkat szmokingban, szegfűvel a gomblyukunkban. És egész Anglia minket néz. Gondolkozzunk! Valami egészen eredeti módon kellene végrehajtani a bűncselekményünket. Mi lenne, ha elevenen nyúznánk meg őket?

– Nem maradnának nyugton – mondta Jasper. – És mi lenne, ha megfőznénk őket?

Pongó suttogva fordult Kisasszonyhoz. – Támadnunk kell, másban már nem reménykedhetünk.

– Szólok a legnagyobbaknak, hogy segítsenek – mondta halkan Mázli. – Mindannyian segítünk. Én is már egész jól tudok harapni.

De ekkor valami történt! Pöttöm, aki le sem vette szemét a néma képernyőről, három rövid, éles ugatást hallatott. Emberi fül nem érthette, hogy valójában a műsor címét ugatta el, de a fivérek, akiket meghökkentett a zaj, Pöttömre néztek, s tekintetük közben a képernyőre tévedt. Saul Baddun dühödten kiáltott fel, Jasper Baddun pedig feljajdult. Már elkezdődött a *Mit követtem el?,* persze hang nélkül. Lemaradnak legkedvesebb műsorukról, éppen akkor, amikor végre felcsillant a remény, hogy szerepelhetnek benne! Valósággal a televízióra vetették magukat. Saul teljes hangerőre állította a készüléket, Jasper pedig beállította a képet. Aztán elégedetten dörmögve elnyúltak matracaikon.

– Most fél óráig nyugtunk lesz tőlük – suttogta Mázli.

Pongó agya végre gőzerővel működni kezdett! – A kutyák sorakozzanak fel az istállóudvarban! – súgta oda azonnal Mázlinak. – Anyád és én addig szemmel tartjuk a fivéreket.

– Ha az éléskamrán keresztül tudnánk kimenni, útközben megehetnénk a holnapi reggelit. – válaszolt suttogva Mázli. – Ott van az ajtó a tűzhelynél. El van reteszelve, de ugye, te, apa, ki tudod nyitni?

Pongó még soha nem próbálkozott meg ajtó kireteszelésével, de látta, hogy a juhászkutya hogyan csinálta. – Igen, Mázli – válaszolta neki határozottan –, ki tudom reteszelni.

Lábujjhegyen osontak át a konyhán. Aztán Pongó a hátulsó lábaira állt, és a fogai közé vette a reteszt. Az meg sem moccant. Pihentette a fogait, s közben jól szemügyre vette a reteszt a tűz fényében. Látta, hogy az elfordított fogantyút meg kell emelni, hogy a retesz megmozduljon.

– Most már nem fog sokáig tartani – mondta Mázlinak, s újra a fogai közé vette a fogantyút. Megemelte, s próbálta megcsúsztatni. Még mindig nem mozdult. „Mázli többé nem fog bízni bennem” – gondolta, s olyan vadul kezdte rángatni a fogantyút, hogy már azt hitte, beletörnek a fogai. Aztán az is eszébe jutott, mi lesz, ha az elmozduló retesz hangos zajt csap. Ekkor tapsvihar tört ki a televízióban, mivel valaki kitalálta, hogy az egyik szereplő milyen bűncselekményt követett el (kétszáz fürdőkáddugót lopott el különböző szállodákból). Pongó kétségbeesetten erőlködött. A retesz végre elmozdult. Az éléskamra ajtaja kitárult.

– Tudtam, hogy megcsinálod, apa – mondta büszkén Mázli.

– Csak érteni kell hozzá – mondta Pongó, miközben nyelvével azt vizsgálta, hogy a fogai a helyükön vannak-e még.

Hideg huzat áradt ki a hatalmas éléskamrából. Amikor a Pokoltanya gazdasága még működött, itt tárolták a tejet, és az ablaknyílásokat üveg helyett csak zsalu zárta el. A réseken keresztül bevilágító holdfény vakítóan pásztázott a kőpadlón. A kiskutyák reggelije előre ki volt készítve fatálakba, mert Badunék utáltak kora reggel dolgozni. A kisebb kutyák kis fatálakból, a nagyok nagyobbakból ettek.

– Várj itt, amíg visszamegyek anyádért – fordult Pongó Mázlihoz. – Aztán, miközben mi támadásra készen figyeljük a fivéreket, sorakoztasd fel itt az összes kutyát. Mondd meg nekik, hogy senki nem ehet addig, amíg minden kutya nem fér hozzá az ennivalóhoz. Aztán csatlakozom hozzátok, és kiadom az utasítást, hogy egyenek.

A suttogó Mázli őrmester irányításával a kölykök bámulatos gyorsasággal hagyták el a konyhát. Rendezett sorokban vonultak ki, mint a gyerekek az iskolából imádkozás után. Csak az volt a különbség, hogy a nagyobb kutyák távoztak először, mert ők voltak legközelebb az ajtóhoz. Pongó és Kisasszony szorongva figyelték a fivéreket, mert az apró lábkörmök százai bizony zenebonát csaptak, ahogy végigvonultak a konyhapadlón, volt némi tülekedés, szuszogás és horkantás is. Ugatás azonban még a legparányibb sem, mert a kutyák tudták, csöndben kell maradniuk, ha kedves az életük. A fivérek azonban se nem láttak, se nem hallottak, minden figyelmüket a televízió kötötte le.

Mázli úgy rendelkezett, hogy a saját testvérei távozzanak utoljára. Legeslegutoljára pedig Pöttöm távozott. Pöttöm okos kiskutya volt, felfogta, hogy menekülnie kell, de nagyon nem szívesen hagyta ott a televíziót! Háttal ment kifelé, még mindig a képernyőt bámulta közben.

Aztán Pongó meg Kisasszony is gyorsan és csendben kisietett a nagy vörös konyhából. Az éléskamra ajtajából visszanézve látták, hogy Baddunék meg sem moccantak.

– Meddig tart még a *Mit követtem el?* – suttogta Pongó.

– Húsz percig – vágta rá Pöttöm sóvárogva.

Pongó és Kisasszony becsukta az éléskamra ajtaját. Pongó könnyen boldogult belül a retesszel, mert elég alacsonyan volt. Már az első próbálkozásra sikerült visszacsúsztatnia, miközben a kiskutyák csodálva figyelték. Mindegyik kölyök hozzáfért valamelyik tálhoz, de egyikük sem nyúlt hozzá az ennivalóhoz.

– Egy, kettő, három, egyetek! – adta ki a parancsot Pongó.

Ötvenkilenc másodpercen belül a kiskutyák színtisztára nyalták a tálakat.

– És ti mit fogtok enni? – kérdezte Mázli. – Ha szerencsém van, megtalálom a fivérek vasárnapi vacsoráját.

Lelt is a polcon két elég silány minőségű hússzeletet, de Pongó és Kisasszony gyorsan végzett velük. Pongó engedélyezte katonáinak a fosztogatást, és maga irányította az akciót az éléskamrában. Minden elfogyott, ami ehető volt, a nagyobb kutyák nagyon becsületesen megosztották zsákmányukat a kicsikkel.

– Maradt még valami? – kérdezte Pongó.

– Semmi a kokszon kívül, amivel a kazánt fűtik – mondta Mázli. – Szinte sajnálom Baddunékat, mit fognak enni holnap.

– Egyenek kokszot – mondta Pongó.

Az étkezéssel alig öt perc leforgása alatt végeztek. Pongó tudta, hogy minél gyorsabban ki kell juttatni katonáit a Pokoltanyáról. A jövő tervezésére már nem maradt idő. Majd segítenek az Ezredes tanácsai. Nem volt más hátra, mint hogy a kutyákat elvezesse a Bolondvárhoz. Az éléskamra külső ajtaja könnyen nyílt; aztán áthaladtak a vén gyümölcsösön, majd bementek az Ezredes által olyan előrelátóan kitámasztott ajtón. A telihold fényében Kisasszony még egy utolsó pillantást vetett a fekete Pokoltanyára. Vajon mitévők lesznek a fivérek, amikor egyetlen kutyát sem találnak a konyhában?

A kilencvenhét kutya nem fért el a Bolondvár földszintjén, és a telizsúfolt emeleteken sem volt elég hely, úgyhogy Pongó kivezette az összes kutyát a szabadba. Már valamennyien kivonultak, amikor a juhászkutya megérkezett.

Először azt hitte, hogy a türelmetlen Pongó túl hamar szervezte meg a menekülést, ám amikor értesült a történtekről, nagyon megdicsérte Pongót, és különösen örült annak, hogy a menekülés előtt az összes kölyök belakmározott.

– Mázli őrmester ötlete volt – büszkélkedett Pongó.

– Jó munkát végzett, törzsőrmester – mondta az Ezredes.

– És innen most hova? – kérdezte szorongva Kisasszony. – Nézze, a kiskutyák reszketnek.

Úgy is volt, nem mintha olyan hideg lett volna, de a meleg konyha után borzasztóan fáztak.

A juhászkutya aggodalmas képet vágott, amit persze nem látott senki, mert ábrázatát mindig elborította a szőr. Mihez kezdjen most kilencvenhét dalmatakölyökkel és két felnőtt dalmatával? – Ma éjszakára megteszi a nagy pajtánk is – szólt végül. – A kiskutyák nem fognak fázni a szalmában. Egy kilométerre van, csak át kell vágnunk a pusztán.

Egy kilométerre! Csekély távolság Pongónak és Kisasszonynak. Annál nagyobb, jóval nagyobb az apró Pöttömnek! Alig néhány száz méter után Pongó kétségbeesve gondolt arra, milyen hosszú út áll előttük Londonig.

A nagyobb kutyák boldogan szaladtak előre. A közepes méretű kutyák egesz jól megálltak a helyüket. Meg a legkisebb kutyákban is bízni lehetett, hogy képesek eleg sokat gyalogolni. No de a legeslegkisebbek, Pongó saját kicsinyei... Ők hogyan fogják megtenni a jó száz kilométert? Mázli, Pötyi, Rosszcsont és a többi fiú derekasan küszködött, de a lányok botorkáltak, ziháltak és sokszor megálltak, hogy pihenjenek. Ami Pöttömöt illeti, *ő* sohasem jutott volna el a pajtáig, ha a juhászkutya nem ajánlja fel a segítségét. Lekuporodott, Pöttöm felmászott a hátára, és fogával a hosszú szőrébe kapaszkodott. Még így is kétszer majdnem leesett.

– A mi sima hátunkon soha nem maradna meg – mondta Kisasszony Pongónak. – Bárcsak tolhatnám egy babakocsiban!

– Ha lenne is babakocsink, a hátsó lábaidon nem tudnál elmenni Londonig – felelt rá Pongó.

Végre megérkeztek a nagy pajtához, mely a mögött a tanya mögött volt, ahol az Ezredes lakott. A fáradt kiskutyák bebújtak a szénába és szalmába, és menten elaludtak. Pongó, Kisasszony meg az Ezredes az ajtóban állva töprengett a jövőn.

– Itt nem maradhatnak sokáig. Előbb-utóbb kiderülne, hogy itt vannak. És különben is ennyi kutyát nem tudok etetni. Apránként kell eljutniuk Londonba, úgy, hogy naponta csak néhány kilométert tesznek meg – mondta az Ezredes.

– No de hol fogunk aludni? És hol találunk élelmet? – kérdezte szorongva Pongó.

– Mindent nagyon jól meg kell szervezni – mondta az Ezredes. – Remélem, hogy nemsokára, az Alkonyi Ugatáson sikerül megszerveznem az út első szakaszát. Odébb kell mennem egy kicsit a pajtától, mert ha itt ugatok, felébresztem a kedvenceimet.

Pongó felajánlotta, hogy együtt ugat vele, de a juhászkutya hallani sem akart róla. – Önöknek pihenniük kell. Már majdnem tíz óra van. Ha minden úgy alakul, ahogy tervezem, négykor felébresztem önöket, négy után még három órán át sötét lesz. Ennyi idő elég, hogy eljussanak arra a helyre, amelyikre gondolok.

– No de a legkisebb lányom olyan gyenge – aggódott Kisasszony. – Vele mi lesz az úton?

Az Ezredes elmosolyodott, amit persze senki sem látott. – Ami a kicsikét illeti, kigondoltam valamit – mondta. – Most pedig aludjanak csak, aludjanak mind a ketten.

Pongó és Kisasszony tehát bementek a sötét pajtába, és körülszaglászták kicsinyeiket. Egyedül Mázli mozdult meg; elmondta, úgy próbált aludni, hogy az egyik szemét nyitva tartotta, mert őrködni akart.

–Most már lecsukhatod mind a két szemed – szólt rá Kisasszony határozottan.

És Mázli így is tett, abban a boldog tudatban, hogy a szülei átvették az őrséget.

–Mi történik, ha itt találnak ránk? – kérdezte Kisasszony. – Remélem, kedves emberek élnek ezen a tanyán, nem bántanának bennünket.

Pongó korábban is gondolkodott ezen. Úgy vélte, a lapok már annyit írtak róluk és kicsinyeikről, hogy talán biztonságban visszakerülnének Dearlyékhez. No de mi történne a többi kutyával? Még a kedves, drága Dearlyék sem fogadnának be nyolcvankét ismeretlen kölyköt. Szegényeket a rendőrségre vinnék, és bármi megtörténhetne velük. Más lenne a helyzet, ha Dearlyék láthatnák őket. Akkor egyszeriben az összes kutyát a magukénak éreznék, ugyanúgy, ahogyan egyszeriben ő is a sajátjainak érezte őket a sötét konyhában. Valahogyan csak el kell juttatni őket mind Londonba.

Kisasszony ugyanígy érzett, de nem tudta elképzelni, hogy Pöttöm és picinyke lánytestvérei hogyan tudják megtenni majd az utat.

–Most már aludjál – nyalta meg kedvesen Pongó. – Nem örülsz, hogy végül is nem kellett embert harapnod?

– A Baddun testvérek semmivel sem emberibbek Szörny Ellánál – mondta Kisasszony. – Azért boldog vagyok, hogy nem kellett bepiszkítanom a fogaimat.

Nem aludtak volna el olyan könnyen, ha *ők* is látják azt, amit a juhászkutya meglátott. A pusztában lámpások imbolyogtak. A Baddun testvérek jártak kinn, s az eltűnt kutyákat keresték.

13. A kék kiskocsi

Pongó álmában újra a Regent's Parkban járt, egy bot után szaladt, amelyet Dearly úr hajított el, amikor gyengéd vállonveregetés ébresztette. Willow hadnagy volt az.

–Az Ezredes üdvözletét küldi, és szeretné, ha ön és felesége őnagysága felkeresnék.

Kisasszony békésen szendergett. Pongó gyengéden fölkeltette. Megkérdezte tőle, mit álmodott, meg azt, hogy Kisasszony is olyan furcsának találja-e a sötét pajtát, mint nem sokkal korábban ő. A kábult és szorongó Kisasszony azonnal talpra ugrott.

–Jól van akkor – nyugtatta őket a macska – , két napig nem lesz gondjuk az ennivalóval és a szállással. Az Éjféli Ugatáson mindent kiválóan sikerült elintézni. Kérem, kövessenek.

A macska nem szólt nekik a lámpásokkal keresgélő két testvérről.

Még mindig eléggé sötét volt, amikor kiléptek a pajtából, s átmentek az udvaron. A macska egy nagy, fehér ház hátsó ajtajához vezette őket.

–Segítsenek betolni az ajtót – kérte. – Az Ezredes már kireteszelte.

Az ajtó könnyen nyílt. Átmentek a konyhán, majd egy folyosón, amelynek végén nyitott ajtó fogadta őket. Bentről fény szűrődött ki. A macska vezérletével beléptek, és egy gyerekszobában találták magukat, ahol kislámpa világított. A szoba túlsó végében a juhászkutya állt egy kicsiny, festett ágy mellett, melyben egy tágra nyílt szemű kétéves kisfiút pillantottak meg.

–A kis kedvencem, Tommy – mutatta be az Ezredes. – Nagyon szeretne megismerkedni önökkel.

Pongó és Kisasszony odament a kisfiúhoz, aki mindkettőjüket megsimogatta, aztán különös, makogó hangokat hallatott. Ezek a hangok nem voltak sem emberiek, sem kutyásak. A juhászkutya azonban láthatóan mindent értett, és láthatóan Tommy is értette, amit a juhászkutya válaszolt. Pongó arra gondolt, hogy ez valami új nyelv lehet, félig kutyás, félig emberi.

– Tommy szeretne kölcsönadni önöknek valamit – mondta az Ezredes. – Tudja, milyen nagy szükségük van rá, és nagyon szeretne segíteni önökön. Tessék, itt van.

Pongó és Kisasszony ekkor egy fából készült, kékre festett apró kocsit pillantott meg. Olyan volt, mint egy igazi falusi kocsi, négy nagy kerékkel, oldalt rácsokkal, hogy a széna ne hulljon ki belőle. Most is tele volt szénával. Az elejéből hosszú rúd állt ki, melynek keresztben hozzáerősített fogantyúját megmarkolva húzta Tommy a kiskocsit.

– Válasszanak ki két megfelelő méretű kölyköt – javasolta az Ezredes –, akik a kocsirúd két oldalán haladnak majd, a fogantyút pedig a szájukba veszik. Így boldogulni fognak a kocsival. Ha pedig szükséges, hátulról kölykök az orrukkal tolhatják. A legkisebb lányuk kényelmesen utazhat *a* szénában, és ha még valamelyik kicsinyük elfárad, helyet foglalhat mellette, hogy pihenjen.

Pongó és Kisasszony nagy örömmel szemlélte a takaros kiskocsit. Ők méretüknél fogva nem tudták volna húzni, de bizonyosak voltak benne, hogy a nagyobb kutyák közül sokan boldogulnak majd vele.

– De ő tényleg azt akarja, hogy elvigyük? – kérdezte Kisasszony.

A juhászkutya ekkor néhány szót intézett Tommyhoz, aki egyre csak bólogatott, miközben különös nyelvén beszélt.

– A gyerek neve és címe a kocsi oldalára van festve – mondta a juhászkutya –, nagyon örülne, ha majd egyszer visszakaphatná. Természetesen megérti, ha ez valamilyen okból nem lesz lehetséges.

–Ha egyszer hazaérünk, biztos vagyok benne, hogy Dearly úr visszajuttatja – mondta Pongó. – Kérem, mondja meg Tommynak, milyen hálásak vagyunk neki.

A juhászkutya tolmácsolta Pongó szavait Tommynak, aki még derűsebben mosolygott, és megint makogó hangokat hallatott.

–Azt mondja, örül az önök örömének, és hogy szeretné látni az összes kiskutyát. Úgy vélem, mindnyájan nyugodtan elvonulhatnának Tommy ablaka alatt, amikor távoznak; erre egyébként most már hamarosan sor kerül.

Búcsút vettek Tommytól; a juhászkutya utolsónak maradt, húzta a kiskocsit végig a folyosón, majd a hátsó ajtón át kijutott vele. Nem volt könnyű dolga.

–Szerencse, hogy a kis kedvencem a földszinten alszik – mondta. – A lépcsőik ugyanis nagyon magasak. Soha nem jutnék le ezzel a kocsival.

Visszamentek a pajtához, és felébresztették a kölyköket. A nagyobbak mind kijöttek, hogy kipróbálják a kocsit. A hold már lejjebb szállt, de azért még mindig jól láttak. Egy nyolctagú csapat méretben tökéletesen illett a kocsihoz, és legalább egy tucatnyi másik kölyök is elboldogulhatott vele. Pongó ezért úgy rendelkezett, hogy ők mind a kocsi közelében haladjanak, s felváltva, párosával húzzák. Pöttöm kapott az alkalmon, s betelepedett a szénába, hogy a kutyák gyakorolhassák a kocsihúzást.

Pongó ezalatt értesült az Éjféli Ugatás során kialakult tervekről. Mintegy nyolc kilométert kell megtenniük hajnalig –

körülbelül három óra alatt –, hogy eljussanak egy faluba, ahol az Ezredes egyik barátja lakott a pékségben.

–A szomszédban van egy hentes, úgyhogy az ennivalóval nem lesz gond – mondta az Ezredes. – Holnap, mihelyt besötétedik, további nyolc kilométert kell megtenniük, de erről majd a barátom tájékoztatja önöket. Reményeim szerint tíztizenkét napon belül sikerül eljuttatnom önöket Londonig, s minden állomáshelyen lesz szállásuk, ahol elrejtőzködhetnek és ehetnek. Az utolsó útszakasz lesz a legnehezebb, de arrafelé majd a raktárakban bekvártélyozhatják magukat, ha sikerül kapcsolatba lépnem az ottani őrkutyákkal. Van egy nagy dog valahol Hampstead környékén, aki már hozzáfogott a szervezéshez. Nagyszerű fickó. Értesüléseim szerint dandártábornok.

Még legalább tíz nap! Kisasszony szíve elszorult.

–Pongó – szólalt meg hirtelen –, mikor van karácsony?

–Holnapután – mondta az Ezredes. – No de miket is beszélek. Holnap, hiszen karácsonyest ma lesz, csak még nem virradt meg. Ne aggódjék, Kisasszony, gondoskodtam karácsonyi vacsoráról.

Kisasszony azonban nem az ennivalóra gondolt, hanem Dearlyékre, akik egyedül töltik a karácsonyt. Néha megfeledkezett róluk legfeljebb egy vagy két órára, de soha hosszabb időre. Eszébe jutott az utolsó este, amikor fejét Dearly úr feleségének térdén pihentette, és szót próbált érteni vele, eszébe jutott a meleg fehér nappali, ahol Dearlyék a karácsonyfát akarták felállítani, körberakva a bárom kutyának és a tizenöt kölyöknek szánt ajándékokkal. Kisasszony ugyanis kihallgat-

ta, amint Dearlyék az tervezték, hogyan ünneplik a karácsonyestet.

Pongó kitalálta felesége gondolatait, ami nem volt nehéz, hiszen őt is hasonló gondolatok foglalkoztatták. – Ne bánkódj, Kisasszony – mondta neki –, jövő karácsonykor otthon leszünk.

Azok a kölykök, akikkel Pongó egymást váltva akarta húzatni a kék kiskocsit, már egészen belejöttek.

–Induljunk hát! – javasolta az Ezredes. – De majdnem elfelejtettem. A teheneink kérik önöket, hogy térjenek be hozzájuk egy italra.

Az Ezredes bevezette Pongót, Kisasszonyt és az összes kiskutyát a homályos tehénistállóba, ahol a széna még mindig nyári szagot árasztott. A főtehenek, Blossom és Clover köszöntötték őket, és elmagyarázták nekik, hogyan szolgálják ki magukat a tejivóban. A kutyák, különösen azok, akik még emlékeztek rá, hogy anyjuk hogyan szoptatta őket, nem jöttek zavarba. Igaz, a legkisebbeknek a hátsó lábukra kellett állniuk, a többiek pedig támogatták őket. Pompás reggeli volt a bőségesen csordogáló meleg tej.

Megköszönték a szíves vendéglátást, és végre eljött az indulás ideje.

Tommy az ablakában állt, és leste a holdfényben elvonuló menetet. Pongó és Kisasszony kedvesen, orrát ráncolva mosolygott Tommyra; mindegyik kutya hátrafordította a fejét, kivéve Pöttömöt, aki a hátán feküdt a szénával teli kocsiban és mind a négy mancsával integetett.

– Tommy mennyire más, mint az a rossz gyerek, aki követ dobott felénk – szólt Pongó Kisasszonyhoz.

– Az a rossz gyerek csak azért volt rossz, mert még sohasem látott kutyát – mondta Kisasszony. És valószínűleg igaza volt.

Az Ezredes a keresztútig kísérte őket, ahol elbúcsúzott tőlük.

– Bárcsak önökkel mehetnék, de dolgom van – mondta. Aztán, a macskával a hátán, sietve búcsút intett, s olyan gyorsan elviharzott, hogy a hálálkodó Pongónak úgy kellett utánuk ugatnia. Az Ezredes visszaugatta, hogy Mázli törzsőrmester most már hadnagy lehet, aztán elügetett. Pongó megmerevedett a csodálkozástól, nem értette, mitől ilyen sietős az Ezredes dolga. Sok időbe tellett, míg megtudta az okát.

Az Ezredes ugyanis nem sokkal korábban értesült Willow hadnagytól arról, hogy a Baddun testvérek, miután nem találták a kiskutyákat a pusztában, már a falu határában vannak, nem egészen egy kilométerre a dalmaták nyomában. Az adott helyzetben úgy érezte, csak egyet tehet, és nagy kedvvel elindult, hogy meg is tegye.

Addig ügetett, amíg meg nem látta a két testvért a lámpásokkal. Ekkor megkérte a macskát, hogy szálljon le a hátáról. Az Ezredes, mihelyt a macska lemászott róla, a két testvérre rontott, és megharapta mind a négy lábukat. Egyetlen kutya aligha harapott még meg ilyen gyorsan négy lábat. A megrettent fivérek dühtől és fájdalomtól eltorzult arccal jajveszékeltek, eldobták lámpásaikat, és amilyen gyorsan csak tudtak, visszasántikáltak a Pokoltanyára. No persze nehéz gyorsan sántikálni, ha valaki mind a két lábát húzza. Sohasem tudták

meg, miféle állat harapta meg őket. Csak azt tudták, hogy nagyon fájt a harapása.

– Ez szép munka volt, Ezredes – mondta Willow hadnagy.

– Ezennel előléptetem kapitánnyá – mondta a juhászkutya. Majd szerényen elköhintette magát. – Jut eszembe! – tette hozzá. – Most neveztem ki magam dandártábornoknak.

14. Karácsonyest

A dalmaták hada eközben rendezett sorokban masírozott tovább az úton. Hideg, de nagyon csendes éjszaka volt. A kutyák kipihenték magukat, és bizakodva tekintettek a jövőbe. És attól, hogy bármelyik fáradt kölyök megpihenhetett Pöttöm mellett a kocsiban, kevésbé érezték fáradtnak magukat a fáradt kiskutyák. Kisasszonynak eleinte úgy kellett erőnek erejével rávennie a kisebbeket, hogy felváltva pihenjenek. Ám nem túl gyorsan jutottak előre. Sokszor kellett szünetet tartani, mialatt váltották egymást a kocsit húzó kutyák, meg lezajlott a beszállás, illetve kiszállás; minden fél kilométeren pedig az egész sereg megpihent. Mindezzel együtt csodálatosan haladtak, míg végül odaértek annak a falunak a határába, ahol a nappalt akarták tölteni.

Az égbolton már megjelentek a pirkadat első jelei, de Pongó bízott benne, hogy elérik a falut, mielőtt veszélyesen világos lesz. Kissé gyorsította az ütemet, és vidításképpen azt mondta a kölyköknek, gondoljanak a pékségben rájuk váró reggelire.

– Nézzétek! – kiáltotta el magát Pöttöm nem sokkal később. – Kerekeken álló kis festett házak!

Abban a pillanatban Pongó is odanézett, és már tudta, hogy amiket lát, azok nem házak, hanem lakókocsik.

Egyszer, amikor Dearly úrral sétált, már látott ilyeneket, és hallotta, amint Dearly úr arról beszél, hogy a cigányok lakókocsikban élnek, és időnként elviszik az értékes kutyákat.

– Állj! – mondta Pongó hirtelen.

El tudnak-e észrevétlenül menni a lakókocsik mellett? Pongó semmit sem akart kockáztatni. Köztük és a legközelebbi lakókocsi között egy nyitott kaput vett észre. A kutyákat átvezeti a kapun, majd átvágnak a földeken, hogy jó messzire kerüljék el a lakókocsikat. – Halálos csöndben Pongó után a kapun át! – rendelkezett nyomban, s a parancsot egyik kutya a másiknak adta tovább.

Ezzel azonban a kutyatársadalom egyik legkiválóbb koponyája kevés hibáinak egyikét követte el. A legközelebbi lakókocsiban ugyanis egy idős cigányasszony ébren volt, s kinézett a kocsi kis hátsó ablakán. Meglátta a közeledő dalmatákat, s azonnal felébresztette a férjét. Már a férfi is az ablakban állt, amikor Pongó a mező felé vette az irányt.

Az idős cigányasszony soha nem olvasott újságot, így mit sem tudott az ellopott kölykökről. Azt azonban tudta, hogy sok értékes kutyát lát. És tudott még valamit, amit Pongó nem, mégpedig arról, hogy milyen kapcsolat van a dalmaták és a cigányok között. Sokan azt állítják, hogy sok-sok évvel ezelőtt a cigányok hoztak először dalmatákat Angliába. És nem is olyan régen még voltak cigányok, akik mutatványokra betanított dalmatákkal utazták be Angliát. Ezek az idomított kutyák pénzt hoztak a cigányok konyhájára. Az idős asszony emlékezett rájuk, és arra gondolt, milyen pompás lenne pénzkeresetre betanítani ezt a seregnyi dalmatát.

– Siess! Zárd be a kaput! – mondta a férjének. A cigányok különös nyelvén beszélt, melyet románnak neveznek. – Arról a telekről csak egyetlen másik helyen lehet kijutni, ahol lyukas a kerítés. Én felébresztem a többieket, aztán a kerítésnél elkapjuk a kutyákat.

Két perc sem telt bele, és az egész tábor felébredt. Gyerekek kiáltoztak, kutyák ugattak, lovak nyerítettek. Még mindig olyan sötét volt, hogy Pongó öt percen át kereste a rést a kerítésen. És amikor rátalált, rájött, hogy el van zárva az útjuk. Az összes cigány botokkal és kötelekkel felszerelve ott várt rájuk.

– Vissza a kapuhoz, amilyen gyorsan csak tudtok! – kiáltotta a kiskutyáknak.

Ám mire odaértek, a kapu zárva volt. Csapdába kerültek.

Pongó hangosan ugatott, hátha valamelyik cigány kutya segít rajta. Közülük sok visszaugatott, de egyik sem tudott kijönni a bezárt lakókocsikból, ahová azért terelték be őket,

hogy szükség esetén felvegyék a harcot a dalmatákkal. Különben is, csak roma nyelven tudtak ugatni, és semmit sem értettek Pongó szavaiból.

Valaki más azonban értette Pongó szavait. Pongó hirtelen éles nyerítést hallott egészen közelről, és csodák csodájára a ló a szokott nyelven is tudott nyeríteni, nemcsak romául. Megértette Pongót, és Pongó is megértette őt. A lovak majdnem mindig barátságosak a dalmatákkal, talán azért, mert az emberek valaha lovas kocsik kíséretére tanították be őket. Ez a ló fiatalabb volt annál, hogy emlékezhetett volna azokra az időkre, de az első pillantásra megkedvelte Pongót, Kisasszonyt és az összes kiskutyát. Ha ezek a bájos állatkák távozni akarnak a telekről, mi sem egyszerűbb ennél. Odaporoszkált, hosszú, erős fogaival kinyitotta a kaput, majd visszavonult. A kapun át kiözönlöttek a kutyák.

–Vezesd el őket a lakókocsik mellett, amilyen gyorsan csak lehet! – kiáltotta oda Pongó Kisasszonynak, és megvárta, amíg az utolsó kölyök is kijutott a telekről.

–Igen nagy családjuk van! – jegyezte meg a ló. – Nekünk mindig csak egy gyerekünk volt. Sok szerencsét kívánok önöknek.

Elhárította Pongó hálálkodását, majd – nagyon rendes ló lévén – gondosan újra bezárta a kaput. A cigányok, akik a lyukas kerítésnél várakoztak, soha nem tudták meg, foglyaik hogyan oldottak kereket.

Kisasszony, a kölykök serege, leghátul pedig Pongó eszeveszett iramban haladt az úton. A Pöttöm kocsiját húzó kutyák derekasan teljesítették feladatukat. A bezárt cigány kutyák

hallották őket, és vad rohangálásuktól rázkódtak a lakókocsik. A kis ablakokból dühödt ugatás záporozott rájuk.

– A cigánykaraván ugat, a kutyacsapat halad – jegyezte meg Pongó, amikor már érezte, hogy elhárult a veszély.

Néhány perc múltán elérték a falut, ahol aludni akartak. A juhászkutya barátja, egy kellemes külsejű skót juhász már várt rájuk, hogy köszöntse őket.

– Előbb rejtőzködjenek el biztonságosan, aztán beszélgethetünk – mondta. – Már majdnem világos van.

Gyorsan követték őt a kertek alatt a három ódon, nyeregtetős házig. A pék háza középen állt a hentes meg a kéményseprő háza között. A pék, a hentes és a kéményseprő egyaránt özvegyember volt, és – vasárnap lévén – már elmentek, hogy asszonylányaiknál töltsék a karácsonyt. Jobban nem is alakulhatott volna. A pékboltban nem fért el az összes kölyök, de szerencsére volt hátul egy nagy sütöde. Nemsokára az összes kutya biztonságba került, és pompás zsemlében sült kolbászt falatozott. Pongó és Kisasszony a skót juhászkutyával cseverészett, amíg a kiskutyák ettek. A skót juhász aggodalmaskodva rázta a fejét, amikor elmesélték neki kalandjukat a cigányokkal.

– Nem sokon múlott – mondta. – Az a baj, hogy a dalmaták feltűnő kutyák. Kilencvenkilenc az önök fajtájából pedig nagyon feltűnő. Ne értsenek félre, én ezt bóknak szánom. Sokkal nagyobb biztonságban lennének feketében.

– Mint az az aranyos kiskutya ott – mondta Kisasszony.

–Miféle kiskutya? – A skót juhász végighordozta tekintetét a sütödén. – Az a kölyök nem a falunkban lakik – szólalt meg éles hangon. – Ki vagy te, fiam? Honnan keveredtél ide?

A fekete kiskutya nem válaszolt. Szó nélkül odarohant Kisasszonyhoz, és odabújt hozzá.

–Hohó, lassabban a testtel, fiatalember! – mondta Kisasszony. Aztán levegő után kapkodott. – Te jóságos ég! Ez nem lehet igaz! Hiszen ez Rosszcsont!

A kövér kiskutya, aki mindig rosszaságokon törte a fejét, a kéményseprő háza mögött valahogy befurakodott a csűrbe, és ádáz csatát vívott egy zsák korommal.

–Irgalom atyja, ne hagyj el! Rád fér egy kis mosakodás! – fakadt ki az anyja.

A kutyatársadalom egyik legkiválóbb koponyájának ekkor támadt az egyik legokosabb ötlete.

–Rosszcsont – kérdezte tőle Pongó –, sok korom volt a kéményseprőnél?

–Zsákszámra – felelt Rosszcsont.

–Akkor mindnyájan fekete kutyák leszünk – jelentette ki Pongó.

–Az ön férje lángelme – mondta a skót juhász Kisasszonynak, miközben elvezette őket a kéményseprő csűrjéhez.

Rengeteg kormot találtak. Ki tudja, mit akart kezdeni ennyi korommal a kéményseprő.

–Egyszerre tíz kölyök menjen be – adta ki a parancsot Pongó. – Hemperegjetek! Dugjátok bele az orrotokat!

Nagyon rövid idő múltán kilencvenhét koromfekete kutyakölyök állt előttük.

– És most, szerelmem – fordult Pongó Kisasszonyhoz –, mi is hemperegjünk meg a koromban.

Az igazat megvallva Kisasszonynak semmi kedve sem volt hozzá. Még a gondolattól is irtózott, hogy bepiszkítsa csillogóan fehér szőrét, melyen olyan jól mutattak csodálatos fekete foltjai. Ám amikor Pongó segített neki elvégezni az utolsó simításokat – No de mi a baj, Kisasszony, feketében karcsúbb vagy mint valaha. Határozottan karcsú vagy! –, már sokkal jobban érezte magát.

– Rajtam hogyan áll a koromruha? – kérdezte Pongó.

– Csodálatosan festesz – mondta Kisasszony, és ezt hallva az összes kiskutya hangosan felnevetett.

Aztán mindnyájan visszamentek a sütödébe, és lefeküdtek aludni. A skót juhász megígérte nekik, hogy mihelyt besötétedik, eljön értük. Csak hét kilométert kell majd megtenniük a következő pékségig, de úgy vélte, minél korábban indulnak, annál jobb, mert azt hallotta, hogy havazás várható.

– Igen ám, csakhogy karácsony este van, és vasárnap. Valószínűleg sokáig lesznek autók az úton – mondta nekik. – Ezért a földeken át kell menniük. Elkísérem önöket. Most pedig pihenjék ki magukat.

Szegény Kisasszony! Amikor késő délután felébredt és körülnézett, patakzottak koromfekete könnyei.

– Most, hogy feketék, nem tudom megkülönböztetni egymástól a kicsinyeimet – nyögte. Ám hamarosan rájött, hogy

mégis meg tudja különböztetni őket, bár azt soha nem tudta volna elmagyarázni, hogyan.

Újabb lakmározás következett, ha nem is olyan fényűző, mint amilyenről álmodoztak, mert a hentes galád módon bezárta a boltját.

– A pékséggel akkor végeztünk – mondta a skót juhász, miközben behozta az utolsó száraz veknit. – No nem baj, jó vacsora vár önökre. Az út pedig nem tarthat tovább háromnégy óránál. – Ezzel elment, hogy megtudja, érkezett-e valami hír az Alkonyi Ugatással.

Vagy fél óra múltán Pongó aggódni kezdett. Már egészen besötétedett; indulniuk kellett volna. Vajon hol marad a skót juhász?

– Figyelj csak! – mondta Kisasszony hirtelen.

Nagyon, nagyon halkan a skót juhász ugatását hallották. Pongó nevét ugatta újra meg újra.

Pongó és Kisasszony kirohantak a sütödéből a hátsó kis udvarra. Onnan már tisztábban hallották a skót juhászkutyát. A hangzásból ítélve azonban elég messze lehetett. Pongó viszszaugatott neki. Aztán a skót juhász gyorsan elmondta, mi történt.

Bennrekedt az egyik házban, és nem tud kiszabadulni. A postamesternő megígérte a péknek, hogy a gondját viseli, amíg a pék a karácsonyt a lányánál tölti. Az asszony úgy vélte, ilyen hideg éjszakát nem tölthet a szabadban egy kutya, ezért bezárta, ő pedig elment valahova. A skót juhász megpróbálkozott az összes ajtóval és ablakkal, de egyiket sem

tudta kinyitni. Ezért ígérete ellenére nem tudja elkísérni a dalmatákat.

–Ki van zárva, hogy eltévedjenek, Pongó – ugatta. – A sütöde mögött menjenek ki a mezőre, és egyenesen haladjanak tovább, nyolc kilométer lesz az út.

Pongó mondta neki, hogy ne aggódjék, de a szegény skót juhászkutya nagyon el volt keseredve. – Itt ülök bezárva, jó vacsora mellett a meleg tűznél, és nem tudok segíteni önöknek.

Pongó és Kisasszony mondták neki, hogy egye meg a vacsorát, élvezze a tűz melegét, és megköszönték mindazt, amit értük tett.

–Most pedig indulás – vezényelte Pongó, és kivezette a kiskutyákat a sütödéből. – Aztán senki se kódorogjon el! Ebben a sötét éjszakában nem lenne könnyű megtalálni egy elveszett fekete kölyköt.

Nem is volt igazán sötét az éjszaka, mert a hold már felkúszott az égre, és a csillagok is előbújtak. Az egyik csillag különösen nagynak és fényesnek látszott.

–A skót juhász azt mondta, egyenesen előre, és az a csillag is egyenesen előre mutat – mondta Pongó. – Az fog vezetni bennünket. – Örült, hogy a földeken mennek, s nem az úton. Eszébe jutott ugyanis, hogy Szörny Ella azt mondta a Baddun fivéreknek, holnap este eljön és megszámolja a kutyatetemeket. Holnap este most volt, és a nagy zebracsíkos autó valahol London és Suffolk között járhatott. Szörnyű lenne találkozni vele! Maga előtt látta a fényszórók vakító ragyogását, ahogy Szörny Ella egyenesen belehajt a fejvesztve menekülő kiskutyák seregébe. Még jó, hogy kerülni fogják az utakat! De még

így is beleborzongott, amint eszébe jutott, hogy Szörny Ella egészen közel lehet. Gyorsan elhessegette a gondolatot, és Kisasszonnyal együtt menetoszlopba sorakoztatta a kölyköket.

Útjuk füves réteken át vezetett, ahol Pöttöm kocsija zökkenőmentesen gördült. Pongó minden sövénynél vagy árroknál megállt, és megszámolta a kölyköket, nehogy egyetlenegy is elkóboroljon. Kisasszony közben rendszeresen kijelölte, kik legyenek a kocsit húzó és a benne pihenő kutyák. Már a legkisebbek is kezdtek megedződni; még Pöttöm is kiszállt a kocsiból, és három legelőn gyalog vágott át, amíg újra felkéredzkedett.

– Ha így megy tovább, nemsokára jó tizenöt kilométert tudunk megtenni naponta – állapította meg Pongó.

Vagy öt kilométer volt már mögöttük, amikor bekövetkezett az éjszaka első sorscsapása. Hirtelen ütődés hallatszott, majd Pöttöm elvisította magát. Kiesett a kék kiskocsi egyik kereke.

Pongó rögtön látta, hogy a kocsit meg lehet javítani. Az egyik faszeg, amely a kerékagyat a tengelyhez erősítette, kilazult. De vajon sikerül-e a fogaival visszahelyezni a faszeget? Megpróbálta, de nem ment.

– Boldogul-e Pöttöm a kocsi nélkül? – kérdezte suttogva Kisasszonytól.

Kisasszony a fejét rázta. Legkisebb lánya gyalog vágott át három legelőn, s ez bőven elég volt neki. De a többi lány sem tud pihenés nélkül másfél kilométernél többet megtenni.

– Akkor meg kell javítanom a kocsit – mondta Pongó. – Segítsél, tartsd a kereket.

Újra meg újra próbálkoztak, de mindhiába. Aztán, mikor egy kicsit pihentek, Kisasszony észrevette, hogy sok kölyök reszket.

– Fussanak versenyt, hogy ne hűljenek le – javasolta Pongó.

– Attól viszont kifáradnának – vetette ellene Kisasszony. – Nem mehetnének be abba a pajtába?

Két parcellával odébb egy nagy, cserepes tetőt láttak, de nem valami tisztán, mert a hold elbújt a felhők mögé; így aztán a kocsit is nehezebb volt megjavítani.

– Jó ötlet – mondta Pongó. – És ha megcsináltuk a kocsit, elmegyünk értük.

Kisasszony azt mondta, Pöttöm jobban tenné, ha a kocsiban, a meleg szénában maradna, de Pöttöm a többiekkel akart menni, hogy lássa a pajtát. Bizonyosra vette, hogy a két parcellán át tud vágni gyalog. Kisasszony elengedte. Két erős és a kocsit elhúzni képes kölyök velük maradt. Azt mondták, nekik meg sem kottyan a hideg.

Így kilencvenöt kiskutya, élükön Mázli hadnaggyal, fürgén elindult a pajta felé. Ám amikor odaértek, látták, hogy az épület egyáltalán nem hasonlít a juhászkutya tanyáján lévő pajtához. Szürke kőből épült, és karcsú, részben színes üvegű ablakai voltak, az egyik végén pedig torony magasodott.

– Nocsak, egy bolondvár! – mondta Pöttöm, akinek eszébe jutott a Pokoltanya mellett álló Bolondvár tornya.

Mázli ajtót keresett, s végül lelt is egyet, de zárva találta. Mondta a többieknek, várjanak, amíg körüljárja az épületet, hogy megnézze, hol lehet bejutni.

Pöttöm azonban nem várt. – Gyere – mondta jóban-rosszban vele tartó testvérének, Pötyinek. – Meg akarom nézni ezt a bolondvárat.

Amint a toronyhoz értek, megpillantottak egy résnyire nyílt keskeny ajtót. Olyan nehéz volt, hogy nem tudták benyomni, de a résen valahogyan csak befurakodtak.

Ez a torony belül egyáltalán nem hasonlított a Pokoltanya tornyára. Átjutottak belőle a szürke kőépületbe.

– Ebben a pajtában nincs széna – állapította meg Pöttöm.

Úgy gondolta korábban, hogy majd a szénában fölmelegszenek, de csakhamar rájött, hogy széna nélkül is elég meleg van, mert egy nagy kályhában égett a tűz. A kályha hosszú füstcsöve a fagerendás mennyezeten át vezetett ki a szabadba. A hold közben újra előbújt, és fénye átvilágított a magas ablakokon, úgyhogy az átlátszó üvegen át ezüstös mintákat rajzolt a kőpadlóra, a színes üvegek pedig kék, arany és rózsaszínű rajzolatokat formáltak. Pöttöm puha mancsát végigsimította az egyik színes mintán.

– Tetszik nekem ez a pajta – mondta.

– Nem hiszem, hogy ez pajta lenne – vélekedett Pötyi. De neki is legalább annyira tetszett, mint Pöttömnek. Mászkálni kezdtek, és hirtelen felfedeztek valamit. Bármi legyen a titokzatos hely, kiskutyáknak nagyon is megfelelt. Ugyanis min-

den ülés előtt – és igen sok volt belőlük – kutyakölyöknek való méretű, kipárnázott, igen kényelmes ágyacskát találtak.

–Nocsak, ezeket nekünk készíthették ide! – kiáltott föl Pöttöm.

–Szólok a többieknek – mondta Pötyi, és az ajtó felé indult. Pöttöm boldog kiáltása hallatán azonban visszafordult.

–Nézd csak, nézd! Televízió!

Ez a televízió azonban nem olyan volt, mint a Pokoltanyán. Sokkal nagyobb. Az alakok pedig a képernyőn nem mozogtak, nem beszéltek. Tulajdonképpen nem is képernyő volt az. A figurák tényleg ott voltak: egy alacsony dobogófélén embereket és állatokat láttak, nagyon életszerűen, bár kisebb méretben, mint a valóságban. Mindannyian egy istállóban foglaltak helyet, fölül pedig fényes csillag ragyogott.

–Nézd csak, térdelő kis emberek – kiáltotta Pötyi.

–Az meg valamilyen tehén lesz – mondta Pöttöm, mert visszaemlékezett a tehenekre, akik a gazdaságban tejet adtak az összes kölyöknek.

–Az ott valami lóféle – mutatta Pötyi, felidézve magában a segítőkész lovat, aki kiszabadította őket a mezőn.

–Kutyák nincsenek – mondta Pöttöm. – Milyen kár! De azért sokkal jobban tetszik, mint a rendes televízió. Csak tudnám, miért?

Aztán hangokat hallottak maguk mögött. Mázli és a többiek is bejutottak valahogy. Csakhamar mindegyik kölyök kerített magának egy kényelmes kutyaágyat, lekuporodott és menten elaludt, kivéve Pöttömöt. Ő a rojtokat a fogai közé kapva

előrevonszolta az egyik kutyaágyat, ráült, és tágra nyílt szemekkel csak bámulta az új, még csodálatosabb televíziót.

Mire a hold előjött a felhők mögül, Pongó megjavította a kereket. Mélységes megelégedés töltötte el, amikor a faszeg a helyére került. Kisasszony is büszke volt. Végül is ő tartotta a kereket! Ő, aki azelőtt semmit sem konyított a gépekhez! A két várakozó kiskutya gyorsan a szájába kapta a keresztrudat, és már el is indultak a pajta felé.

Ám ahogy közeledtek, Pongó látta, hogy nem pajtával van dolguk.

–Csak nem gondolod, hogy ide mentek be? – mondta Kisasszonynak.

–Miért ne, ha fáztak – vélekedett Kisasszony. – És különben is, kicsik még ahhoz, hogy tudják, hol nem látják őket szívesen.

Pongó és Kisasszony tudták, az emberek nem szeretik, ha a kutyák bemennek olyan épületekbe, amelyeknek tornyaik és magas, keskeny ablakaik vannak. Fogalmuk sem volt, miért, és először meg is sértődtek egy kicsit, amikor azt a határozott utasítást kapták, hogy kint várakozzanak. Dearly úr felesége azonban egyszer azt mondta: „Szeretnénk, ha bejöhetnétek. Én is sokkal gyakrabban bemennék, ha ti is velem tarthatnátok”. Nyilván ez is valami olyan titokzatos dolog volt, mint az, hogy mindenkinek – még az embereknek is – tilos volt rálépniük a fűre a Regent’s Park bizonyos részein.

–Gyorsan ki kell hoznunk őket – mondta Pongó –, hogy folytassuk az utunkat.

Hamar megtalálták a torony ajtaját, amelyet a legnagyobb kölykök szélesre kitártak. Kisasszony sohasem szerette ezeket a tornyos és magas ablakos, különös épületeket, mert mindig kint kellett maradnia; ám most, alighogy betette a lábát, megváltoztatta a véleményét. Csodálatosnak, igen barátságosnak és – ki tudja, miért – nagyon hívogatónak találta a helyet.

– No de hol vannak a kölykök? – nézett körül.

Látta a sok fekete foltot a holdfény által megvilágított padlón, de teljesen elfelejtette, hogy kicsinyei immár egytől egyig feketék. Aztán mégis eszébe jutott, és ahogy az alvó kölykökhöz közeledett, könnyek szöktek a szemébe.

– Nézd csak, nézd ezt a sok kiskutyaágyat! – kiáltotta. – Milyen jó emberek élhetnek itt!

– Azt hiszem, tévedtem a hely megítélésében – mondta Pongó.

Már éppen fel akarta ébreszteni a kölyköket, amikor Kisasszony közbelépett. – Hadd üljek le a kályha mellé egy kicsit – mondta.

– De ne sokáig, drágám – kérte Pongó.

Fölösleges volt a figyelmeztetés. Kisasszony csak alig néhány percig üldögélt némán. Aztán felkelt és megrázta magát. – Most már indulhatunk. Minden rendben lesz – szólt sugárzó arccal.

Vagy egy órával később, közvetlenül az esti mise előtt a sekrestyés a plébánoshoz fordult.

– Uram, azt hiszem, valami baj van a kályhával.

A templomban ugyanis minden egyes térdeplőpárnán apró, kör alakú koromfolt éktelenkedett.

15. Csak a csoda segíthet

– Most már nem sok van hátra vacsoráig – mondta Pongó, miközben újra nekivágtak a holdfényes szántóföldeknek.

Ennél vigasztalóbbat nem is mondhatott volna, mert a kilencvenhét kiskutya már rettenetesen éhes volt. Pongó tudta ezt, mert őt is gyötörte az éhség. Éhes volt Kisasszony is, de nem bánta, mert szívébe békesség költözött.

Megtettek még három kilométert, amikor Pongó falusi háztetők hosszú sorát pillantotta meg a földeken túl.

– Ez lesz az – mondta.

– Mi az az izzó fény az égen a tetők fölött? – kérdezte Kisasszony.

Pongó tanácstalan lett. Látta már hasonlónak a kivilágított városok egét, de falu fölött sohasem tapasztalt ilyesmit. Ez a

fény ráadásul igen erős volt. – Talán nagyobb hely, mint gondoltuk – vélekedett, és úgy érezte, addig nem biztonságos közelebb menniük, amíg nem vált szót valamilyen kutyával. Megálljt parancsolt, s elugatta érkezésük hírét.

– Várjatok ott, ahol vagytok – kapott azonnal választ egy kutyától. – Jövök! – És Pongó, bár nem árulta el Kisasszonynak, érezte, hogy van valami különös az övére válaszoló ugatásban. Hiányolta belőle a köszöntés önfeledt örömét.

Nemsokára egy pompás vörös szetter rohant feléjük. Még meg se szólalt, már tudták, hogy valami nagyon nagy baj van.

– A pékség kigyulladt! – zihálta a szetter.

A hibás kémény okozta tűz alig néhány perce lobbant fel. A tűzoltók még nem érkeztek meg. Senkinek sem esett bántódása, de a sütöde füstölt és lángolt; a dalmatáknak szánt élelem mind-mind elégett.

– Nincs semmi ennivalótok, és nem tudtok hol aludni – nyögte kétségbeesve a szegény szetter. – A falu utcája meg tele van emberekkel. Szegény éhes kiskutyák! – nézett szánakozva Kisasszonyra.

Kisasszony azonban furcsa módon megőrizte a nyugalmát. Ő próbálta vigasztalni a szettert, mondván, hogy keresnek majd valamilyen pajtát.

– De semmilyen helyet sem készítettünk elő – jajongott a szetter. – És sehol sincs tartalék élelem. A falu kutyái mindenüket elhozták a pékséghez, amijük csak volt.

Ekkor éles füttyszó hallatszott.

– Hív a kedvencem – mondta a szetter. – Ő a helyi orvos. A pékségben nincs kutya, így engem választottak ki, hogy elintézzek mindent, én ugyanis első díjat nyertem a kutyakiállításon. Erre most csődöt mondtam.

– Nem mondtál csődöt – nyugtatta Kisasszony. – Mi köze lenne egy kutyának a tűzhöz. Menj vissza a kedvencedhez, és ne aggódj. Majd továbbmegyünk a következő faluig.

– Csakugyan? – mondta a szetter megint zihálva, de megkönnyebbülten.

Kisasszony puszit nyomott a szetterleány orrára. – Menjél csak, kedvesem, sose bánkódjál. És köszönünk mindent, amit tettél.

A füttyszó újra felhangzott, s a szetter borzas farkát vadul csóválva elviharzott.

– Borzas farkú és borzalmasan szeleburdi – mondotta Pongó.

– Csak nagyon fiatal – mondta Kisasszony gyengéden.

– Szerintem még nem volt gyermeke. Akkor hát induljunk a következő falu felé.

– Köszönöm, hogy olyan bátor vagy, drága Kisasszony – mondta Pongó. – No de merre van a következő falu?

– Vidéken minden irányban vannak falvak – jelentette ki okosan Kisasszony.

Pongó szerető mosollyal leplezte kétségbeesését. – Menjünk ki az országútra – nyögte ki.

– De mi lesz az autókkal, Pongó?

– Nem maradunk sokáig az úton – felelte Pongó.

Aztán elmondta Kisasszonynak, hogyan határozott. Lehet, hogy a következő falu már csak néhány kilométerre van, de sok kölyök már olyan fáradt és éhes, hogy nem tud eljutni odáig, hiszen néhányan máris elaludtak a fagyos földön. A levegő pedig percről percre hidegebb lett.

–Ha eljutunk is a következő faluig, hol aludjunk, Kisasszony, mit együnk, amikor semmi sincs előkészítve? Be kell adnunk a derekunkat, drágám. Gyerünk, ébreszd fel a kicsiket! Futólépésben induljon mindenki!

Az ébredező kiskutyák nyöszörögtek és remegtek. Kisasszony látta, hogy már a legerősebbek is szörnyen fáznak. Segített Pongónak, hogy szaporán felsorakoztassák őket. – Pongó, mit értesz azon, hogy adjuk be a derekunkat? – kérdezte suttogva.

–Be kell mennünk a faluba és megtalálni a rendőrséget – mondta Pongó.

Kisasszony rémülten meredt rá. – Nem, nem Pongó! A rendőrség elveszi tőlünk a kölyköket.

–A kölyköknek viszont enniük kell, Kisasszony. És talán együtt maradhatunk, amíg Dearly úr értesül rólunk. Ha olvasnak újságot, tudni fogják, hogy mi vagyunk az eltűnt dalmaták.

–Mi már nem vagyunk dalmaták, Pongó – kiáltotta Kisasszony hanem fekete kutyák. Közönséges kóbor ebeknek fognak hinni bennünket. És törvényen kívül vagyunk: kilencvenkilenc kutya nyakörv nélkül. Börtönbe kerülünk.

–Nem, Kisasszony! – ellenkezett Pongó, de megingott. Elfelejtette, hogy most már feketék. Mi van akkor, ha a rendőrség mégsem ismeri fel őket? Mi van akkor, ha Dearlyéket nem értesítik? Mi történik azokkal a kóbor kutyákkal, akikért senki sem jelentkezik?

–Kérlek, Pongó, könyörgök! – kiáltotta Kisasszony. – Folytassuk az utunkat! Tudom biztosan, hogy minden rendben lesz.

Közben már elérték az országutat, és a falu szélén jártak. Pongónak döntenie kellett, s a döntés kényszere borzalmas volt. Mégis úgy vélte, hogy az éhes, kimerült kiskutyákat nem viheti tovább a kilátástalan téli éjszakában, bölcsebb, ha megbízik a rendőrökben.

–Kisasszony, drága Kisasszony, muszáj elmennünk a rendőrségre – mondta, és a falu felé fordult. Látszott az égő pékség, s abban a pillanatban hatalmas láng kapott bele a tetőbe. A láng fényénél Pongó jól látta, amint a főutcán a helybeliek láncot alkotva adogatják egymásnak a vizesvödröket. De látott még valamit, amitől földbe gyökeredzett a lába. – Állj! – ugatta, amilyen hangosan csak tudta.

Az égő pékség előtt egy nagy, fekete-fehér zebracsíkos autó parkolt. És ott volt Szörny Ella is, a kocsi tetején állt, ahová azért mászott fel, hogy jobban lássa a tüzet. Fehér arca és teljesen egyszerű fehér nercbundája már nem látszott fehérnek. Tetőtől talpig aranylott a tűz vöröses fényében. És ahogy a lángok egyre magasabbra csaptak, tapsolni kezdett az elragadtatástól.

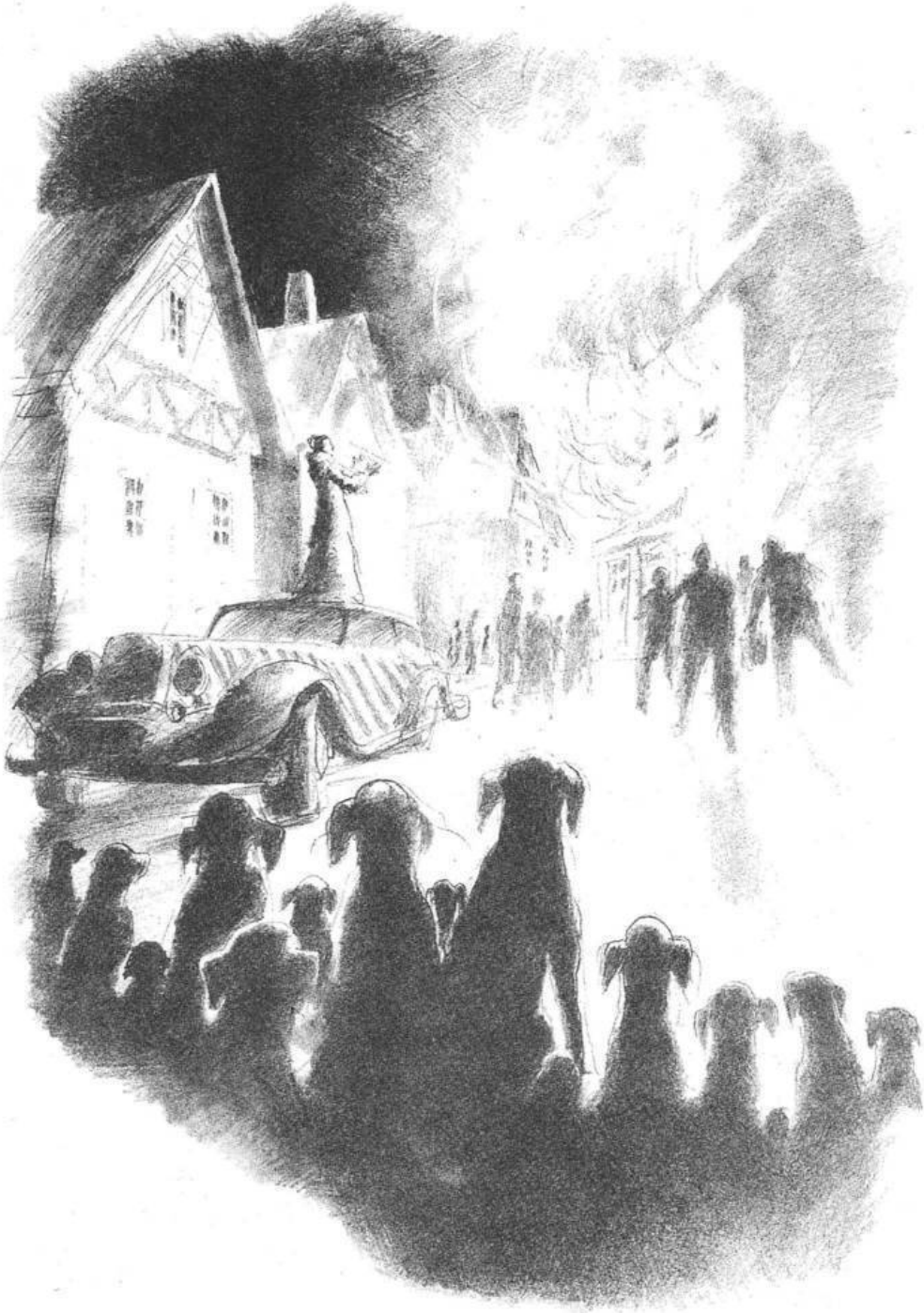

A következő pillanatban vadul felzúgtak a szirénák. A tűzoltók végre megérkeztek. Sok kiskutya számára már túl sok volt a zajból, a lángokból és főleg Szörny Ella látványából. Rémült visítozásba csaptak, megfordultak és menekülni próbáltak. Pongó, Kisasszony és Mázli kétségbeesve igyekezett fenntartani a rendet.

A tűzoltóautó szirénázásától szerencsére senki sem hallotta az ugatást és nyüszítést. A megrettent kölykök némi idő múltán engedelmeskedtek Pongónak, és abbahagyták a fejvesztett menekülést. Igen szégyenkezve hallgatták Pongót, aki elmondta nekik, hogy bár nagyon is megérti érzelmeiket, de sohasem szabad ilyen meggondolatlanul viselkedniük, mindig azonnal teljesíteniük kell a parancsokat. Pongó ezután megdicsérte a Pöttöm kocsijától nem tágító kutyákat, megdicsérte Pötyit, aki Pöttöm közelében maradt, kimentette Rosszcsontot az árokból, majd gondosan megszámolta a kölyköket. Mindezt a lehető legnagyobb sietséggel tette, mert most már tudta, hogy mindenképpen folytatniuk kell az útjukat. Bizonyosan beleütköznek Szörny Ellába, ha elmennek a rendőrségre.

Minden eddiginél súlyosabb megpróbáltatásokban volt részük. Nemcsak az éhséggel és a hideggel kellett megbirkózniuk, mindezek tetejébe ott volt Szörny Ella is. Abból, ahogyan a kocsija a pékség előtt állt, tudták, hogy ellenségük már járt a Pokoltanyán, értesült szökésükről, és most bizonyára visszafelé tart Londonba. Bármelyik pillanatban otthagyhatja a tüzet és utolérheti őket.

Bárcsak letérhettek volna az útról, hogy megint a szántóföldeken haladjanak! Az országutat kétoldalt azonban olyan sűrű erdő kísérte, amelyben a sereget nem lehet együtt tartani.

–Minden rosszban van valami jó. Ha látjuk a kocsi fényszóróját, elrejtőzködhetünk – magyarázta Pongó a kölyköknek. Aztán folytatták tovább a menetelést.

–Most legalább nem fáznak – mondta Kisasszony. – És elfeledkeztek a fáradságukról meg az éhségükről. Minden rendben lesz.

Néhány kilométeren át egész jó ütemben haladtak, aztán egyre lassultak.

–Le kell pihenniük a kicsiknek – mondta Kisasszony. – Ez a hely jó lesz.

Azon a ponton az országút mellett kicsinyke tisztás terült el. Pongó rögtön megálljt parancsolt, és a kiskutyák lehuppantak a fagyos fűbe. Sokan azonnal elaludtak.

–Nem lenne szabad aludniuk – aggódott Pongó.

–Hagyd őket egy kicsit – mondta Kisasszony.

Pöttöm nem aludt. – Ugye mindjárt egy pajtához érünk, ahol barátságos tehenek lesznek és meleg tej? – ült fel a kocsijában.

–Valami jó biztosan vár ránk – mondta neki Kisasszony. – Bújj bele a jó meleg szénába, kedvesem. Pongó, milyen furcsa ez a csönd.

A faluból már semmiféle zaj sem hallatszott. Szél nem zizzente a füvet, nem borzolta a fákat. Mintha a világ belefagyott volna az ezüstös némaságba.

Pongó puha és pihés érintést érzett a fején, amitől zavarba jött. Aztán rájött, mi az. – Nézd csak, Pongó! Nézd a kiskutyákat! – súgta a fülébe Kisasszony.

A kormos fekete testeken apró fehér pöttyök jelentek meg. Havazni kezdett.

– Azelőtt fekete foltos fehér kutyák voltak, most fehér foltos fekete kutyákká változnak át – mosolyogott Kisasszony. – Nemsokára teljesen fehérek lesznek. Milyen puha és finom a hó!

Pongó nem mosolygott. – Ha tovább alszanak és a hó teljesen betakarja őket, soha nem ébrednek fel, hanem megfagynak a puha, finom hó alatt! Felkelni, kiskutyák! Felkelni! – kiáltozta.

Időközben azonban Mázli és Pöttöm kivételével az összes kölyök mély álomba zuhant a kimerültségtől. Mázli segített szüleinek az ébresztésben; segített Pöttöm is, aki felült kocsijában és harsányan nyüszített. A szegény kiskutyák könyörögtek, hadd aludjanak tovább, akik pedig támolyogva lábra álltak, nemsokára vissza is zuhantak.

– Így sohasem fogunk elindulni – fakadt ki kétségbeesve Pongó.

Pöttöm egy pillanatra abbahagyta a nyüszítést, és hirtelen csend támadt. Aztán a mögöttük elterülő faluból felharsant Anglia leghangosabb autódudájának fülsiketítő hangja.

A kölykök felpattantak, rémületükben megfeledkeztek kimerültségükről.

–A fák közé! – kiáltotta Pongó. Aztán látta, hogy az erdőt drótháló veszi körül, amelyen még a legkisebb kutya sem fér át. És sehol egy árok, ahol elrejtőzködhetnének. Ám észrevette, hogy ha egy kicsit arrébb mennek, véget ér az erdő. – Tovább kell mennünk – kiáltotta. – Hátha szántóföldek jönnek, hátha lesz egy árok.

A duda újra felharsant, többször is. Pongó rájött, hogy a tűzoltók eloltották a tüzet, és a száguldó Szörny Ella rebbenti szét az útjába akadó parasztokat. Már csak három kilométerre lehet mögöttük, a nagy, csíkos autó pedig két perc alatt megtesz ennyit. Az erdő azonban véget ért, és szántóföldek tárultak a szemük elé!

–A szántóföldre! – kiáltotta Pongó. – Gyorsabban, gyorsabban!

A kölykök nekiveselkedtek, de aztán rémülten hőköltek vissza. Az erdő abbamaradt, de a drótháló mindkét oldalon folytatódott. Nem tudtak letérni az útról. A duda pedig újra felharsant, most még hangosabban és még közelebbről.

–Most már csak a csoda menthet meg bennünket – mondta Pongó.

–Akkor meg kell találnunk – mondta határozottan Kisasszony. – Pongó, mit jelent az, hogy csoda?

Ekkor hirtelen egy hatalmas zárt teherautót pillantottak meg a kavargó hóban. A kocsi hátfala le volt eresztve, belsejét lámpa világította meg. Bent egy Staffordshire bullterrier ült valami újságpapíron, szájában rövid cseréppipával. Legalábbis cseréppipának látszott. Valójában cukorból volt, és eredetileg sokkal hosszabb lehetett. A terrier ekkor szájába kapta a

pipát és megette. Aztán felnézett az újságból – nemcsak ült rajta, de olvasta is –, és döbbenten meredt az eszeveszetten rohanó kutyaseregletre.

–Segítség, segítség, segítség! – ugatta Pongó. – Üldöznek bennünket. Hol tudunk letérni az útról?

–Nem tudom, cimbora – ugatta vissza a terrier. – Inkább bújjatok el a kocsimban.

–A csoda, a csoda! – lihegte Pongó Kisasszonynak.

–Gyorsan, kicsikéim! Ugorjatok be ebbe a nagyszerű csodába – mondta Kisasszony, aki immár azt hitte, hogy a csoda valójában bútorszállító kocsit jelent.

A kölykök csapatostul ugráltak fel a kocsi hátsó részébe. Felkerült Pöttöm kocsija is, volt, aki elölről húzta, volt, aki hátulról tolta. Egyre több kiskutya ugrott vagy mászott fel, végre az egész sereg feljutott a kocsiba.

–Az árgyélusát, ti aztán szép számmal vagytok – állapította meg a terrier, aki a teherautó falához lapult. – Még szerencse, hogy a kocsi üres volt. Ki az ördög van a nyomotokban, cimborák?

–Ráhibáztál, éppen annak valamelyik rokona – válaszolta Pongó. A fülsiketítő duda újra felhangzott, és már látták a két vakító fényszórót a távolban. – És azzal a kocsival jön.

–Legjobb lesz, ha kikapcsolom a fényt – mondta a terrier, és fogaival ügyesen kezelésbe vette a kapcsolót. – Így ni.

Pongó azt hitte, eláll a szívverése. Hirtelen rájött, borzalmas hibát követett el, amikor hagyta, hogy a kölykök bemásszanak a kocsiba.

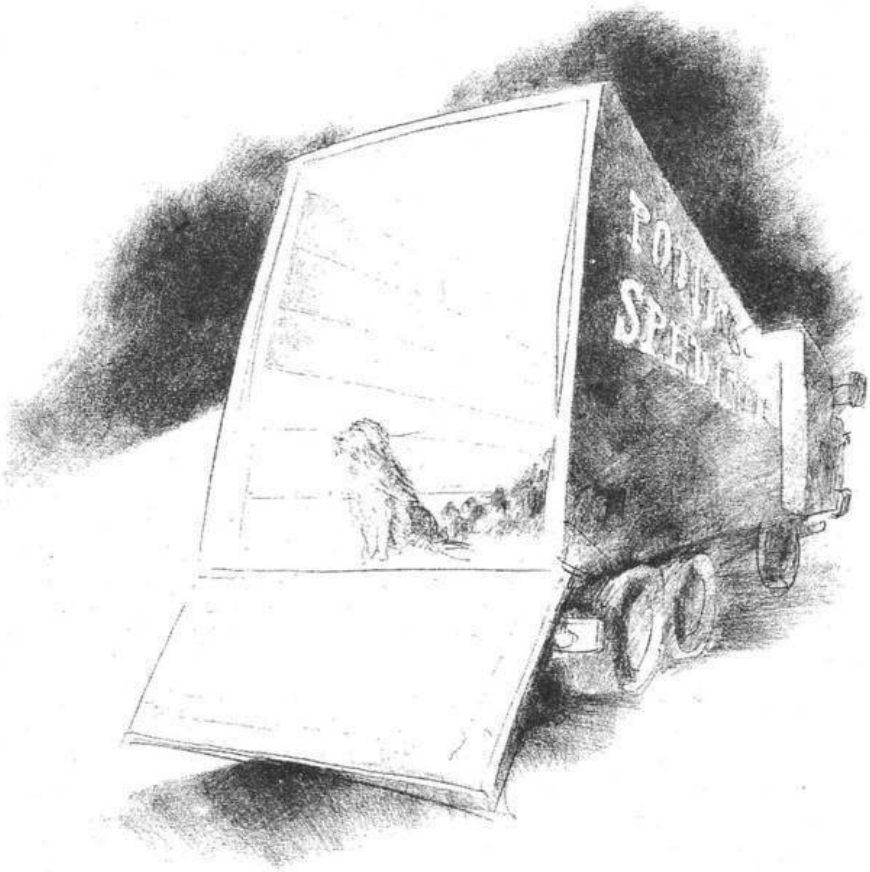

– A fényszóró be fog világítani – lihegte. – Az ellenségünk meglátja a kutyákat.

– Fekete kutyákat fekete kocsiban? – szólt a terrier. – Csak csukják be a szemüket.

Kitűnő ötlet! Pongó gyorsan kiadta a parancsot.

– Kölykök, csukjátok be a szemeteket, mert különben hiába van sötét, ékszerként fognak csillogni a fényszórótól. Csukjátok be, és bármennyire féltek, ne nyissátok ki, amíg nem mondom. Ne feledjétek, az életetek függhet attól, hogy engedelmeskedtek-e. Csukjátok be a szemeteket és tartsátok csukva.

Az összes kiskutya azonnal lehunyta a szemét. A kocsi fényszórója már csak pár száz méterre lehetett.

– Csukd be a szemed, Kisasszony – mondta Pongó.

– És te se felejtsd el becsukni a tiédet, cimbora – figyelmeztette Pongót a terrier.

Már hallották a kocsi motorjának vad berregését. A fülsiketítő duda újra meg újra felharsant, mintha csak félre akarná tessékelni az útból a teherautót. A motorzaj egyre erősödött. A fényszórók olyan élesen világítottak, hogy Pongó csukott szemmel is látni vélte őket. Vajon a kölykök teljesítik-e a parancsot? Vagy félelmükben kitekintenek a közelgő kocsira? Maga Pongó is erős vágyat érzett erre, meg rettegett attól, hogy Szörny Ella kocsija beleszalad a teherautóba. A duda és a motor zaja egyre fülsiketítőbbé vált; a fényt még csukott szemmel is alig lehetett elviselni. Aztán a nagy csíkos autó elzúgott mellettük, csak ment, ment belebődült az éjszakába.

– Kinyithatjátok a szemeteket, bátor, szófogadó kiskutyáim – kiáltotta Pongó. És a kölykök meg is érdemelték a dicséretet, mert a parancsszóig mindegyikük lehunyva tartotta a szemét.

– Nem mindennapi kocsi volt, cimbora – mondta a terrier Pongónak. – És bizonyára az ellenségetek sem mindennapi. Mellesleg kik vagytok? A helybeli fekete kutyafalka? – Aztán hirtelen megkövülten meredt Pongó orrára. – Macska legyek, ha ez nem korom! Engem azonban nem lehet félrevezetni. Ti vagytok az eltűnt dalmaták. Eljöttök ezzel a kocsival Londonba?

Londonba? Ezzel a csodálatos kocsival?! Pongó és Kisasszony nem akart hinni a fülének. A kiskutyák közben már el is aludtak a bútorcsomagolásra használt rongyokon és takarókon.

– De honnan ez a sok kölyök? – mondta a terrier. – Az újságok a feléről, sőt a negyedéről sem tudnak. Szerintük csak tizenöten tűntek el.

Pongó magyarázkodni kezdett, de a terrier azt mondta, majd London felé lesz idejük bőven a beszélgetésre. – A kedvenceim bármelyik pillanatban kijöhetnek abból a házból. El tudod képzelni, milyen egy költöztetés vasárnap, ráadásul karácsony estéjén? Tegnap azonban elromlott a kocsi, ezért elhúzódott a munka.

– Hány nap múlva érünk Londonba? – kérdezte Kisasszony.

– Hány nap múlva? – ismételte a terrier. – Legfeljebb egy-két óra, és ott leszünk, ahogy a kedvenceimet ismerem. Gyorsan

haza akarnak érni, hogy feldíszítsék a gyerekeik karácsonyfáját. Pszt! Maradjatok csendben!

Egy erős köténytyt viselő nagydarab férfi lépett ki a közeli házból. „Még véget sem ér az egyik veszély, máris fenyeget a másik. Eddig tartott volna a csoda?” – gondolta Kisasszony.

A farkát önfeledten csóváló terrier a férfi mellére ugrott, és majdnem ledöntötte.

–Nézd csak, Bill! – vetette oda a férfi a másiknak. – Hogy ficánkol a mi ágyúgolyócskánk.

Bill még nagyobb termetű férfi volt, de még őt is megrendítette a terrier szeretethulláma.

–Na elég volt, te kis bomba – kiáltott rá a terrierre nagy szeretettel.

A két férfi és a terrier visszajött a kocsihoz, a terrier hátul felugrott. Az összekuporodó kormos dalmaták láthatatlanok voltak a sötétben.

–Ott jobban érzed magad, ugye – mondta Bill. – Istentelen hideg van, annyi szent. – Becsukta a hátfalat. – A következő megállónk St. John’s Wood! – kiáltotta. Aztán már indultak is.

„St. John’s Wood! Hiszen ott lakik Kiváló Állatorvos, egészen közel a Regent’s Parkhoz. Micsoda szerencse!” – gondolta magában Pongó. Aztán óraütést hallott. Még csak nyolc óra volt.

–Kisasszony! – kiáltotta. – Ma este otthon leszünk. Otthon leszünk karácsonyra!

–Igen, Pongó – mondta Kisasszony derűsen. Lelke mélyén azonban nem volt olyan derűs. Kisasszonyba ugyanis, aki olyan bátran viselkedett, és annyira bizakodó volt, amíg meg

nem találták a csodát, hirtelen nagy félelem hasított. Mi lesz, ha Dearlyék nem ismerik fel őket feketén? Mi lesz, ha a drága, drága Dearlyék kiadják az útjukat?

Félelmeiről azonban nem szólt Pongónak. Miért ijesztgesse? A csoda nagyon gyorsan halad! Arra gondolt, Pongóval napokig gyalogoltak, amíg elérték Suffolkot. Mintha már hetek múltak volna el azóta, hogy eljöttek Londonból! Holott mindössze... Mennyi is? Létezhet, hogy csak négy nap telt el? Egy napot a fogadó istállójában aludtak, egyet a kedves spánielnél, egyet a Bolondvárban, egy rövidke éjszakát a pajtában, miután elmenekültek a Pokoltanyáról, aztán egy napot a pékségben. Ennyi minden történt ilyen rövid idő alatt. Most pedig minden rendbe jön, ha hazaérnek? Vajon így lesz-e?

Közben Pongó is aggodalmaskodott. A terriernek mindent elmesélt Szörny Elláról, és emlékezett rá, hogy Szörny Ella miket beszélt akkor éjszaka a Pokoltanyán. Azt mondta, hogy várni akar, amíg az emberek elfelejtik az ellopott kiskutyákat, s aztán újra beindítja dalmataszőrme-üzemét. Kisasszonnyal előbb vagy utóbb biztonságban hazajuttatják ezt a rengeteg kiskutyát (őneki eszébe sem jutott, hogy Dearlyék ne engednék be őket), de mi lesz aztán? Hogyan akadályozhatja meg, hogy más kutyák ne szőrmeként végezzék? Tanácsot kért.

–Mi lenne, ha megölnénk Szörny Ellát? – vetette fel a terrier. – Segítek nektek. Beszéljünk meg egy időpontot.

Pongó megrázta a fejét. Idővel kialakult benne az a meggyőződés, hogy Szörny Ella nem közönséges emberi lény, hanem valamilyen ördögi szerzet. Márpedig ha így van, ki tudná megölni őt? Azt meg semmi esetre sem akarta, hogy a köly-

keinek gyilkos legyen az apjuk. Ellátta volna Szörny Ella baját, ha bármelyik kölykét bántalmazza, de nem tudta elképzelni magát hidegvérű gyilkosként. Ezt meg is mondta a terriernek.

–Mihelyt belevágnál, a véred hamar felforrna – vélekedett a terrier. – Mindenesetre tudasd velem, ha meggondolod magad. Most pedig szundíts egyet, cimbora. Még lesz egy-két tennivalód.

Kisasszonyhoz hasonlóan a terrier is eltöprengett azon, hogy Dearlyék felismerik-e a fekete dalmatákat, és bármilyen aranyos kedvenceik is Pongóéknak, befogadnak-e ennyi kutyát. Minderről azonban mélyen hallgatott.

Kisasszony, akit álomba ringatott a teherautó mozgása, elaludt. Nemsokára Pongó is aludt. Álmában azonban szorongás gyötörte.

A csoda közben csak falta a kilométereket a sötétben.

16. A fehér macska bosszúja

A terrier időben ébresztette őket, mert a kölyköknek készen kellett állniuk arra, hogy kiugorjanak, mihelyt a két férfi lehajtja a kocsi hátsó falát.

–Nem mintha a kedvenceim, ha meglátnának, bántanának benneteket – mondta a terrier –, de késedelmet okozhatna a dolog. A teherautó egy nagy, sötét garázsban fog megállni. Rohanjatok ki, forduljatok élesen balra, és egy gyéren megvilágított sikátorban fogjátok találni magatokat, aztán tűz. Most pedig búcsúzzunk el.

–Üzenhetünk neked az Alkonyi Ugatáson? – kérdezte Pongó.

–Nemigen van rá időm, hogy meghallgassam – mondta a terrier. – De mindent tudni fogok rólatok. Nagyon szeretek újságot olvasni, mivel jó időtöltés útközben. A kocsiban rengeteg újság van a csomagoláshoz. Na, itt is vagyunk.

A kocsi megállt. A terrier hangosan ugatni kezdett.

–Engedd ki, Jim – mondta Bill mielőtt bekövetkezik a hangrobbanás.

Jim leeresztette a hátfalat. A terrier kilőtt. Ezúttal Jimet sikerült felborítania, aztán Bill felé fordult, s ledöntötte a lábáról.

–Alig kapok levegőt – mondta Bill büszkén –, te, te repülő csészealj!

Jim feltápászkodott. – Ha Angliának csak fél tucat olyan kutyája lenne, mint te – szólt minden harag nélkül a terrierhez –, nem lenne szükségünk hadseregre. Na gyerünk haza, te fékezhetetlen rakéta, vár a vacsora.

Bill és Jim annyira el volt foglalva, hogy föl sem tűnt nekik, amint a fekete kutyák kiözönlenek a kocsiból és a sötét garázsból a sikátorba. Már órák óta havazott, egész Londont belepte a hó. A kiskutyák szinte észre sem vették a havat, amikor Szörny Ella kocsija elől menekültek. Most viszont azonnal beleszerettek a csodálatosan puha hótakaróba, és nagyon jó kedvük kerekedett. A teherautóban kialudták magukat. Még mindig éhesek voltak, de nem bánták nagyon, mert csodálatos vacsorára számítottak. Ezt hallván szegény Kisasszony még inkább megsajnálta őket.

Bill, Jim és a terrier másfelé ment ki a garázsból, így Pongó hagyta, hogy a kölykök néhány percig játszadozzanak a havas sikátorban. Aztán Kisasszony rábeszélte Pöttömöt, hogy szálljon vissza kocsijába, s elindultak. A havazás miatt nagyon kevés ember merészkedett ki, ami kapóra is jött, mert a fekete kutyák serege bizony szembetűnő volt a fehér utcákon. Csak egy idősebb úriember pillantotta meg őket, aki kései összejövetelre tartott. Megdörzsölte szemét, majd megrázta a fejét. – És még csak el sem kezdtem ünnepelni a karácsonyt – mormogta.

Alig néhány perc alatt elérték a Külső körutat. A havas Regent's Park csodálatosan szikrázott a csillagfényben.

Pongó megkérdezte Kisasszonyt, emlékszik-e, mit mondott neki, amikor elbúcsúztak a parktól.

– Azt mondtad, gondoljak arra a napra, amikor tizenöt, mögöttünk futkározó kölyökkel fogunk visszatérni. És most kilencvenhét kölykünk van – felelte Kisasszony.

A Külső körúthoz nem azon az úton értek vissza, amelyiken elhagyták, hanem a park másik oldalán, közel Szörny Ella házához. Ahogy a házhoz közeledtek, Pongó látta, hogy mindegyik ablak sötét. Úgy gondolta, nyugodtan megállhatnak egy pillanatra.

– Kölykök, nézzétek – mondta nekik –, ez az ellenségünk háza.

– Belekarmolhatunk? Beleharaphatunk? – kérdezte Mázli.

– Csak megsértenétek a körmeiteket és a fogaitokat – felelte Pongó, miközben felnézett az óriási házra.

Kisasszony szemügyre vette a terepet. Valamit mozogni látott, ami még a hónál is fehérebb volt. Szörny Ella perzsa macskája bukkant elő.

Hátát púpozva dühödten fújtatott. – Hölgyem, eszünk ágában sincs bántanunk önt – nyugtatta meg gyorsan Pongó.

– Kutyától ilyen udvarias szavakat még nem hallottam. Kikhez van szerencsém? Errefelé nincsenek fekete kutyák – mondta a fehér macska.

– Mi, a foltjainktól eltekintve, általában nem vagyunk feketék – mondta Pongó. – Egyszer jártunk az ön házában...

Tovább nem jutott, mert a fehér macska mindent kitalált, annál is inkább, mert sokszor fültanúja volt Szörny Ella és férje beszélgetéseinek.

– Önök mentették ki a kiskutyákat a Pokoltanyáról! Nagyszerű, éljen, éljen! Majd kibújtam a bőrömből örömömben.

Ekkor Kisasszonynak eszébe jutott, mit mondott Szörny Ella azon az éjszakán, amikor a kölykei születtek. A fehér macskához fordult. – Tudhattam volna, hogy számíthatok az együttérzésére, mivel egyszer hallottam, hogy sok kicsinyét elvesztette már – szólt hozzá kedves hangon.

– Eddig negyvennégyet – mondta a fehér macska. – Mindegyiket vízbe fojtotta az a démon, akinél élek.

– Miért nem hagyja ott? – kérdezte Pongó.

– Kivárom a megfelelő pillanatot – válaszolt a fehér macska. – Igazi bosszút akarok állni. Egymagam nem sokra megyek; a mancsaimon kívül nincs egyebem. Addig is elijesztem a személyzetet: bármely macska el tudja hitetni, hogy kísértetek

járnak a házban. Tétlenül nézem az egereket, hadd futkossanak. Ja, és a karmaimmal tönkreteszem a bútorokat! Bár mélységesen elszomorító, hogy Szörny Ella ezt mennyire nem veszi észre, mivel rettenetes háziasszony. Mi lenne, ha a kutyák bejönnének és egy kis pusztítást végeznének?

–Hadd menjünk be, hadd menjünk be! – kiáltozták kórusban a kölykök.

Pongó megrázta a fejét. – Szörny Ella nemsokára itt lesz. Tulajdonképpen meglep, hogy még nincs itthon.

–Ó, már hazajött – mondta a fehér macska de elment vacsorázni. El kellett mennie, mert ma délelőtt megint elriasztottam a személyzetet. Gondoltam, ez lesz az én kis karácsonyi ajándékom Szörny Ellának. Jöjjenek be nyugodtan!

–Nem, nem Pongó! – kiáltotta Kisasszony. – Ez nem a boszszú ideje. Haza kell érnünk a kölykökkel. Éhesek.

A kiskutyák azonban még hangosabban kiáltoztak. – Hadd szedjük szét Szörny Ella házát, hadd menjünk be! – Akkora zajt csaptak, hogy Kisasszony nem értette, mit mond a fehér macska Pongónak. Pongó végre megfordult, lecsitította a kölyköket. – Kisasszony, most már én is úgy érzem, muszáj megtennünk, amire a barátunk kér bennünket. Hosszú időbe tellene, hogy elmagyarázzam, miért. Bízzál bennem, jó?

–Hogyne, Pongó – mondta Kisasszony odaadóan –, ha te úgy gondolod, hogy tényleg bosszút kell állnunk Szörny Ellán... Persze élvezni is fogom az akciót.

–Akkor kövessenek – mondta a fehér macska. – Hátulról megyünk be.

Mázli és két nagyobb, erős hangú kutya őrt állt. Sajnálták, hogy kimaradnak a mulatságból, de tudták, hogy a szolgálat az szolgálat.

–Hármat ugassatok, ha meglátjátok a csíkos autót, vagy halljátok a dudáját – hagyta meg nekik Pongó, majd az összes többi kutya a fehér macska után masírozott. A kék kiskocsit a ház mögötti sikátorban hagyták, mivel Pöttöm mindenáron be akart menni a házba, hogy kivegye a részét a bosszúból.

A fehér macska a szenespincén keresztül vezette őket.

–Itt lent nincs semmi pusztításra érdemes dolog – mondta, s felfelé indult a lépcsőn. Fölmentek a sötét ház emeletére, majd megálltak egy elreteszelt ajtó előtt.

–Nem tudom, el tudja-e húzni a reteszt – mondta a fehér macska Pongónak –, én már annyiszor próbálkoztam.

–Ó, a férjem nagyon ért a reteszekhez – büszkélkedett Kisasszony.

Szép krómozott retesz volt, alaposan beolajozva. Pongó könnyedén megbirkózott vele.

A Külső körút lámpáinak fényében nagy szobát pillantottak meg, telis-tele felakasztott bundákkal.

„Ezt nevezem, Szörny Ellának alighanem több tucat bundája van!“ – gondolta magában Kisasszony. És nemcsak bundák voltak a szobában, hanem megannyi szőrmestóla, muff meg hasonlók is.

–Mindegyik kabáthoz négy kölyök, minden stólához két kölyök, minden muffhoz egy kölyök – ugatta ki Pongó a parancsokat. – Fogakat elő! Szaggatni!!!

A szobában nem volt elég hely a kölyköknek, hogy elvégezzék a munkát, ezért szétszóródtak a házban. Szőrmeszálak szálltak minden irányban. Csincsilla, coboly, menyét, hód, nutria, róka és jó néhány szerényebb minőségű prém darabjai lepték be a házat a konyhától a padlásig. A fehér macska nem feledkezett meg a hermelinből való darabokról sem. Ezekkel ő maga végzett, s olyan gyorsan mozgott, hogy fehér teste szinte elveszett a szétmarcangolt fehér hermelin között.

–Hogy én milyen ostoba vagyok! – fakadt ki. – Már évekkel ezelőtt eszembe juthatott volna.

–Az efféle munkához társaság kell – mondta Pongó.

–Már nincs mit széttépni – szomorkodott Pöttöm, miután cafatokra szaggatott egy cobolygallért.

–Csönd! – kiáltotta hirtelen Pongó. Rosszul hallotta volna? Nem, nem tévedett. A távolból felzúgott Anglia leghangosabb autódudája! A következő pillanatban riadót ugattak a kint őrködő kutyák.

–Gyerünk le a szenespincébe! – ugatta Pongó.

A kiskutyák tülekedve rohantak le a sötét lépcsőkön. A fehér macska egy ablakhoz ugrott. – Lesz idejük – kiáltotta. – A kocsi csak most fordul be a Külső körútra.

Pongó azonban tudta, hogy Szörny Ella kocsija milyen gyors. A kiskutyák pedig átestek egymáson a sötétben; egymásnak ütődtek és csaholtak. Rosszcsont átzuhant a lépcsőkorláton, de csodák csodájára nem esett baja. Végre-valahára kiértek a szenespincéből a sikátorba.

– Mindenki a helyére, hogy számolni tudjak! – ugatta Pongó. Már régen kitalálta a sereg megszámlálásának gyors módját. A kutyák kilenc, egyenként tíz főből álló sort alkottak, és volt még egy héttagú sor, a kocsiban ülő Pöttömöt is beleértve. Pongó gyorsan számolni kezdett. Kilencvenhárom, kilencvennégy... Három kölyök hiányzott!

– Biztos benn vannak valahol a házban – kiáltotta Kisasszony. – Ki kell mentenünk őket!

Pongó a szenespince felé rohant... Aztán megállt, és megkönnyebbülten lihegett. Mázli és a két erős hangú kutya megérkezett a ház bejárata felól. Pongó megfeledkezett róluk, amikor számolt. A sereg immár teljes volt!

– Szörny Ella már majdnem itt van – szólt Mázli.

– Várnunk kell, amíg bemegy a házba, és csak utána vonulhatunk tovább – mondta Pongó, s berohant a Külső körútra kivezető szűk átjáróba.

Kisasszony utánaszaladt. – Vigyázz, Pongó! Meg fog látni!

– Ebben a sötét átjáróban? – mondta Pongó.

A csíkos autó elhaladt az átjáró torkolata előtt. Belül is égett a lámpa, tisztán láthatták Szörny Ellát.

– Ó, Pongó! – siránkozott Kisasszony. – Még mindig az a teljesen egyszerű fehér nercbunda van rajta.

Pongó kiszaladt a Külső körútig, Kisasszony utána. Óvatosan kikandikáltak az átjáróból, s látták, hogy a csíkos autó megáll Szörny Ella háza előtt. Szörny úr, aki a kocsit vezette, kisegítette Szörny Ellát, majd az elülső lépcsőhöz ment. A

kulcsát kereste. Szörny Ella várakozott, a vállára vetett bunda lengedezett a szélben.

– Nem fogok tudni elaludni, ha az övé marad az a bunda – szólalt meg Kisasszony.

– Márpedig neked aludnod kell, Kisasszony – mondta Pongó.

Mindketten ugyanarra gondoltak. A bunda olyan lazán, olyan csábítóan lengedezett! És felbátorította őket a tudat, hogy a kölykök biztonságban kikerültek a házból. Pongó örült, hogy drága felesége ugyanolyan csintalan tud lenni, mint egy kölyök.

– Feketék vagyunk, nem fog ránk ismerni – mondta Pongó. – Gyerünk, próbáljuk meg!

Szörny Ellához rontottak, és belekaptak a bunda szélébe. A bunda lecsusszant Szörny Ella válláról, és ráesett Pongóra meg Kisasszonyra. Vakon rohantak a Külső körúton, úgy tűnt, mintha a rajtuk szétterülő bunda magától futna. – Miféle boszorkányság! – kiáltozott Szörny Ella. – Utána, de gyorsan!

– Csak semmi pánik! – mondotta Szörny úr. – Szerintem az egyik ősöd futott el vele. Inkább gyere be.

A következő pillanatban Szörny Ellával együtt görcsösen köhögni kezdtek. Ahogy kinyitották ugyanis a bejárati ajtót, fojtogató szőrfelhő fogadta őket.

Pongó és Kisasszony valahogy eljutottak az átjáróig, ahol kiszabadultak a kabát alól, s bevonszolták a sikátorba. Ott a kiskutyák vetették rá magukat a kabátra, így végezte a teljesen egyszerű fehér nercbunda.

A Szörny-ház már teljes fénybe borult, és messzire hallatszott Szörny Ella dühödt rikácsolása.

–Most már aztán irány hazafelé – jelentette ki Pongó.

Kisasszonynak hirtelen elszorult a szíve. Hazafelé! No de bejutnak-e egyáltalán otthonukba? Félelmei újra hatalmukba kerítették.

Már ismét a Külső körúton meneteltek. És egyszer csak ott álltak Dearlyék háza előtt.

A nappali ablakából fény szűrődött ki.

–Dearly úr és felesége még nem feküdt le – állapította meg Pongó.

A konyhában is világos volt.

–Butler néni és Cook néni még fenn van – mondta Kisasszony derűsen. Senki sem jött volna rá, mennyire fél, pedig a szíve olyan hangosan kalapált, hogy már attól tartott, Pongó meghallja. Miért engednék be Dearlyék ezt a sok-sok idegen fekete kutyát a házukba? És ha beengednék is őket, hogyan értessék meg Dearlyékkel, hogy ők nem idegen fekete kutyák? Az ugatás nem segít. Nincs más hátra, Pongóval együtt közel kell férkőzniük gazdáikhoz, olyan közel, hogy kormos fejüket Dearlyék térdéhez szoríthassák, vagy kormos mancsaikat Dearlyék nyaka köré fonhassák.

Mi lesz, ha Dearlyék kiadják az útjukat, és kilencvenkilenc éhes dalmatának kell számkivetettként tovább bolyongania az éjszakában?

Ebben a pillanatban újra, nagyon-nagyon sűrűn elkezdett esni a hó.

17. Miféle furcsa fekete kutyák ezek?

A Dearly házaspár, Butler néni, Cook néni és Perdita nagyon szomorú karácsonyestet töltött együtt. Mindannyian nagyon szívélyesek voltak egymáshoz. Perdita annyit nyalogatta kedvenceit, hogy kezükön felrepedezett a bőr, és állandóan be kellett krémezniük. De szerencsére Perdita egészen finomnak találta a krémet.

Perditához nem jutottak el az Alkonyi Ugatás hírei. A Regent's Parknak ezen a részén rossz volt a vétel, Pongó is ezért járt ugatni és fülelni a Kankalin-dombra.

Délután a két néni földíszítette a karácsonyfát. Úgy mondták, Perdita számára, de valójában azt remélték, hogy jobb kedvre derítik a Dearly házaspárt. Dearlyék odahelyezték a fa alá Perdita ajándékát, de nem volt szívük kitenni azt, amit

Pongónak, Kisasszonynak meg a tizenöt kölyöknek szántak, ha mégis véletlenül hazaérkeznének. Dearly úr sejtette, hogy Pongó és Kisasszony a családját keresi valahol, de attól tartott, hogy a kölyköket széthordták egész Angliában, és csak Pongó meg Kisasszony visszatérésében reménykedett.

Amikor kora este elkezdett esni a hó, még rosszabbul kezdték érezni magukat. – Kisasszonyon még a kabátkája sincs rajta – sajnálkozott Dearly úr felesége. Arra gondolt, hogy Pongó és Kisasszony eltévedtek, valahol reszketnek a hidegtől és éheznek. Dearly úr ugyanerre gondolt. De ezeket a szörnyű gondolataikat magukban tartották.

Dearlyék este fölhívták Butler nénit és Cook nénit a nappaliba, s kártyáztak: Fekete Pétert meg hasonlókat játszottak. Mindenki úgy tett, mintha remekül szórakozna, ami nagyon nehezen ment nekik. Végül Dearly úr bejelentette, hogy föltesszi a lemezjátszóra a karácsonyi énekeket.

A karácsonyi énekek mindig szépek, de ha az ember szomorú, még jobban elszomorítják (sőt, vannak olyanok, akiket rejtélyes módon minden szépség elszomorít). A Dearly házaspár, Butler néni és Cook néni nehezen tartotta vissza a könnyeit. Dearly úr észrevette ezt, s azt gondolta magában, ez az utolsó karácsonyi dal, amelyet föltesz. A *Csendes éj* volt az. Felesége leoltotta a villanyt és széthúzta a függönyt, hogy az ének hallgatása közben lássák a csillagokat. És megállapította, hogy megint havazik.

Visszament a heverőhöz, és megsimogatta Perdität, aki kivételesen nem nyalta meg őt, mert a hulló hópelyheket fi-

gyelte. A *Csendes éj* magas, tiszta hangon, békésen és nem túl hangosan szólt.

Hirtelen mindannyian kutyaugatást hallottak meg.

– Ez Pongó! – kiáltott föl Dearly úr, s odaszaladt az ablakhoz.

– Ez Kisasszony! – kiáltott föl Dearly úr felesége, amikor meghallotta a második ugatást, és ő is odaszaladt az ablakhoz.

Az ablakot sarkig tárták, lefelé néztek a kavargó hóesésen keresztül, de a fejük lehanyatlott a csalódástól.

Az ablak alatt két fekete kutya állt.

– Ezen az estén ne legyetek odakinn, kedveskéim – szólt rájuk Dearly úr felesége. – Menjetek haza a gazdáitokhoz.

A gazdáitokhoz kifejezést használta, ahelyett hogy azt mondta volna: a kedvenceitekhez. Ezt a hibát az emberek igen gyakran elkövetik.

A kutyák ismét ugattak, de Dearly úr határozott hangon rájuk szólt – Haza! –, mert bizonyos volt benne, hogy a kutyák valahol a közelben laknak, és este még utoljára kiengedték őket. Becsukta az ablakot. – Furcsa kutyák – mondta a feleségének. – Nem tudom, miféle fajta.

Dearly úr nem hallotta meg Kisasszony kétségbeesett vonítását. Megtörtént, amitől Kisasszony annyira félt: nem fogadták vissza őket, bolyonghattak az éjszakában.

Pongó egy pillanatra pánikba esett. Nem ezt várta, ami történt. De gyorsan észbe kapott. – Nem szabad abbahagynunk az ugatást – mondta. – És sokkal hangosabban fogunk ugatni.

– Ugassanak a kölykök is? – kérdezte Kisasszony.

A kölykök úgy sorakoztak fel, hogy az ablakból nem lehetett látni őket, Pongó ugyanis úgy vélekedett, hogy ennyi kutya egyidejű látványa túl nagy megrázkódtatást okozna Dearlyéknek.

–Ne – mondta tehát. – Csak mi ketten ugassunk, Kisasszony. De felváltva. Előbb vagy utóbb megismerik a hangunkat. Mi felismernénk a hangjukat, bármilyen ruha lenne rajtuk, vagy akármilyen színű lenne az arcuk meg a kezük.

Így tehát Pongó újból ugatott, majd ismét ugatott Kisasszony is. Ugattak és ugattak, szépen felváltva.

–Képtelen vagyok elhinni, hogy ez nem Pongó és Kisasszony – szólt odafönn a nappaliban Dearly úr felesége. – És nézz oda, Perdita milyen izgatott.

–Ez azért van, mert már nagyon szeretnénk, hogy ők legyenek azok – mondta Dearly úr. – De ezekkel a fekete kutyákkal valami nincs rendben, hallgasd csak! Lehet, hogy elvesztek! – Ezzel ismét kinyitotta az ablakot.

Pongó és Kisasszony ugatott, ahogy csak bírt, és hevesen csóválta a farkát.

–Az ember azt gondolná, hogy ismernek bennüket – vélekedett Dearly úr. – Lemegyek, és megnézem, van-e rajtuk nyakörv. Hazavinném őket.

Pongó ezt meghallotta. – Mihelyt kinyílik az ajtó, fuss be, és rohanj föl egyenest a nappaliba – szólt gyorsan Kisasszonyhoz. – Kölykök, ti szaladjatok Kisasszony után, szorosan egymás mögött, az egyiknek az orra a másik farkánál legyen. Dearly úrnak nem maradhat egy másodperce sem arra, hogy

becsukja az ajtót. Mihelyt benn lesztek, megmagyarázunk neki mindent.

A bejárati ajtó kinyílt, és megjelent Dearly úr. Kisasszony pedig berepült, mint a puskagolyó, nyomában Pöttömmel – ezúttal nem a kiskocsijában –, majd következett az összes testvérke, kivéve Mázlit, aki ragaszkodott ahhoz, hogy Pongóval maradjon. Mivel sötét volt és sűrűn esett a hó, Dearly úr egyáltalán nem látta, mi is történik valójában, amíg neki nem ment az egyik kölyök (maga Rosszcsont). Nézett lefelé, mi ütközött belé, s meglátta a fekete kutyakölykök áradatát, amely a bejárati ajtón keresztül, a fehér folyosón át a fehér lépcsőkön zúdult fölfelé.

„Talán csak álmodom” – gondolta magában Dearly úr, és jól megcsípte magát. De a kutyalavina hömpölygött tovább.

Egyszerre galiba támadt. A két kölyök, aki kitartóan húzta Pöttöm immár üres kék kiskocsiját, nem bírt vele fölkapaszkodni a lépcsőn. Dearly úr mindig minden kutyának segített, s most is azonnal fölemelte a kiskocsit. S amikor a kocsit a kezében tartotta, rájött, hogy nem álmodik. „Ezek a kutyák a cirkuszból valók” – villant az eszébe. „De miért pont hozzánk jöttek?”

Egy pillanat múltán beszaladt Pongó és Kisasszony is, majd a kutyaáradat megszakadt. – Van még valaki, kérem? – szólt ki Dearly úr az éjszakába. Megkönnyebbült, amikor nem jelentkezett senki, így aztán ment, és bezárta az ajtót. Pongó kormos hátulsó lába éppen akkor tűnt el a lépcsőfordulóban. Dearly úr négyesével szedte a lépcsőket, s a kezében még mindig ott tartotta a kiskocsit.

A nappaliban hatalmas felfordulás fogadta. Noha jó nagy helyiség volt, a kölykök nem fértek el benne, így aztán felugráltak az asztalokra, a székekre, meg fölmásztak egymásra. Óriási lett a lárma is. Dearly úr felesége alig állt a lábán. Soha életében nem félt egyetlen kutyától sem, de most valahogy furcsán érezte magát. Butler néni és Cook néni a zongora tetején talált menedéket.

Dearly úr bekukkantott az ajtón, azután beszaladt a szomszéd szobába, és kitárta a két helyiség közötti ajtó mindkét szárnyát. A kölykök áradata azonnal átzúdult. S ekkor, hogy némi hely lett a padlón, Pongó elugatta az utasítást:

– Mindegyik kölyök keressen magának egy kis helyet. És hemperegjetek! Te is, Kisasszony! – Pongó szintén így tett.

Dearlyék nagyot néztek, majd mindketten felkiáltottak. – Odanézz!

A fehér szőnyeg mind feketébb lett, a fekete kutyák pedig egyre fehérebbek...

– Ez Pongó! – kiáltotta Dearly úr.

– Ez Kisasszony! – kiáltotta Dearly úr felesége.

– Ez Pongó, Kisasszony meg az összes kölykük! – kiáltotta Butler néni és Cook néni fönn a zongorán.

– Ez azért valamivel több, mint az összes kölykük – jegyezte meg Dearly úr abban a pillanatban, mielőtt Pongó átölelte.

Kisasszony Dearly úr feleségét ölelte át. A szoba sarkában pedig újabb ölelésre került sor. Perdita szinte megvadult, amint szeretett volna nyolc kiskutyát egyszerre átölelni, hiszen saját elveszett kölykei voltak. Pongónak álmában sem

jutott volna eszébe, hogy Perdita kicsinyei is a kiszabadított kölykök között lehetnek. Még csak a barna foltjaikat sem vette észre, mert alig látta a kölyköket nappali fényben azelőtt, hogy meghemperegtek a koromban. Kiderült, hogy Perdita kölyke volt az, aki nagyságban olyan jól illett Pöttöm kék kiskocsija elé, és derekasan húzta is.

Dearly úr letette a kocsit a hátsó szobában, a nénik pedig lekecmeregtek a zongoráról, s szemügyre vették.

– Ez egy gyereké lehet – mondta Cook néni.

– Van rajta név és cím – mondta Butler néni. – A tulajdonos: Tommy Tompkins, Dympling, Suffolk megye – olvasta.

– Dympling? – szólalt meg Dearly úr felesége. – Ott van Szörny Ella vidéki háza. Mesélt róla, amikor együtt vacsoráztunk, és kérdezte, nem szeretnénk-e megvenni.

És ez volt az a pillanat, amikor Dearly úr már mindent világosan látott. Eszébe jutott, hogy Szörny Ella dalmatabundára vágyott, s rádöbbent, hogy azért gyűjtötte össze magának ezt a sok-sok kiskutyát, hogy Szörny úr kabátokat csináljon belőlük.

– Föl kell jelenteni! – kiáltotta egyszerre Butler néni és Cook néni.

Dearly úr erre azt válaszolta, hogy majd karácsony után gondolkodik rajta, most azonban fontosabb dolga van: meg kell etetnie a kiskutyákat. Igen ám, csakhogy a boltok zárva voltak. Sietve telefonált a Ritzbe, a Savoyba, a Claridgesbe meg más jobb szállodákba, és sült húst rendelt. A szállodák

szíves-örömest segítettek, amikor meghallották, hogy az eltűnt dalmaták hazajutottak.

– És legalább hetvennel többen vannak, mint amennyire számítottunk – tette hozzá Dearly úr, nem mintha lett volna ideje megszámolni a kiskutyákat.

– Előbb meg kell fürdetni őket – mondta Butler néni.

– Megfürdetni – sóhajtott Dearly úr felesége. – Az összeset??

– Kormosan nem alhatnak – jelentette ki Cook néni határozottan. – Mi ketten a fürdőszobánkban dolgozunk majd, maguk is a sajátjukban. És mi lenne, ha szólnánk Kiváló Állatorvosnak meg a feleségének, hogy ugorjanak át, és fürdessenek meg egypár kiskutyát a mosókonyhában?

Dearly úr erre felhívta Kiváló Állatorvost, aki örült annak, hogy felébresztették, és karácsony éjszakájának kellős közepén kirángatták az ágyából. Feleségével együtt csakhamar megérkezett.

Dearly úr felesége elővette a legjobb fürdősókat és fürdőolajokat, meg a nászajándékba kapott legszebb színű törülközőket. A két néni begyújtott az összes szobában. A három fürdetőcsoport ezután munkához látott. A ház hamarosan megtelt párával, szétáradt benne a vizes kutyák örömteli szagával keveredő orgona-, rózsa- és jázminillat. A fürdetők hihetetlenül gyorsan dolgoztak, mert egyszerre öt kölyköt fürdettek meg. Ezután rózsaszín, kék, sárga meg zöld törülközőkbe burkolták és az égő tűz mellé fektették őket, hogy megszáradjanak. Dearly úr gondosan feltekerte a nappali szőnyegét, hogy a tiszta kiskutyák ne kormozzák össze magukat.

Mire az utolsó kutyát is megmosták, megérkezett a sült hús. Bőven jutott mindenkinek, még az embereknek is, akik időközben alaposan megéheztek.

Végül Kiváló Állatorvos és felesége hazament, a ház lakói pedig berendezkedtek éjszakára. Pongó és Kisasszony félreérthetetlenül jelezték, hogy a kis szőnyegen és a karosszékekben szunnyadó kölykeiktől körülvéve a saját kosaraikban akarnak aludni. Perdita a mosókonyhába vitte családját, ahol egy elég jó minőségű szaténpaplanon kaptak helyet. A többi kutya a házban szanaszét található ágyakon, díványokon és székeken aludt. Dearlyék és a nénik beérték a székekkel, amelyek meglehetősen kemények voltak, de nem bánták, mert úgysem számítottak sok alvásra. Kéznél akartak lenni arra az esetre, ha valamelyik kiskutyának segítségre van szüksége éjszaka.

Amikor minden elcsendesedett a jól fűtött konyhában, és Pongóék tizenöt kölyke elaludt, Pongó Kisasszonyhoz fordult.

–Emlékszel arra az éjszakára, amikor elmentünk? Emlékszel, hogyan néztünk vissza erre a konyhára? Nézd, a szokásos helyén ott lóg a törvényes nyakörved, holnap már viselheted, és felveheted a csodálatos kék kabátodat is.

–Most már olyan szívós vagyok, hogy nincs is szükségem a kabátra. De azért hiúságból viselni fogom – jelentette ki Kisasszony.

Ebben a pillanatban valami zajt, finom kaparászást hallottak meg az ablak felől. Nagy fehérséggel körülvett két zöld pont nézett befelé. Szörny Ella macskája volt az.

Pongó gyorsan beengedte.

–Szörnyéknél a feje tetején áll minden! – hozta a hírt a macska.

Pongó gyorsan a feleségéhez fordult. – Még nem magyaráztam el neked, Kisasszony. Derék barátunk elmondta nekem, ha bejutunk az elreteszelt szobába, tönkretehetjük Szörny úr egész bundakollekcióját. Szörny Ella beszélte rá, hogy az összeset tartsa ott, s így bármelyiket fölvehesse, ha kedve szotytyan rá. Úgy gondoltam, hogy véget vethetünk Szörny úr prémekkel folytatott üzelmeinek. Ez az, amiért vállaltam a kockázatot, hogy bemenjünk a Szörny-házba. Nem a bosszú kedvéért, hanem azért, hogy a dalmaták biztonságban élhessenek Angliában.

–És ez még nem minden – mondta a fehér macska. – Kiderült, hogy a prémek többsége még nincs kifizetve. Szörny úr tönkrement.

–Szegény ember! – mondotta Kisasszony. – Szinte már sajnálom.

–Nem érdemes – nyugtatta meg a fehér macska. – Ugyanolyan gonosz, mint Szörny Ella. Mindketten gonoszak, csak Szörny Ella erős, ő pedig gyenge. Holnap egyébként elhagyják Angliát, hogy megszabaduljanak az adósságaiktól.

–Szörny Ellának vannak még ékszerei – mondta Kisasszony sajnálkozva.

–Alig akad köztük valódi – mondta a fehér macska. – Ami pedig nem hamis, az Szörny úrnak kell, hogy valami más vállalkozásba foghasson külföldön. Azt mondja, műanyag esőkabátokat fog gyártani.

– Nem fognak valami jól állni Szörny Ellának – nevetett Kisasszony.

– Neki semmi sem áll jól – mondta a macska. – Hallottak már olyan emberekről, akik valamilyen megrázkódtatás hatására egyetlen éjszaka megőszültek? Ez történt Szörny Ella hajának fekete részével. A fehér rész pedig megzöldült, egészen ocsmány árnyalata lett. Az emberek azt fogják hinni, hogy festve van. Na mindegy, én a magam részéről boldog vagyok, hogy végeztem Szörnyékkel.

– És, most hova fog menni? – kérdezte Pongó.

A fehér macska láthatóan meglepődött. – Menni? Nem megyek sehová. Most jöttem ide. Ha önök, kutyák nem ugatnak, már rég idejöttem volna, mégpedig azon az éjszakán, amikor az önök kedvenceitől szardíniát kaptam. Ők nem fognak kidobni. Felugrom és megkeresem őket.

Pongó és Kisasszony ekkor boldog és teljesen gondtalan álomba szenderült. Legfeljebb azt szerették volna tudni, hogy Dearlyék mit csinálnak ilyen sok kutyával...

Dearlyék is szerették volna tudni!

Ha az olvasó is tudni szeretné, olvassa tovább könyvünket. Egyébként van még egy megoldásra váró rejtély. A számtanban járatos emberek többsége valószínűleg azt hiszi, hogy művünk hibás. A címe ugyanis Száz meg egy kiskutya. Nos, nézzük csak. Pongó, Kisasszony és Perdita az három. Kilencvenhét dalmatakölyök volt a Pokoltanyán, beleértve Pongó, Kisasszony és Perdita kicsinyeit is. Három meg kilencvenhét összesen száz. Hol van akkor a százegyedik dalmata?

Róla már esett szó, de az olvasók közül sokan valószínűleg nem emlékeznek rá. Mindjárt felfrissítjük emlékezetüket. És hamarosan többet meg fognak tudni róla azok, akik emlékeznek rá. Tessék parancsolni, az utolsó fejezet következik!

18. A százegyedik kutya

Karácsony első napja a Regent's Parkra néző házban csodálatosan telt el. A jobb szállodák újabb húsokat küldtek, és ugyan természetesen nem jutott elég játék mindenki számára, a kölykök találtak a házban egy csomó dolgot, amivel eljátszhattak, még ha valójában nem játékok voltak is (de aztán azok maradtak). Dearlyék az összes kölyköt elvitték sétálni a havas parkba. Pongó, Kisasszony és Perdita körülöttük rohangált, hogy senki se vesszen el. Amikor alkonyodni kezdett, Pongóék szó nélkül fölvitték Dearlyéket a Kankalindombra, majd Pongó és Kisasszony bekapcsolódott a kutyák távközlési hálózatába. Még az udvarias spánielnek is sikerült üzenetet küldeniük: a házától jó nyolc kilométerre fekvő falu-

ban lakó két kutya elment hozzá, hogy átadja a hírt (ő pedig azt üzente, hogy ő is, meg a kedves, öreg kedvence is jól van). A távugatásokat természetesen mindig láncolatban közvetítették. A legtávolabbi kutya, akivel Pongó és Kisasszony közvetlen ugatási kapcsolatba tudott lépni, a hampsteadi dog volt, a dandártábornok. Ugatása mennydörgésre emlékeztetett.

–Van valami titokzatos ebben az Alkonyi Ugatásban – mondta Dearly úr felesége. – Szerinted beszélnek egymással?

Dearly úr azt mondta, hogy ez csak mese, bár... És ekkor elhallgatott. Miért ne lennének rá képesek a kutyák? Ha arra gondol, mit teljesített Pongó és Kisasszony! Milyen módon hozták el a kilencvenhét kölyköt Suffolkból? Pongó és Kisasszony nagyon szívesen elmesélték volna, de nem tudták.

Mindjárt karácsony után Dearly úr úgy döntött, hogy a lehető leggyorsabban cselekszik, mivel rájött, hogy száz dalmata egy kicsit sok lenne a Regent's Parkra néző házban.

Először is föladott egy hirdetést arra az esetre, ha jelentkeznének a kölykök gazdái. Senki sem jelentkezett, mivel Szörny Ella valamennyi kutyakölyköt megvásárolta, azokat kivéve, akiket Dearlyéktól rabolt el. Ugyanis tapasztalt bűnözőket csak sok pénzért fogadhatott volna föl (például Szörny Ella azoknak a rablóknak, akik Dearlyéktól elvitték a kölyköket, többet fizetett, mint az összes többi kiskutyáért együttvéve). Azok az emberek, akik eladták a kutyakölyköket, természetesen nem tekintették őket elveszettnek, és már nem figyeltek rájuk. Egyvalaki jelentkezett: az a gazdálkodó, aki Perdita tulajdonosa volt. Készségesen eladta a kutyát Dearlyéknek.

Így aztán Dearly úrnak abban a szerencsében lett része, hogy száz bájos dalmata tulajdonosa lett. Elhatározta, hogy megvesz egy jó nagy falusi házat. Ezt hál' istennek megengedhette magának, mert a kormány megint eladósodott, ebből neki viszont ismét haszna származott. Ez alkalommal járadékkal jutalmazták szolgálatait. Dearly úr ezért úgy határozott, hogy abbahagyja a munkát, bár természetesen mindig szívesen segít a kormánynak, amely nem valami jól tudott számolni.

Egy januári napon, amikor elolvadt a hó, feleségéhez fordult. – Mi lenne – indítványozta –, ha elmennénk Suffolkba, visszaadnánk a kék kiskocsit a kis Tommy Tompkinsnak, és szétnéznénk, hátha találunk valamilyen házat? Megnéznénk azt a házat, amelyikben a kutyákat fogva tartották, persze nem azért, hogy pont azt vegyük meg.

Dearly úr felesége ezen csak mosolygott.

Magukkal vitték Pongót és Kisasszonyt, Mázli pedig potyautasként megbújt az ülés alatt: újból látni akarta a juhászkutyát, és szerette volna megkapni a századosi rangot. Aztán nem sokáig maradt az ülés alatt, és mindnyájan örültek, amikor kimászott. Dymplingben átsétáltak a falun, s találkoztak Tommy Tompkinssal meg a juhászkutyával. Rögtön visszaadták neki a kiskocsit, s meg is könnyebbültek Dearlyék, mert nem tudták, hogyan magyarázták volna meg az egészet Tommy szüleinek. Tommynak nem kellett semmit sem megmagyarázniuk, mert még mindig nem beszélt (azok a hangok viszont, amelyeket kiadott, kezdtek jobban hasonlítani az emberi hangra, mint a kutyaugatásra). Dearlyék egy pillanat

alatt rájöttek, hogy Pongó, Kisasszony és Mázli ismeri a juhászkutyát, s odafutott a teknőctarka macska is.

–Most megkeressük Szörny Ella házát – jelentette ki Dearly úr.

Odaértek a Pokoltanyához, amely előtt „OLCSÓN ELADÓ! A tulajdonosok melegebb éghajlatra költöztek” – hirdette egy nagy tábla.

A kapu sarkig tárva, a ház üres volt.

Ugyanis a Baddun testvérek börtönben voltak, mert megtámadták azt az embert, aki el akarta vinni a televíziójukat, mivelhogy nem fizették a részleteket. A börtön nemigen zavarta őket. Ennyi bűnöző szinte jobb társaságot jelent, mint a televízió. Ezenkívül nagyon remélték, hogy bekerülnek a *Mit követtem el?*-be is.

–Hát ez egy szörnyű ház! – kiáltott fel Dearly úr felesége.

–Az a fal nagyon szép! – jelentette ki Dearly úr, aki gondban volt. Ha a száz dalmatát elhozza vidékre, hogyan akadályozza meg, hogy megszökjenek? Éppen erre a szép falra volt szüksége. Csak ne lenne ilyen rút ez a ház!

–Mi lenne, ha fehérre festetnénk? – mondta aztán. – És helyre lehetne hozni a befalazott ablakokat. A ház előtt pedig szép kis tavacska van, szinte tó.

Felesége a fejét csóválta. De miután bementek, látták a szép, nagy helyiségeket, s elképzelték, hogy mindent fehérre festetnek a vörös helyett, Dearly úr felesége megváltoztatta a véleményét.

Pongó, Kisasszony és Mázli átrohantak a konyhán meg az óriási éléskamrán, s visszaemlékeztek, mi játszódott le ott. Dearlyék követték őket, és megpillantották a központi fűtés kazánját. Azután mindannyian az istállóba mentek.

–Itt lakhatnának a kutyák, ha sikerülne kifűteni – mondta Dearly úr.

Amikor pedig fölnéztek és észrevették a tornyot, mindketten rögtön belészerettek. El is döntötték, hogy megvásárolják a Pokoltanyát, és gyönyörű házat alakítanak ki belőle.

–Dalmatadinasztiát alapítunk itt – határozta el Dearly úr.

Kisasszony erre meghökkent, mert azt hitte, hogy ez a kifejezés valami illetlenséget jelent. De Pongó megmagyarázta neki, hogy a dinasztia nem más, mint sok nemzedéken át fennmaradó család.

–És meg kellene alapítanunk a Dearly dinasztiát is, hogy legyenek, akik gondoskodnak a dalmatadinasztiáról – tette még hozzá Dearly úr. Felesége helyeselt.

A Pokoltanya átépítése gyorsan haladt, s egy napsütéses tavaszi napon a Regent's Parkra néző ház előtt megállt egy teherautó meg egy hatalmas emeletes autóbusz. A teherautó a bútorokat vitte, az autóbusz Dearlyéket és a dalmatákat. Cook néni és Butler néni autóval előrement, hogy mindent előkészítsen a Pokoltanyán. Butler néni vezetett. Inasöltözetét sofőrsapkával egészítette ki.

Dearly úr Pongóval és Kisasszonnyal jött ki a házból. Dearly úr felesége Perditával volt, a vállán pedig a fehér macska ült. (A fehér macska is dinasztiát akart alapítani a Pokoltanyán.

Dearlyék megígérték neki, hogy kap egy fehér perzsa kandúrt férjnek.)

A következő pillanatokban két meglepő esemény történt. Először: Kisasszony meglátta a bútorszállító autót.

–Itt a csoda! – szólalt meg rögtön, a kocsiból pedig kipattant a Staffordshire terrier. – Szóval megint találkozunk! – kiáltott rá Pongóra és Kisasszonyra, majd fölugrott Dearly úr mellére.

–Csak hogy tudja, ezt megtiszteltetésnek kell vennie – mondta Jim, aki a kocsi mellett állt.

–Így igaz – erősítette meg Bill. – Maga rokonszenves a mi öreg ágyúgolyónknak.

–Nagyon aranyos kutya – mondta Dearly úr udvariasan, miközben felkelt a földről.

Pongónak és Kisasszonynak sikerült a terriert lecsitítania, még mielőtt Dearly úr feleségénél is tiszteletét tette volna. És ekkor történt a második meglepő dolog.

Egy nagy autó fékezett mellettük, s a benne ülők érdeklődve figyelték Pongót, Kisasszonyt meg Perdität. Egyszer csak vad mozgolódás támadt a kocsiban, kivágódott az ajtó, s kiugrott egy májbarna foltos dalmata. Odarohant Perditához. Rég eltűnt férje volt.

Hercegnek hívták. Az autóban ülő emberek nagyon meg voltak hatódva, hogy milyen hűséges Perditához, s rögtön felajánlották, hogy otthagyják őt Dearlyéknél. Azt mondták, örömükre szolgál, ha Herceg jó kezekbe kerül, mert ők mindig elutaznak, s Herceget olyankor kutyapanzióban kell hagyniuk. Herceg boldog volt. Egyrészt azért, mert Perditá-

val szeretett volna lenni, másrészt azért, mert azonnal fölismerte, hogy kedves emberekkel van dolga.

Ekkor a dalmaták elindultak Suffolkba, s így már százegyen voltak. Mindannyian az autóbusz ülésein foglaltak helyet, néztek ki az ablakokon, az emberek pedig mind integettek nekik, hiszen annyit olvastak róluk az újságokban! A dalmaták mostanra egész híresek lettek. Sok-sok kutya volt az út mentén, mivel az Alkonyi Ugatáson tudomást szereztek az utazásról. A várakozó kutyák elugatták nekik jókívánságaikat, a dalmaták köszönetet ugattak, így az autóbuszban meglehetősen nagy lett a lárma. Ez nem zavarta Dearlyéket. A boldog ugatás kellemes zajt jelentett.

Herceg eleinte bátortalan volt, de Dearly úr mellé ült, aki hátba veregette, amit a nagy kutyák általában igen szeretnek. (A veregetésnek eléggé erősnek kell lennie, de azért nem túlzottan, hogy örömöt és ne fájdalmat okozzon. Dearly úr nagy szakértő volt ebben.) Herceg megcsóválta a farkát, majd egyszer incselkedve belekapott Dearly úr fülébe, aki ezt nagyon jó néven vette.

Amikor a dalmaták Dymplingbe értek, a falu minden lakója köszöntötte őket, beleértve a juhászkutyát, a teknőctarka macskát meg Tommy Tompkinst. Ők álltak az első sorban. A tehenek az istállóból szeretetteljes üdvözletüket bőgték el. Tommy magával hozta a kék kiskocsit, amelyet Pöttöm egy csöppet még irigyelt tőle, de azért örült, hogy időközben megnőtt, megerősödött, és már nem lesz szüksége kocsira.

A fehér perzsa macska, aki most bájosan festett – a jóság megszépíti a macskákat –, nagyon barátságosan viselkedett a

tanyán lakó vidéki társával szemben. Ez a nap nagy barátságuk kezdetét jelentette.

Végül a busz áthaladt a Pokoltanya kitárt kapuján. A kis tóban visszatükröződött a fehér ház, minden ablakán muszlinfüggönnyel. A ház homlokzata még mindig emberi arcra hasonlított, de most barátságos arcra.

Butler néni és Cook néni a ház nyitott bejárati ajtajában várakozott. Dearlyék elé mentek.

– Tudják, hogy antenna van a tetőn? – szólalt meg Butler néni.

– Kár lenne, ha nem használnánk ki – tette hozzá Cook néni.

Dearly úr ebből kitalálta, hogy a nénik azt szeretnék, ha a konyhában televízió lenne, s ezt rögtön megígérte nekik. Ennek Pongó és Kisasszony is örült, mert tudták, hogy legkisebb lányuknak szintén a televízió a vágya.

Pöttöm azután sok boldog órát töltött a televízió előtt a meleg konyhában, de a képek sohasem tetszettek neki annyira, mint az a néma televízió: az a békés, csendes televízió, amelyet karácsony napján figyelt abban a furcsa házban, amíg a többi kölyök aludt. Gyakran visszaemlékezett arra a házra, és azon gondolkozott, kié is lehetett. Bizonyára valamilyen jó emberé. Merthogy minden ülés előtt, amelyből jó sok volt, egy kicsiny szőnyeg feküdt, éppen megfelelő hely egy-egy kutyakölyök számára.

ÉS HOGYAN VOLT TOVÁBB?

Kiderül a történet folytatásából,
Dodie Smith *A KUTYÁK CSILLAGA* című művéből.

Egy reggelen, amikor az emberek nem ébrednek föl, a kutyák „veszik kézbe” az ügyek irányítását Angliában.

Kedves Olvasónk!

Szeretnénk felhívni szíves figyelmét arra, hogy *A kutyák csillaga* című könyv 1995. III. negyedévében megjelenik, de terjesztése a *Száz meg egy kiskutyá*étól eltérően fog történni, és csak korlátozott példányszámban, 560 forintos áron kerül majd a könyvesboltokba.

Ezért javasoljuk, hogy használja ki a kedvezményes előfizetési lehetőséget. A kedvezmény azt jelenti, hogy csökkentett, 498 forintos áron, csomagolási és postaköltség felszámítása nélkül, közvetlenül megjelenését követően elküldjük Önnek a könyvet. Így bizonyosan hozzájut. Szíveskedjék megrendelését levelezőlapon minél előbb eljuttatni kiadónk postacímére. Kedves Megrendelőnknek postai utalványt fogunk küldeni, és kérjük, hogy az ár 50 %-ának megfelelő előleget, 249 Ft-ot utaljon át részünkre. A megrendelés ezáltal válik érvényessé. A megjelenő könyvet a fennmaradó összegnek megfelelő 249 Ft-os utánvéttel terhelve küldjük el, számlát mellékelünk.

Kérjük, hogy nevét és címét olvashatóan írja a feladó rovatába.

Várjuk megrendelését

Eri Kiadó
Budapest, Pf. 553
1462